

Statutul femeii în Islam

De:

Dr. 'Abd Ar-Rahman ibn 'Abd Al-Karim Ash-Sheha

د. عبد الرحمن بن عبد الكريم الشهباء

Traducere și revizuire:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للأبحاث الإسلامية

© WWW.ISLAMLAND.COM

INFO@ISLAMLAND.COM

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

Cuprins

- *Prefață*
- ◆ *Lupta pentru emanciparea femeilor*
- ◆ *Egalitatea dintre sexe*
- ◆ *Recunoașterea drepturilor femeilor*
- *Statutul femeilor de-a lungul timpului*
 - ◆ *Statutul femeilor în societatea arabă preislamică*
 - ◆ *Statutul femeii în societatea indiană antică*
 - ◆ *Statutul femeii în societatea chinezească antică*
 - ◆ *Statutul femeii în societatea greacă antică*
 - ◆ *Statutul femeilor în societatea evreiască antică*
 - ◆ *Statutul femeilor în societatea creștină antică*
- *Drepturile femeii în islam*
 - ◆ *Drepturile generale ale femeii*
 - ◆ *Drepturile particulare ale femeii*
 1. *Drepturile ca fiică în islam:*
 - Dreptul la viață*
 - Dreptul la alăptare și întreținere*
 - Dreptul la educație și custodie*
 - Dreptul la tandrețe, afecțiune și compasiune*
 - Dreptul la cunoaștere*
 - Dreptul la egalitate*
 - Dreptul de a alege un soț*
 2. *Drepturile ca soție în islam:*
 - Dreptul la zestre*
 - Dreptul la dreptate și egalitate*
 - Dreptul la întreținere*
 - Dreptul la relații conjugale și conviețuire*
 - Dreptul la o conviețuire adecvată și la un comportament bun*
 3. *Dreptul ca mamă în islam*
 4. *Drepturile generale ale femeii în islam*
- *Concepții greșite despre femei în islam*
 1. *Poligamia*
 2. *Femeia și mărturia*
 3. *Responsabilitatea (bărbatului față de familie)*

4. *Dreptul femeii la moștenire*
 5. *Prețul sângelui*
 6. *Dreptul femeii de a lucra*
 7. *Decizia divorțului îi aparține exclusiv soțului*
 8. *Femeia și bărbatul nu sunt egali în momentul semnării contractului de căsătorie*
 9. *Călătoria femeii fără a fi însoțită de un mahram*
 10. *În islam, lovirea femeii este interzisă (de Ahmed Al-Amir și Vivian Tsekoura)*
- *Concluzii*

În numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul), Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)

Prefață

Toată slava și mulțumirea I se cuvin lui Allah, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra Profetului Său, Mohammed, asupra familiei și a companionilor săi!

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

Este o mare greșeală ca cineva să îi atribuie islamului ceva care nu îi aparține, așa cum ar fi, spre exemplu, să pretindă că acesta nu onorează și nu respectă femeia sau că o privează de anumite drepturi. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Și printre semnele Lui [este acela] ca El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un popor care cugetă.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 30:21]

În ultima vreme, au putut fi auzite tot mai multe voci pledând pentru drepturile femeilor, libertatea lor și egalitatea cu bărbații. Aceste cereri pot fi justificate în anumite societăți în care femeile au fost cu adevărat nedreptățite și cărora le-au fost negate drepturile elementare, însă societatea islamică nu poate fi acuzată de aceste lucruri, deoarece, încă de la apariția ei, a recunoscut și făcut obligatorii drepturile femeilor, acordându-le libertatea chiar înainte ca ele să o ceară, fără a accepta compromisuri. Nu putem nega faptul că unii musulmani

maltratează femeile și le privează de drepturile lor, însă aceasta se datorează faptului că au deviat de la principiile și învățăturile islamului.

Cei care pretind că pledează pentru eliberarea femeilor și drepturile lor își bazează cererile pe trei criterii principale:

1. **lupta pentru emanciparea femeilor;**
2. **egalitatea dintre sexe;**
3. **recunoașterea drepturilor femeilor.**

Lupta pentru emanciparea femeilor

Termenul de „emancipare” presupune existența unor restricții și necesitatea ca acestea să fie înlăturate. Astfel, acest termen este folosit în mod greșit, deoarece insinuează că femeia este un sclav care trebuie eliberat. Însă libertatea absolută este imposibilă, pentru că potențialul și capacitățile omului sunt limitate în cadrul societății, fie ea avansată sau primitivă, fiindcă trebuie să se supună unor legi și reglementări specifice, care guvernează și organizează diferite chestiuni ale vieții. Înseamnă aceasta că omul nu este liber? Libertatea în sine are în mod necesar limite și, dacă acestea sunt depășite, se ajunge la anarhie și depravare.

Profesorul Henry Makow (gânditor, academician și cercetător american specializat în situația femeii în lume) a spus:

„Emanciparea femeii este una dintre înșelăciunile noii ordini mondiale, o înșelăciune crudă care a ademenit femeile americane și a distrus civilizația occidentală.”¹

¹ Revista *Al-Mustaqbal Al-Islami*, nr. 146 din luna a șasea a anului 1424 H: „*The Debuchery of American Woman (Desfrâul femeii americane)*”

Islamul este prima religie care i-a acordat femeii libertatea de a efectua tranzacții directe în cadrul comunității, în timp ce înainte era nevoită să depindă de un tutore sau de un administrator. Islamul a privat femeia doar de o „libertate”: aceea de a se complăce în desfrâu și vulgaritate; libertate de care a fost privat și bărbatul. Semnificația termenului de «libertate» în islam se regăsește în cuvintele Mesagerului lui Allah (ﷺ)²:

„Exemplul unei persoane care respectă legile și restricțiile lui Allah și al unei persoane care le încalcă este asemenea a două grupuri de persoane care trag la sorti pentru locurile lor pe o navă. Un grup a primit puntea superioară, în timp ce celălalt grup a primit puntea inferioară. De fiecare dată când grupul de jos avea nevoie de apă, trebuia să treacă printre oamenii din partea de sus a navei, fapt pentru care au spus: «Lăsați-ne să facem o gaură în partea noastră de navă, pentru a nu vă mai deranja.» Dacă persoanele din partea superioară ar fi aprobat planul lor, atunci toți oamenii de pe navă ar fi fost pierduți, iar dacă ei l-ar fi interzis, atunci toți ar fi fost în siguranță.” (Al-Bukhari)

Acesta este conceptul de libertate în islam: actele individuale trebuie reglementate prin legi care protejează omul de prejudiciile pe care și le poate aduce lui însuși sau comunității.

Susținătorii emancipării femeilor ar trebui să se întrebe: care sistem este cel mai bun pentru bunăstarea și onoarea femeii și constituie cea mai bună protecție pentru societate? Ce sistem consideră că femeia îl completează pe bărbat și că este perechea lui (adică este egală cu el): cel islamic sau acele sisteme și legi

² Aceste termen din limba arabă (ﷺ) înseamnă „Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!” și este folosit de fiecare dată când este menționat numele Profetului Mohammed (ﷺ).

stabilite de oameni, care au avut planuri și obiective ascunse prin care au încălcat sanctitatea femeilor și au făcut ca lucrurile interzise să devină legale, distrugând societățile și invadând țările?

Egalitatea dintre sexe

A pretinde egalitatea absolută între bărbați și femei este destul de absurd, pentru că natura bărbatului și cea a femeii sunt diferite, atât din punct de vedere fizic, cât și intelectual și psihologic.

Dacă în cadrul unui grup omogen egalitatea este imposibilă din cauza particularităților prin care se caracterizează fiecare individ, ce putem spune atunci când diferențele sunt cele dintre genuri? Allah Preaînaltul spune:

„Și din fiecare lucru Noi am creat perechi. Poate că voi vă veți lăsa îndemnați!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:49]

„Atunci când Allah a creat cele două sexe, El le-a atribuit naturi diferite, dar complementare. Când constatăm că o specie este împărțită în două genuri, trebuie să ne dăm seama imediat că această diviziune se explică prin necesitatea de a fi îndeplinite două roluri distincte, pentru că, dacă ar fi fost un singur rol de îndeplinit, specia nu s-ar fi divizat. Diviziunea în două genuri diferite demonstrează că fiecare dintre ele are propria particularitate, dar specia le reunește... De exemplu, noaptea și ziua sunt două genuri ale aceleiași specii, care este

timpul. Această diviziune implică faptul că noaptea are un rol, acela de a asigura odihna, și ziua are, de asemenea, un rol, acela de a căuta mijloacele de subsistență. În același fel, bărbatul și femeia sunt două genuri ale unei aceleiași specii umane. În concluzie, există lucruri care sunt cerute de la ambele sexe și altele care sunt cerute numai de la bărbați sau numai de la femei. Astfel, putem spune că sunt două genuri ale aceleiași specii, care au funcții comune ca specie și funcții diferite ca gen.”³

Din cele de mai sus reiese că este imposibil să pretindem egalitatea absolută dintre bărbați și femei. De asemenea, este inutil să căutăm aceasta, pentru că ar însemna să încercăm să schimbăm natura înnăscută a bărbatului și a femeii și ar fi, în același timp, o jignire și o umilire la adresa ei, iar aceasta va conduce la alterarea naturii cu care Allah Preaînaltul a creat-o și, de asemenea, la un rezultat foarte rău pentru societate.

Recunoașterea drepturilor femeilor

Nu există lege sau sistem, trecut sau prezent, care să fi apărut drepturile femeii și să îi fi ridicat statutul la fel de mult cum a făcut-o islamul. Într-adevăr, odată cu apariția luminii islamului prin intermediul Profeției lui Mohammed (ﷺ), s-a produs un eveniment extraordinar în inimile musulmanilor (credința în religia islamului) și, prin intermediul lor, acesta a fost transmis întregii omeniri. Acest eveniment, probabil cel mai minunat din istoria omenirii, este extraordinar prin diferitele sale aspecte: cu

³ Mohammed Mutawally Aș-Șa'rawy, *Destinul și Predestinarea*, pp. 130-132.

o rapiditate uimitoare, acest mesaj divin de dimensiuni universale, clar și în același timp plin de semnificații, a câștigat sufletele oamenilor, deoarece este în conformitate cu firea naturală a lor și nu este nici ambiguu, nici confuz. Să luăm drept dovadă a măreției acestui eveniment schimbarea pe care a adus-o în ceea ce privește statutul femeii și drepturile sale, dat fiind că acesta este subiectul discuției noastre.

Gustave Le Bon, autorul cărții *Civilizația arabilor*, a spus:

*„Meritul islamului nu este numai acela de a fi îmbunătățit statutul femeii, ci putem adăuga că este prima religie care a făcut aceasta.”*⁴

De asemenea, el a afirmat că:

*„Drepturile conjugale care au fost enunțate de Coran și de interpretii semnificațiilor acestuia sunt de departe mult mai bune decât drepturile matrimoniale europene.”*⁵

Dacă este necesar să revendicăm recunoașterea drepturilor femeii, acest lucru trebuie făcut în societățile care au privat-o de ele sau în acelea care i-au dat drepturi fără garanții, lucru care au împins-o la degradare și desfrâu și au făcut din ea un simplu instrument de divertisment și plăcere. Islamul a fost corect față de femei, le-a acordat și protejat drepturile generale și particulare, prin care au putut să trăiască fericite și în pace și și-au putut îndeplini îndatoririle pe care Allah Preaînaltul le-a stabilit pentru ele.

Statutul femeilor de-a lungul timpului

⁴ Dr. G. Le Bon, p. 488.

⁵ Dr. G. Le Bon, p. 496.

Statutul femeilor în societatea arabă preislamică

Femeia din societatea arabă preislamică era supusă la diferite tipuri de nedreptăți, drepturile îi erau încălcate și era considerată a fi un simplu obiect lipsit de valoare. Ea nu putea moșteni pentru că arabii considerau că numai cei care puteau călări un cal, puteau lupta și câștiga prăzi de război aveau drept la moștenire. Mai mult decât atât, ele însele erau moștenite împreună cu restul bunurilor, după moartea soțului. Dacă soțul decedat avea copii cu o altă femeie, cel mai mare dintre fii avea dreptul să o ia pe soția tatălui în propria casă, moștenind-o la fel cum moșteneau alte bunuri ale tatălui decedat. Ea nu putea părăsi casa fiului vitreg decât dacă plătea o răscumpărare.

Femeia nu putea reveni la soțul ei după divorț și bărbații aveau dreptul să aibă câte soții doreau, fără niciun fel de limită. Ea nu avea dreptul de a-și alege soțul și nu avea niciun drept asupra soțului său. Niciun sistem de norme nu îl putea împiedica pe bărbat să fie nedrept față de soția lui.

Pentru arabii din perioada ignoranței preislamice, nașterea unei fete în familiile lor era un eveniment nefericit. Unii chiar considerau acest fapt a fi de rău augur. De asemenea, atunci când i se năștea o fetiță, tatăl era cuprins de un sentiment de tristețe și neliniște. Unii urau fetele atât de mult încât le îngropau de vii. Putem spune că această practică era destul de comună în unele triburi arabe, iar motivele variau în funcție de situația socială a familiei: unii își îngropau fetele de vii de teama rușinii, alții o făceau atunci când ele sufereau de o anumită dizabilitate fizică. Allah Preaînaltul a descris reacția unui tată la auzul veștii că i s-a născut o fiică după cum urmează:

„Iar dacă vreunui dintre ei i se vestește [nașterea] unei fiice, chipul lui devine negru și el e plin de mânie, ~ Se ascunde de lume din pricina răului ce i s-a vestit. Oare îl va ține în ciuda rușinii sau îl va înfunda în țărână? Oare nu judecă ei rău?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:58-59]

Alții, în schimb, își îngropau fetele de vii de teama sărăciei. Nobilul Coran a descris aceasta în următorii termeni:

„Și nu vă omorâți copiii voștri de frica sărăciei! Noi le vom asigura cele de trebuință ca și vouă. Omorârea lor este un păcat mare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:31]

Femeia nu se putea bucura de drepturile sale naturale, deoarece anumite alimente îi erau interzise, acestea fiind permise în mod exclusiv bărbaților. Allah Preaînaltul spune acest lucru în Coranul cel Glorios:

„Și au mai spus ei: «Ceea ce se află în pânțele acestor vite este merit numai bărbaților noștri și este oprit soațelor noastre!» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:139]

Singura onoare care i se acorda femeii în era preislamică era sprijinirea și protecția ei ca persoană, precum și răzbunarea împotriva oricui o umilea sau o dezonora.

Statutul femeii în societatea indiană antică

Să vedem ce spune Veda, una dintre cărțile sfinte de referință ale brahmanismului, despre femeie:

„Legea brahmanică a stabilit o discriminare între bărbat și femeie în ceea ce privește valoarea lor umană și alte drepturi:

femeia este deposedată de drepturile sale civile și se află sub controlul bărbatului în diferitele etape ale vieții sale, așa cum este prevăzut în legile lui Manu, care a decis că femeia nu are dreptul de a acționa conform propriei voințe în niciuna dintre fazele vieții sale, chiar dacă este vorba despre activitățile obișnuite din casa ei. În copilărie, ea se află sub tutela tatălui ei, în adolescență se află sub tutela soțului ei și la moartea acestuia, tutela ei este transferată unchilor paterni, iar dacă nu are unchi, autorităților. În niciun moment din viața sa, femeia nu se bucură de liberate sau autonomie.”⁶

Statutul femeilor din societatea indiană antică era același cu cel al sclavilor, ea era supusă soțului său și lipsită de voință. Mai mult decât atât, soțul o putea folosi drept miză și pierde la jocurile de noroc. Ea nu se putea recăsători după moartea soțului, pentru că nu avea dreptul să mai trăiască după acesta, fiind incinerată pe același rug cu el. În cărțile lor religioase, este scris:

„Este bine ca soția să se arunce pe rugul aprins pentru incinerarea rămășițelor soțului ei. Când trupul soțului a fost depus pe rug, văduva înaintează cu fața acoperită, preotul brahman îi îndepărtează vălul de pe față, ea își scoate bijuteriile și ornamentele pe care le împarte rudelor, apoi își despletește părul. Preotul o apucă de mâna dreaptă și face de trei ori înconjurul rugului cu ea. Femeia ridică piciorul soțului până la nivelul frunții sale în semn de supunere, apoi se întoarce pentru a se așeza aproape de capul său, punând mâna dreaptă pe el. În cele din urmă, focul este aprins și ea este arsă în același timp cu trupul soțului. Ei susțin că acest lucru o va face să ajungă în Paradis și că va rămâne cu el în cer timp de treizeci și cinci de milioane de ani. Mai mult decât atât, prin

⁶ Scrierile sfinte ale religiilor antice, Ali ‘Abd al-Wahid Wafi, p.168.

această incinerare, ea își purifică familia maternă și cea paternă, pe soțul ei și pe familia acestuia de toate păcatele. Din această cauză, ea era considerată una dintre cele mai pure, nobile și ilustre femei. Această practică era atât de răspândită încât au fost înregistrate aproape 6.000 de cazuri numai în deceniul 1815-1825. Acest obicei a fost practicat până la sfârșitul secolului al XIX-lea, atunci când a fost abolit împotriva voinței preoților hinduși.”⁷

O altă dovadă a situației dezastruoase în care se afla femeia la acea vreme este acest pasaj elocvent din cărțile sfinte hinduse:

„Cele predestinate, vântul, moartea, iadul, veninul, șerpii și focul nu sunt nenorociri mai rele decât femeia.”⁸

„Uneori femeia avea mai mulți soți și statutul său era același cu acela al unei prostituate.”⁹

Statutul femeii în societatea chinezească antică

Femeia din societatea chinezească antică era, potrivit autorului cărții *Istoria civilizației*¹⁰, dependentă de bărbat și își petrecea întreaga viață ascultând de el. Ea era considerată un minor, incapabilă (din punct de vedere juridic) și bărbatul îi servea în mod automat drept tutore. Femeia nu avea dreptul la învățătură sau educație și trebuia să rămână închisă în casă pentru a participa la treburile casnice. I se cerea să își taie părul la vârsta de 15 ani și să se căsătorească atunci când ajungea la vârsta de 20 de ani. Tatăl ei era cel care îi alegea un soț, cu ajutorul unui

⁷ *Istoria civilizației*, W. Durant.

⁸ *Civilizația arabilor*, G. Le Bon.

⁹ *Ceea ce lumea a pierdut odată cu declinul musulmanilor*, An-Nadwi.

¹⁰ 3/1 *Femeia în China*, W. Durant.

peșitor. Nașterea unei fiice era considerată de rău augur. W. Durant spune în cartea sa, *Istoria civilizației*:

„Tații îi implorau pe zei în rugăciunile lor să le ofere un băiat. A nu avea băieți era considerat a fi un motiv de rușine și un blestem pentru mame, deoarece băieții erau mai buni decât fetele la muncile câmpului și mai curajoși pe câmpul de luptă. Fiicele erau considerate o povară pentru părinți (pentru că trebuiau educate cu răbdare înainte de a fi trimise la soți) până în punctul în care era o practică obișnuită ca acestea să fie ucise. Atunci când într-o familie se nașteau mai multe fete decât era necesar, iar familia întâmpina greutăți în a le crește, acestea erau abandonate pe câmp, lăsate să moară de frig sau să fie ucise de animalele sălbatice, fără ca membrii familiei să simtă vreo remușcare.”¹¹

Un vechi proverb chinezesc spune: „Ascult-o pe soția ta, dar nu crede niciodată ce spune.”¹²

Statutul femeii în societatea romană antică

Autorul cărții *Istoria civilizației* a spus:

„În general, nașterea unei fiice nu era dorită și, conform obiceiurilor, tatăl putea decide moartea nou-născutului, dacă acesta se naștea cu malformații sau dacă era o fată. În concluzie, își doreau cu ardoare să aibă băieți.”¹³

În societatea romană, femeia era incapabilă din punct de vedere juridic și supusă în întregime puterii bărbatului. El avea

¹¹ 4/1 *Femeia în China*, W. Durant.

¹² *Civilizația arabilor*, p. 406.

¹³ (1/3) p.119.

drepturi depline asupra tuturor membrilor familiei, inclusiv dreptul de a decide moartea soției sale pentru anumite acuzații. Bărbatul avea autoritate deplină inclusiv asupra nurorilor sale, putând să decidă vânzarea, torturarea, exilarea sau uciderea acestora.

Rolul femeii era acela de a asculta și a se supune și nu avea nicio posibilitate de a se opune poruncilor sau de a-și revendica drepturile. Ea era privată de orice moștenire, deoarece bunurile reveneau întotdeauna primului fiu născut. Romanii puteau să integreze un străin în familia lor și să expulzeze un membru prin vânzare.¹⁴

Statutul femeii în societatea greacă antică

Soarta femeii în Grecia antică nu era mult mai bună decât cea a femeilor din societățile menționate anterior. Ea se bucura de atât de puțină demnitate încât putea fi împrumutată, după cum explică Tarwilong:

*„Se împrumuta femeia fertilă de la soțul ei, cu scopul de a naște copiii unui alt bărbat, pentru binele națiunii.”*¹⁵

Ea era privată de educație iar statutul ei era atât de degradat încât se spunea că era *„o abominațiune, lucrarea diavolului”*.¹⁶

Femeia nu era protejată de nicio lege, era privată de dreptul la moștenire și nu avea capacitatea legală de a dispune de bunurile sale. Ea nu se bucura de libertate și își petrecea întreaga viață

¹⁴ *Compararea religiilor*, p. 188 și *Civilizația arabilor*, p. 408.

¹⁵ *Civilizația arabilor*, p. 406.

¹⁶ *Civilizația arabilor*, p. 408.

supusă autorității bărbatului. Divorțul, de exemplu, era un drept absolut al bărbatului.¹⁷

Grecii au mers atât de departe încât unii dintre gânditorii lor credeau că numele femeii trebuia să fie închis în casă, împreună cu trupul ei.¹⁸

Prin urmare, femeia nu era decât o ființă redusă la cel mai josnic nivel. În *Civilizația arabilor* găsim, de asemenea:

*„În general, grecii considerau că femeile erau ființe josnice care nu foloseau la nimic altceva cu excepția reproducerii și a îngrijirii casei. Dacă o femeie aducea pe lume un copil urât, se descotoroseau de ea.”*¹⁹

Binecunoscutul lor orator, Demostene, a descris statutul femeii în următorii termeni:

„Noi avem prostituate pentru plăcere, amante pentru nevoile noastre zilnice și soții pentru a avea copii legitimi.”

Care poate fi soarta femeilor dintr-o societate în care intelectualii fac astfel de remarci?!

Statutul femeilor în societatea evreiască antică

În tradiția iudaică, femeia era considerată sursa păcatului, așa cum se poate observa în Vechiul Testament²⁰.

¹⁷ *Compararea religiilor*, p. 186.

¹⁸ *Istoria civilizației*, 7/117, 118.

¹⁹ Dr. G. Lebon, p. 406.

²⁰ *Geneza* (3:1)

Statutul femeii în societatea evreiască nu era unul de invidiat, deoarece legile evreiești o așezau pe femeie într-o poziție inferioară, așa cum este descris în Ecleziast:

„M-am apucat și am cercetat toate lucrurile, cu gând să înțeleg, să adâncesc și să caut înțelepciunea și rostul lucrurilor, și să pricep nebunia răutății și rătăcirea prostiei. ~ Și am găsit că mai amară decât moartea este femeia a cărei inimă este o cursă și un laț și ale cărei mâini sunt niște lanțuri; cel plăcut lui Dumnezeu scapă de ea, dar cel păcătos este prins de ea.” [Biblia, Ecleziastul, 7:25-26]

Tatăl avea putere absolută asupra familiei și în mod special asupra fetelor, inclusiv în alegerea soțului, și putea chiar să le ofere sau să le vândă oricui dorea. (a se vedea *Exodul, 21:7-11*)

Autorul cărții *Istoria civilizației* a spus:

„Tatăl avea putere nelimitată asupra familiei sale, pământul îi aparținea, iar copiii nu puteau rămâne în viață decât dacă ascultau de el. Acesta era autoritatea și putea să își vândă fiica înainte de vârsta pubertății dacă era sărac, ea devenind astfel o sclavă. În același fel, el avea puterea absolută să o căsătorească cu oricine dorea, fără a îi cere consimțământul, chiar dacă aceasta însemna să îi încalce drepturile.”²¹

Atunci când o evreică se căsătorea, tutela ei era transferată soțului și devenea parte a patrimoniului lui, la fel cum erau casa, sclavii și banii lui. Acest lucru este descris în Vechiul Testament, în *Exodul, 20:17*.

Mai mult decât atât, legea evreiască nu îi oferea fiicei dreptul la moștenirea tatălui său, dacă acesta avea băieți, după cum este descris în *Numerii*:

²¹ (1/2) p. 374

„Și să vorbești copiilor lui Israel: «Dacă un bărbat moare și nu are niciun fiu, atunci moștenirea sa poate trece fiicei sale.»» [Biblia, Numerii, 27:8]

La evrei, atunci când femeia își pierdea soțul, ea trecea direct la fratele acestuia, fie că era de acord sau nu, cu excepția cazului în care acesta refuza. Găsim aceasta în Vechiul Testament:

„Când frații vor locui împreună, și unul din ei va muri fără să lase copii, nevasta mortului să nu se mărite afară cu un străin, ci cumnatul ei să se ducă la ea, s-o ia de nevastă și să se însoare cu ea ca cumnat.» [Biblia, Deuteronomul, 25:5]

De asemenea, bărbații nu mâncau, nu beau și nici nu dormeau în același loc cu soțiile lor atunci când se aflau în perioada menstruală, până când acestea se purificau. Legile lor stipulează următoarele:

„Femeia este impură încă din ziua în care începe să simtă că se apropie menstruația, chiar dacă nu există semne evidente, iar bărbatul nu trebuie să o atingă nici măcar cu degetul mic și nu îi este permis să îi ofere ceva sau să primească ceva de la aceasta. De asemenea, nu este permisă aruncarea de lucruri între ei și nu este permis să mănânce la aceeași masă decât dacă există ceva care să separe farfuria lui de a ei. Îi este interzis să bea apa rămasă în vasul ei, să își petreacă noaptea în același pat, sau să călătorească alături de ea cu același mijloc de transport sau navă. Dacă lucrau în același loc, aceștia nu se puteau atinge, iar dacă soțul se îmbolnăvea și nu exista altă persoană care să aibă grijă de el, ea îl putea îngriji fără a îl atinge direct. Însă, dacă femeia era cea care se îmbolnăvea, soțul nu avea voie să o îngrijească, chiar dacă nu o atingea. Femeia era considerată impură timp de 7 zile dacă dădea naștere unui băiat și timp de 14 zile dacă năștea o fată.

Ea nu se spăla timp de 40 de zile în cazul în care copilul era băiat și 80 de zile dacă era fată.”²²

Statutul femeilor în societatea creștină antică

Părinții Bisericii din Evul Mediu au depășit toate limitele atunci când au considerat femeia a fi originea păcatului și a tuturor nenorocirilor care s-au abătut asupra omenirii și sursa fărădelegilor. În ochii lor, legătura dintre un bărbat și o femeie era impură și trebuia evitată chiar și în cadrul căsătoriei.

Sfântul Tertulian a spus:

„Femeia este calea de acces a diavolului către sufletul uman, iar ea este cea care l-a împins pe bărbat către copacul blestemat, încălcând legile lui Dumnezeu și alterând imaginea Lui (a bărbatului).”

Wieth Knudesen, un scriitor danez, a descris statutul femeii din Evul Mediu după cum urmează:

„Femeia primea foarte puțină îngrijire din cauza credinței catolice, care o considera a fi un cetățean de mâna a doua.”²³

Apostolul Pavel a spus:

„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos (...) ~ Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când

²² *Un ansamblu de legi și obiceiuri evreiești*, Al-Hakham Rabi Suleiman Jazfiraïd, p. 22.

²³ *Compararea religiilor*, Ahmad Șalabi, p. 187.

femeia este slava bărbatului. ~ În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; ~ Și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. ~ De aceea, femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei.” [Biblia, I Corinteni, 11:3, 7-10]

Învățăturile creștine le obligă pe femei să se supună și să asculte orbește de soțul său. Pavel spune:

„Nevestelor, fiți supuse bărbatilor voștri ca Domnului; ~ Căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului.” [Biblia, Efeseni, 5:22-23]

Bernard Shaw, binecunoscutul scriitor englez, a spus:

„Din momentul în care o femeie se căsătorește, toate bunurile ei devin proprietatea soțului în conformitate cu legislația engleză.”

În plus, legea și religia stipulează eternitatea și perpetuitatea căsătoriei, divorțul fiind imposibil, indiferent de gradul de ostilitate și de gravitatea problemelor dintre soți. În locul separării legale, cu toate consecințele adverse pe care aceasta le presupunea, bărbatul prefera să își caute amante, iar femeia făcea același lucru. În cazul decesului unuia dintre soți, cel care supraviețuia nu avea dreptul să se recăsătorească. Decăderea statutului femeii și neglijarea rolului său au condus la reacția violentă și nefastă care caracterizează societatea occidentală modernă. Gânditorii și intelectualii au început să ceară drepturile și libertatea absolută a fiecărui individ din societate, fie bărbat sau femeie, conducând la depravarea fără margini a societății, precum și la dezintegrarea familiei din cauza presiunii Bisericii și a sistemului său strict și nedrept, care se opune naturii înnăscute a omului.

Drepturile femeii în islam

După această scurtă trecere în revistă a situației femeii în diferitele societăți anterioare islamului, să vedem acum statutul și drepturile pe care religia islamică i le-a acordat în mod obligatoriu. În islam, femeia are drepturi generale și particulare.

Drepturile generale ale femeii

a) Femeia este egală cu bărbatul în ceea ce privește responsabilitatea îndeplinirii legilor islamice. Atunci când sunt îndeplinite condițiile (apartenența la islam, vârsta cerută - pubertatea, sănătatea mintală), femeia are aceleași obligații ca bărbatul în ceea ce privește rugăciunea, dania anuală obligatorie, postul și pelerinajul. Singura diferență este aceea că ea beneficiază, cu voia Legiuitorului, de anumite exonerări, cum este, spre exemplu, faptul că femeia este scutită de rugăciune și post în perioada menstruației și a lăuziei, urmând să recupereze zilele pierdute atunci când se purifică (numai în cazul postului). Starea fizică și psihică a femeii din perioada menstruației și a lăuziei sunt motivul acestor măsuri.

b) Femeia este egală cu bărbatul în ceea ce privește recompensa și pedeapsa atât din această viață, cât și din Viața de Apoi. Allah Preaînaltul spune:

„Noi vom învia, pentru o viață minunată, pe orice credincios, bărbat ori femeie, care a făcut bine. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după [faptele] cele mai bune pe care le-au săvârșit.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:97]

c) Femeia este egală cu bărbatul în ceea ce privește natura sa umană. Ea nu a fost nici sursa păcatului original, nici cauza alungării lui Adam (Pacea fie asupra sa!) din Paradis și nici nu

este inferioară bărbatului, așa cum pretind erudiții religiilor anterioare. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două [ființe] mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în numele căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie, căci Allah este *Raqīb* [Veghetor] peste voi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:1]

Prin acest verset, Allah Preaînaltul a afirmat că a creat ambele sexe, bărbatul și femeia, din aceeași origine. Nu există diferențe în ceea ce privește crearea lor și nici a aptitudinilor, ei fiind egali. Pe acest principiu, islamul a abrogat sistemele anterioare care i-au atribuit în mod nedrept femeii o natură inferioară față de cea a bărbatului, care o priva de o mare parte dintre drepturile sale ca ființă umană. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Femeia este jumătatea geamănă a bărbatului.” (Abu Dawud, clasificat *sahih* de către Albani)

d) Femeia, la fel ca bărbatul, are dreptul la respect și la apărarea demnității sale. Orice persoană vinovată de calomnierea ei este pasibilă de pedeapsă, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Biciuiți-i cu optzeci de bice pe cei care le învinuiesc pe femeile cinstite și apoi nu pot veni cu patru martori. Să nu mai primiți mărturia lor niciodată, căci ei, cu adevărat, sunt fasiqun [cei care au deviat de la Calea lui Allah, cei care persistă în comiterea de păcate].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:4]

e) Femeia, la fel ca bărbatul, are dreptul la moștenire. Allah Preaînaltul spune cu privire la aceasta:

„Bărbaților le revine o parte din ceea ce au lăsat în urmă părinții și rudele; asemenea le revine și femeilor o parte din ceea ce au lăsat în urmă părinții și rudele, de va fi puțin ori mult, partea este hotărâtă.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:7]

Islamul i-a acordat femeii dreptul la moștenire, de care fusese privată în *Jahiliyyah* (perioada preislamică), când era considerată un bun ce putea fi moștenit. Allah Preaînaltul a spus:

„O, voi cei care credeți! Nu vă este îngăduit să moșteniți femei în pofida voinței lor și nici să le opriți să se căsătorească [din nou] cu alții, ca să le luați o parte din ce le-ați dat [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

‘Omar ibn Al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„(...) (Jur) Pe Allah, în perioada ignoranței nu consideram femeile ca fiind ceva important până când Allah a revelat ceea ce a revelat în legătură cu ele și le-a acordat ceea ce le-a acordat (...)” (Muslim)

f) Femeia, la fel ca bărbatul, este recunoscută ca persoană din punct de vedere juridic, având libertatea de a efectua tranzacții financiare, fără a fi nevoie de prezența unui tutore și fără a fi restricționată în acestea, cu excepția cazului în care ele contrazic Legislația islamului. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți! Cheltuiți din lucrurile bune pe care le-ați câștigat [în mod legal] [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:267]

El a spus, de asemenea:

„Musulmanilor și musulmanelor, dreptcredincioșilor și dreptcredincioaselor, celor supuși și celor supuse, celor

iubitori de adevăr și celor iubitoare de adevăr, celor statornici și celor statornice, celor smeriți și celor smerite, celor ce dau milostenii și acelora [dintre femei] care dau milostenii, celor care postesc și acelora [dintre femei] care postesc, celor care își păzesc castitatea și acelora [dintre femei] care și-o păzesc, celor care-L pomenesc pe Allah mereu și acelora [dintre femei] care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare și răsplată mare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:35]

g) Islamul consideră onorarea femeii ca fiind un semn al unei personalități sănătoase, realizate și virtuozitate. Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus în acest sens:

„Cel mai bun dintre credincioși în ceea ce privește credința lui este acela care are cel mai bun comportament, iar cei mai buni dintre voi sunt cei care sunt cei mai buni cu soțiile lor.” (At-Tirmidhi)

h) Femeia are aceleași responsabilități ca bărbatul în ceea ce privește căutarea și răspândirea cunoașterii. Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus în legătură cu aceasta:

„Căutarea cunoașterii este o obligație pentru fiecare musulman.” (Ibn Majah)

Învățații sunt în unanimitate de acord că termenul de „musulman” se referă atât la femei, cât și la bărbați.

i) Femeia este egală cu bărbatul în ceea ce privește educația, amândoi având dreptul la o instruire și la o pregătire bună. Mai mult decât atât, islamul consideră educarea și îngrijirea fetelor ca fiind unul dintre mijloacele pentru a intra în Paradis. Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus în legătură cu acest subiect:

„Oricine are trei fete și dă dovadă de răbdare față de ele (în ceea ce privește grija față de ele), le hrănește, le dă să bea și

le îmbracă din averea lui, acestea vor fi un scut pentru el împotriva Focului în Ziua Învierii.” (Ibn Majah)

j) Femeia, la fel ca bărbatul, trebuie să își asume responsabilitatea de a reforma societatea, îndemnând la bine și interzicând răul. Allah Preaînaltul a spus:

„Dreptcredincioșii și dreptcredincioasele își sunt aliați unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit, împlinesc rugăciunea [*as-salāh*], dau dania [*az-zakāh*] și se supun lui Allah și Trimisului Său. Cu aceștia Allah va fi îndurător, căci Allah este ‘Azīz [Invincibil, Atotputernic], *Hakīm* [Preaînțelept].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:71]

k) Femeia este egală cu bărbatul în ceea ce privește oferirea de adăpost nemusulmanilor, atunci când aceștia vor să intre pe un teritoriu musulman, în cazul existenței unui conflict între un stat musulman și unul nemusulman. Allah Preaînaltul spune:

„Și dacă vreunul dintre închinători la idoli te roagă să-i dai adăpost, dă-i lui adăpost, pentru ca el să audă Cuvântul lui Allah, apoi ajută-l să ajungă la locul său de adăpost, căci ei sunt un popor care nu știe.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:6]

Profetul (ﷺ) a spus:

„Legământul făcut de musulmani este unul și el trebuie să fie respectat chiar și de cel mai umil dintre ei. Iar asupra celui care a rupt legământul făcut de un musulman va cădea blestemul lui Allah, cel al îngerilor Săi și al întregii omeniri. Și niciun act obligatoriu sau voluntar nu va fi acceptat de la el, ca recompensă în Ziua Învierii.” (Muslim)

Acesta este un drept valabil atât pentru bărbați, cât și pentru femei, după cum confirmă *hadith*-ul relatat de Umm Hani (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica lui Abu Talib, care a spus:

„L-am vizitat pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) în anul cuceririi Meccăi și l-am găsit făcând baie, iar fiica lui, Fatimah, îi servea drept paravan (ferindu-l de priviri). Când l-am salutat, el (ﷺ) a întrebat: «Cine este?» Eu am răspuns: «Sunt eu, Umm Hani, fiica lui Abu Talib.» Profetul (ﷺ) a spus: «Bine ai venit, Umm Hani!» Atunci când el (ﷺ) a terminat baia, s-a ridicat și a efectuat opt *raka'āt* de rugăciune, înfășurat într-un singur veșmânt. Atunci când și-a terminat rugăciunea, i-am spus: «O, Mesager al lui Allah, fratele meu (se face referire la Ali ibn Abu Talib) pretinde că va lupta împotriva unui om căruia i-am dat adăpost, pe cutare, Ibn (fiul lui) Hubaira.» Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus: «O, Umm Hani! Noi îi oferim adăpost celui căruia tu i-ai oferit adăpost.» Aceasta s-a întâmplat înainte de amiază.” (Al-Bukhari)

Pentru a evidenția valoarea sa, islamul i-a acordat femeii dreptul de a oferi adăpost în numele musulmanilor. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (ﷺ) a spus:

„«Cu adevărat, dacă o femeie oferă protecție, aceasta trebuie să fie onorată de către toți oamenii.»», ceea ce înseamnă că toți musulmanii trebuie să respecte cuvântul femeii.” (At-Tirmidhi)

Cu toate acestea, există domenii sau prerogative care sunt specifice bărbaților, pe care vom avea ocazia să le studiem atunci când vom discuta despre concepțiile greșite comune cu privire la femei.

Este necesar să analizăm înainte de toate statutul femeilor înainte de apariția islamului și modul în care a evoluat după aceasta, pentru a evidenția poziția onorabilă de care se bucură ele în islam.

Drepturile particulare ale femeii

Islamul a luat în considerare toate aspectele vieții femeii, în toate etapele vieții ei, de la naștere până la moarte. Acesta îi acordă atenția cuvenită ca fiică, soție, mamă și, nu în ultimul rând, ca femeie musulmană. Vom discuta drepturile ei la modul general și succint, fără a intra în detalii. Oricine dorește mai multe informații poate consulta cărțile de Jurisprudență islamică, în care a fost dezvoltat acest subiect.

Drepturile ca fiică în islam

- **Dreptul la viață**

Allah le-a poruncit ambilor părinți să păstreze viața copiilor lor, indiferent dacă aceștia sunt fete sau băieți, considerând uciderea lor a fi o crimă deosebit de gravă. El spune:

„Și nu vă omorâți copiii voștri de frica sărăciei! Noi le vom asigura cele de trebuință ca și vouă. Omorârea lor este un păcat mare!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:31]

El a făcut din îngrijirea lor un drept inalienabil și garantat, care este responsabilitatea tatălui încă de când aceștia sunt embrioni în pântecele mamelor lor. Allah Preaînaltul spune:

„[...] Și dacă ele sunt însărcinate, atunci cheltuiți pentru ele până ce nasc [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:6]

- **Dreptul la alăptare și întreținere**

Allah Preaînaltul a făcut obligatoriu bunul tratament față de copii, indiferent dacă aceștia sunt fete sau băieți, îngrijirea tuturor chestiunilor lor și asigurarea tuturor mijloacelor

necesare pentru a trăi o viață bună și onorabilă. Acesta este unul dintre drepturile obligatorii pe care copiii le au asupra părinților lor. Allah Preaînaltul spune:

„Mamele [divorțate] îi alăptează pe copiii lor doi ani încheiați, pentru cei care voiesc să se împlinescă timpul alăptării. Iar tatălui îi revine datoria de a le asigura întreținerea și îmbrăcăminte după cuviință, căci niciunui suflet nu i se impune decât atât cât îi stă în putință [...]”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:233]

- **Dreptul la educație și custodie**

Islamul îi obligă pe părinți să se ocupe de educația fizică, intelectuală și morală a propriilor copii, fie ei fete sau băieți. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Este un păcat suficient pentru un om să îl neglijeze pe cel care se află în grija lui.” (Abu Dawud)

De asemenea, el (ﷺ) a spus:

„Fiecare dintre voi este păzitor și responsabil pentru ceea ce se află în custodia sa. Conducătorul este păzitorul supușilor săi și este responsabil pentru ei; soțul este păzitorul familiei sale și este responsabil pentru aceasta; soția este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta; iar un servitor este păzitorul proprietății stăpânului său și este responsabil pentru aceasta (...)” (Al-Bukhari)

În același fel, trebuie să fie alese nume frumoase și potrivite pentru copii, atât pentru fete, cât și pentru băieți. În cazul unui conflict între soți urmat de despărțire, islamul îi dă mamei prioritate la custodie, datorită compasiunii și a tandreței acesteia. Acest fapt este evidențiat în următorul *hadith* relatat de ‘Amr ibn Şuaib (Allah să fie mulțumit de el!):

„O femeie a spus: «O, Mesager al lui Allah, pântecel meu a fost un recipient pentru acest fiu al meu, pieptul meu, un burduf, și poala mea, un adăpost, însă tatăl său m-a divorțat și vrea să îl ia de la mine.» Mesagerul lui Allah (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus: «Tu ai mai mult drept asupra lui, cât timp nu te căsătorești.»» (Abu Dawud)

● **Dreptul la tandrețe, afecțiune și compasiune**

Copiii, atât fetele, cât și băieții, au nevoie de acestea la fel cum au nevoie să mănânce și să bea, pentru că ele afectează starea de spirit și comportamentul lor. Mai mult decât atât, islamul este religia milei și a compasiunii până și față de cei străini, darămite față de apropiați! Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Trimisul lui Allah (صلی اللہ علیہ وسلم) l-a sărutat pe Al-Hasan ibn Ali (nepotul lui) în timp ce Al-Aqra ibn Habis at-Tamimi era așezat lângă el. Al-Aqra a spus: «Eu am zece copii și niciodată nu l-am sărutat pe niciunul dintre ei.» Trimisul lui Allah (صلی اللہ علیہ وسلم) s-a uitat la el și a spus: «Cel care nu arată milă față de alții nu va fi tratat cu milă.»» (Al-Bukhari)

● **Dreptul la cunoaștere**

Islamul a făcut din căutarea cunoașterii o obligație pentru fiecare musulman, bărbat sau femeie. Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus:

„Căutarea cunoașterii este o obligație pentru fiecare musulman.» (Ibn Majah)

Potrivit islamului, educarea fetelor constituie o sursă de multiplicare a recompenselor. Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus:

„Dacă un om are o sclavă și reușește să o educe într-un mod corespunzător, o învață bunele maniere, o eliberează și se căsătorește cu ea va avea o recompensă dublă (...))” (Al-Bukhari)

- **Dreptul la egalitate**

Islamul a prescris tratarea în mod egal și drept a copiilor în toate aspectele. Fetele și băieții nu trebuie să fie tratați în mod diferit, arătând mai multă tandrețe și compasiune față de unii în defavoarea celorlalți. Allah Preaînaltul spune:

„Allah poruncește dreptatea, împlinirea faptei bune și dărnicia față de rude și El oprește de la desfrâu, faptă urâtă și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:90]

Amir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat: **„L-am auzit pe Numan ibn Ba’sir spunând în timp ce se afla la amvon: «Tatăl meu mi-a dat un cadou, dar ‘Amrah bint Rawaha (mama mea) a spus că nu-l va accepta decât dacă el îl face pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) martor la aceasta. De aceea, tatăl meu s-a dus la Mesagerul lui Allah (ﷺ) și i-a spus: „I-am dat fiului meu cu ‘Amrah bint Rawaha un cadou, însă ea mi-a poruncit să te fac martor la aceasta, o, Mesager al lui Allah!” Mesagerul lui Allah (ﷺ) a întrebat: „Ai dat (echivalentul acestuia) la fiecare dintre copiii tăi?” Răspunsul lui a fost negativ. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus: „Aveți teamă de Allah și fiți dreți cu copiii voștri!” Atunci tatăl meu s-a întors și a luat înapoi cadoul lui.»”** (Al-Bukhari)

- **Dreptul de a alege un soț**

Islamul respectă opinia femeii în legătură cu căsătoria ei și o consideră a fi una dintre condițiile validității acesteia. De asemenea, i-a dat dreptul de a accepta sau de a respinge propunerea pretendentului său, după cum a spus a spus Profetul (ﷺ):

„Condiția pentru validitatea căsătoriei unei femei care a mai fost căsătorită este aceea de a auzi acceptul ei; și

condiția pentru validitatea căsătoriei unei fecioare este aceea de a primi permisiunea ei. Oamenii au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, cum putem ști că ea și-a dat permisiunea?» El (ﷺ) le-a răspuns: «Tăcerea ei (din cauza timidității).» (Al-Bukhari)

Nici tatăl, nici tutorele femeii nu are dreptul să îi impună un soț pe care ea nu îl dorește, iar dacă este căsătorită fără consimțământul ei, aceasta are dreptul să ceară anularea căsătoriei. Khansa' bint Judham Al-Ansariya (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat că:

„Tatăl ei a dat-o în căsătorie după ce fusese deja căsătorită și ea nu a fost de acord cu aceasta. De aceea, ea a mers și s-a plâns la Profet (ﷺ), iar el a anulat acea căsătorie.” (Al-Bukhari)

Învățăturile Profetului (ﷺ) subliniază necesitatea de a avea grijă de fete, de a le onora, de a le trata cu blândețe și de a le satisface nevoile. El (ﷺ) a spus cu privire la aceasta:

„Cel care are trei fiice sau trei surori sau două fiice sau două surori și le tratează în cel mai bun mod cu putință, având teamă de Allah în ceea ce le privește, va intra în Paradis.” (At-Tirmidhi)

Islamul consideră comportamentul bun față de fiice și îngrijirea lor drept mijloace pentru a intra în Paradis, astfel că părinții le acordă toată grija, fiind motivați de recompensa lui Allah.

‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat: **„O femeie săracă a venit la mine, împreună cu cele două fiice ale ei. Eu i-am dat trei curmale. A dat câte o curmală fiecăreia dintre fiicele sale, apoi a luat o curmală și a dus-o către gura ei ca să o mănânce, dar fiicele ei și-au exprimat dorința de a o**

mânca. Atunci, ea a împărțit curmala pe care intenționa să o mănânce între ele. Acest (tip de) comportament al ei m-a impresionat și i-am povestit ceea ce a făcut Mesagerului lui Allah (ﷺ). Atunci, el (ﷺ) a spus: «Cu adevărat, Allah i-a asigurat Paradisul, ca urmare (a acestei fapte) a ei (sau a salvat-o de Focul Iadului).» (Muslim)

În același fel în care *Shari'ah* (Legislația islamică) recomandă egalitatea și dreptatea între copii, fie ei băieți sau fete, la nivel psihic, tot așa recomandă corectitudinea în ceea ce privește lucrurile materiale și nu este permisă privilegierea fiului în detrimentul fiicei sau viceversa, ei trebuind să fie egali în ceea ce privește donațiile și cadourile. Numan ibn Ba'sir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Tatăl meu mi-a dat un cadou, dar ‘Amrah bint Rawaha (mama mea) a spus că nu-l va accepta decât dacă el îl face pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) martor la aceasta. De aceea, tatăl meu s-a dus la Mesagerul lui Allah (ﷺ) și i-a spus: «I-am dat fiului meu cu ‘Amrah bint Rawaha un cadou, însă ea mi-a poruncit să te fac martor la aceasta, o, Mesager al lui Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) a întrebat: «Ai dat (echivalentul acestuia) la fiecare dintre copiii tăi?» Răspunsul lui a fost negativ. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus: «Aveți teamă de Allah și fiți drepecți cu copiii voștri!» Atunci tatăl meu s-a întors și a luat înapoi cadoul lui.» (Al-Bukhari)

Practicarea dreptății și a egalității nu se limitează doar la lucrurile vizibile, ci se referă, de asemenea, până și la cele mai mici detalii. Astfel, islamul poruncește dreptatea în rândul copiilor chiar și în ceea ce privește un simplu sărut. Potrivit lui Anas (Allah să fie mulțumit de el!), s-a relatat că:

„Un bărbat era așezat lângă Profet (ﷺ) și, atunci când unul dintre fiii lui a venit la el, l-a luat, l-a sărutat și l-a așezat pe piciorul lui. Apoi, fiica acestui bărbat a venit, iar el a luat-o și a așezat-o lângă el. Atunci, Profetul (ﷺ) i-a spus: «Nu i-ai tratat cu dreptate (nu i-ai tratat în mod egal).»” (Al-Bazzar și Ibn Haithami, clasificat *sahih* de către Albani)

Dat fiind că vorbim despre atenția pe care islamul o acordă copiilor, este oportun să subliniem grija specială față de orfan, deoarece acesta se află într-o situație dificilă din punct de vedere psihologic și emoțional, care îl poate conduce pe o cale rea dacă societatea nu își face datoria față de el, nu îi respectă drepturile și nu îl tratează cu blândețe și compasiune.

Islamul acordă o mare importanță orfanilor, fie fete sau băieți. Rudele apropiate ale orfanului au datoria de a îl sprijini și de a avea grijă de el, iar dacă nu are rude apropiate, statul trebuie să se ocupe de educația, orientarea și problemele sale.

Allah Preaînaltul i-a avertizat cu severitate pe cei care consumă bunurile orfanului:

„Cei care mănâncă bunurile orfanilor pe nedrept, aceia mănâncă în pântecele lor foc și ei vor arde în Iad.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:10]

Profetul (ﷺ) a spus:

„O, Allah, declar inviolabile drepturile a două persoane slabe: orfanul și femeia.” (An-Nasa’i), însemnând că atribuie păcatul și pedeapsa oricui le încalcă drepturile, îi asupresc și le fac rău.

Allah Preaînaltul a avertizat împotriva impoliteții și abuzului orfanilor atunci când a spus:

„Așadar, cât despre orfan, pe el nu îl trata cu opresiune [sau cu asprime].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 93:9]

Există, de asemenea, texte din *Sunnah* care încurajează îngrijirea și tratarea cu bunătate a acestora. Profetul (ﷺ) a spus:

„«Eu și cel care are grijă de un orfan (în toate aspectele) vom fi astfel în Paradis.», arătând aceasta cu degetul arătător și cel mijlociu ușor separate.” (Al-Bukhari)

Alte texte încurajează tandrețea și compasiunea față de ei. Profetul (ﷺ) a spus:

„Vreți ca inima să vi se înmoaie și să primiți ceea ce aveți nevoie? Fiți miloși cu orfanul, mângâiați-i capul și hrăniți-l din mâncarea voastră. Atunci inima voastră se va înmuia și veți primi ceea ce aveți nevoie (sau ceea ce căutați).” (At-Tabarani)

În mod similar, islamul a acordat atenție copilului abandonat, indiferent de sexul lui (copilul ai cărui părinți nu sunt cunoscuți). Musulmanii trebuie să se ocupe de el, deoarece cazul său este comparabil cu cel al orfanilor. Profetul (ﷺ) a spus:

„(...) Este o recompensă pentru binele făcut față de orice vietate.” (Al-Bukhari)

Dacă avem grijă de ei, putem să îi oferim societății membri sănătoși, care își pot îndeplini îndatoririle și pot trăi normal, la fel ca restul oamenilor.

Drepturile ca soție în islam

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Și printre semnele Lui [este acela] că El v-a creat din voi înșivă soții, pentru ca voi să găsiți adăpost [consolare, alinare, mângâiere] la ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru cei care știu.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:21]

Printre semnele care dovedesc Măreția Sa este crearea oamenilor în perechi, pentru ca aceștia să găsească pacea unii în ceilalți și să găsească odihnă pentru trupurile lor și liniște pentru sufletele lor.

Soția în islam este considerată stâlpul societății și fundația care stă la baza căminului. Islamul i-a prescris anumite obligații și, în același timp, i-a dat drepturile sale.

- **Dreptul la zestre**

Acesta este un drept obligatoriu și un cadou indispensabil pe care islamul a prescris ca bărbatul să i-l ofere femeii. Nu este permis ca niciuna dintre rudele sale apropiate să se atingă de zestre, deoarece acesta este dreptul ei exclusiv, iar în cazul divorțului, soțul nu are dreptul să ia înapoi nimic din ceea ce i-a dat soției. Allah Preaînaltul descrie gravitatea acestui act în următorii termeni:

„Dacă vrei să schimbi o soție cu altă soție [prin divorț] și i-ai dat uneia dintre ele un qintal, nu luați nimic din el înapoi. Oare [voiți voi să-l] luați înapoi cu clewetire și cu păcat învederat?! ~ Cum să-l luați înapoi după ce v-ați bucurat împreună și ele au primit de la voi legământ sfânt?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:20-21]

Allah Preaînaltul spune de asemenea:

„O, voi cei care credeți! Nu vă este îngăduit să moșteniți femei în pofida voinței lor și nici să le opriți să se căsătorească [din nou] cu alții, ca să le luați o parte din ce

le-ați dat [ca zestre], decât dacă ele au preacurvit, ci purtați-vă cu ele după cuviință! Iar dacă le urâți... însă cum puteți urî ceva în care Allah a pus atâta bine?”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

Acest verset măreț prezintă drepturile pe care Allah i le-a acordat femeii, printre care:

◆ interzicerea moștenirii femeilor, așa cum făceau arabii înainte de islam. Așa cum am văzut mai înainte, la moartea soțului, rudele apropiate aveau drept asupra văduvei sale. Dacă acestea doreau, se puteau căsători cu ea sau o puteau împiedica să se căsătorească cu cine dorea, având mai multe drepturi asupra ei decât propria ei familie. Ele deveneau asemeni unui simplu obiect moștenit.

◆ în plus, Allah i-a interzis soțului să o împiedice pe femeie să se recăsătorească, punând presiune asupra ei, făcându-i rău, jignind-o, deposedând-o de bunurile sale și interzicându-i să iasă din casă sau orice altă formă de rău, care să o determine să își cumpere divorțul.

◆ în cele din urmă, Allah i-a poruncit bărbatului să se comporte în mod corespunzător cu soția sa și să fie indulgent cu ea, ținând cont de ceea ce îi place și făcând lucruri care îi aduc fericire.

- **Dreptul la dreptate și egalitate**

Bărbatul care are mai multe soții trebuie să fie drept cu ele în toate privințele (hrană, îmbrăcăminte, casă și relații conjugale). Profetul (ﷺ) a spus:

„Cel care are două soții și o favorizează pe una dintre ele va veni în Ziua Judecății cu jumătate (partea dreaptă sau stângă) din corpul său înclinată și paralizată.” (An-Nasa'i, Ahmad și Ibn Majah)

- **Dreptul la întreținere**

Soțul este obligat să cheltuiască pentru soția sa și să-i ofere o locuință adecvată, hrană, îmbrăcăminte, chiar dacă ea este bogată. Profetul (ﷺ) a spus:

„(...) Drepturile lor asupra voastră sunt că voi trebuie să le hrăniți și să le îmbrăcați într-un mod corespunzător (...)” (Muslim)

Soțul trebuie să îi ofere soției banii de care are nevoie, în conformitate cu mijloacele sale. Allah Preaînaltul spune:

„Cel care este înstărit să cheltuiască [pentru soția de care a divorțat și pentru copilul său] după mijloacele sale, iar cel a cărui înzestrare este limitată, să cheltuiască din ceea ce i-a dat Allah. Allah nu împovărează nicio persoană cu mai mult decât El i-a dat. Și Allah va face să vină după greutate ușurarea.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:7]

Dacă soțul are posibilități, dar refuză să-i ofere soției sale cele necesare, ea are dreptul de a lua din bunurile lui atât cât are nevoie, fără permisiunea acestuia. Hind bint 'Utbah (Allah să fie mulțumit de ea!) a venit la Profet (ﷺ) și i-a spus:

„«O, Mesager al lui Allah, Abu Sufian (soțul ei) este zgârcit și nu îmi dă suficient pentru mine și copiii mei, în afară de ceea ce iau de la el fără știrea lui.» El (ﷺ) i-a spus: «Ia atât cât este suficient pentru tine și copiii tăi, într-un mod just (fără să exagerezi).»” (Al-Bukhari)

Dacă soțul devine sărac și incapabil să-i ofere soției sale cele necesare sau este absent și femeia suferă din punct de vedere financiar, iar bărbatul refuză să se întoarcă, atunci ea are dreptul de a solicita desfacerea căsătoriei, dacă dorește. Abu az-Zanad a spus:

„L-am întrebat pe Sa'id ibn al-Musaib despre cazul cuiva care nu găsește resursele necesare pentru a cheltui pentru soția lui. El a răspuns: «Atunci, (judecătorul) îi va divorța.» Apoi, Abu az-Zanad a spus: «Este Sunnah?», iar el a răspuns: «Da, este Sunnah (aceasta înseamnă că este din Sunnah Profetului ﷺ și că știa aceasta direct de la el ﷺ, chiar dacă nu găsim o relatare directă, pentru că altfel nu ar fi vorbit despre un lucru în legătură cu care nu avea cunoștințe sigure).»”

- **Dreptul la relații conjugale și conviețuire**

Acesta este unul dintre cele mai importante drepturi pe care islamul i-a poruncit soțului să le respecte, astfel încât soția să nu se refugieze în lucruri nepermise. Femeia ca soție are nevoie de o inimă sensibilă și iubitoare și de un bărbat care să o dezmierde și să îi satisfacă dorințele. Islamul i-a interzis bărbatului să se dedice în totalitate actelor de adorare, neglijând această îndatorire față de soție, așa cum reiese din următorul *hadith*:

„Salman al-Farisi a mers să îl viziteze pe Abu Darda și a găsit-o pe Umm ad-Darda, care era îmbrăcată în niște haine neîngrijite. El a întrebat-o de ce se află în această stare, iar ea a răspuns: «Fratele tău, Abu Darda, nu este interesat de niciuna dintre plăcerile acestei vieți. El se roagă toată noaptea și postește toată ziua.» Între timp, Abu Darda a venit și l-a întâmpinat, aducându-i ceva de mâncare (lui Salman), însă Salman i-a spus: «Mănâncă.» Abu Darda i-a spus: «Nu, postesc.» Atunci, Salman i-a spus: «Pentru numele lui Allah, mănâncă!» Așa că Abu Darda a mâncat cu el. Salman a rămas să doarmă peste noapte la Abu Darda. La lăsarea nopții, Abu Darda s-a trezit (pentru rugăciunea de noapte). Salman l-a oprit și i-a spus: «Cu adevărat, trupul tău are un drept asupra ta. Și Domnul tău

are un drept asupra ta. Și soția ta are un drept asupra ta. Așa că postește o zi și mănâncă ziua următoare. Și roagă-te o parte din noapte și dă-i soției tale drepturile sale maritale. Și dă fiecăruia dintre cei care au drepturi asupra ta, drepturile sale.» În ultima parte a nopții, Salman i-a spus: «Ridică-te acum (pentru rugăciune).» Amândoi au efectuat abluțiunea și apoi s-au rugat împreună. După aceea, au mers la moschee pentru rugăciunea Fajr. Mai târziu, Abu Darda l-a vizitat pe Profet (ﷺ) și i-a spus cele întâmplate. Profetul (ﷺ) i-a spus: «Salman a spus adevărul.» (Al-Bukhari)

Ibn Hazm (Allah să aibă milă de el!) a spus:

„Bărbatului i-a fost prescris să aibă relații conjugale cu soția lui cel puțin o dată în perioada ei de puritate (între două menstrue), dacă este capabil. În caz contrar, el nesocotește Cuvintele lui Allah:

«[...] Iar atunci când s-au purificat, puteți avea relații intime cu ele, așa cum v-a poruncit Allah [...]» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:222]”

De asemenea, atunci când soțul călătorește, soția are dreptul să îi ceară să nu stea departe de ea mai mult de șase luni. Dacă femeia îndură o prelungire a acestei perioade și renunță la dreptul său, nu este niciun rău în aceasta (dacă dorința ei este redusă). În caz contrar, dacă soția îi cere acest lucru, bărbatul trebuie să se întoarcă acasă și să nu întârzie decât dacă are o scuză validă. ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), al doilea calif al islamului, a auzit, pe când făcea ronduri de noapte, o femeie recitând niște versuri, care exprimau cât de singură se simțea. Dimineața, a chemat-o și a întrebat-o: „Tu ești cea care a spus cutare și cutare?” Ea a răspuns afirmativ. El a întrebat-o: „De ce?” Ea i-a răspuns: „Tu l-ai trimis pe soțul meu în această expediție militară.” Atunci, ‘Omar a

întrebat-o pe Hafsa (Allah să fie mulțumit de ei!) cât timp poate să reziste o femeie fără soțul său, iar ea a răspuns că șase luni. Din acel moment, ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a stabilit o limită de șase luni pentru cei aflați în campanii militare.

Soțul trebuie să păstreze secretele soției sale și să nu divulge defectele sale, ceea ce vede și aude de la ea și, în special, cele referitoare la relațiile lor conjugale. Profetul (ﷺ) a spus:

„Printre cei mai răi oameni în fața lui Allah, în Ziua Învierii, sunt bărbatul care stă singur cu soția sa și soția care stă singură cu soțul ei (au relații intime) și apoi unul dintre ei divulgă secretele celuilalt.” (Muslim)

• Dreptul la o conviețuire adecvată și la un comportament bun

Soția are dreptul la un tratament bun și la respect din partea soțului, chiar și atunci când acesta simte aversiune față de ea, pentru că Allah Preaînaltul spune:

„[...] purtați-vă cu ele în cel mai bun mod! Iar dacă nu vă este pe plac, se poate să nu vă fie pe plac un lucru pe care Allah l-a pregătit [să vă aducă] un mare bine.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

În cazul în care simte aversiune față de ea, soțul nu trebuie să o umilească și trebuie să o trateze cu bunătate, tandrețe și compasiune sau se despartă de ea într-un mod bun, așa cum Allah Preaînaltul spune:

„Divorțul [este îngăduit doar] de două ori, după care [trebuie] sau ținerea [soției] într-un mod bun, sau divorțul [de ea] într-un mod bun [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:229]

Perfecțiunea este ceva imposibil. De aceea, Mesagerul lui Allah (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus următoarele:

„Tratați-le pe femei în cel mai bun mod cu putință, pentru că ele au fost create dintr-o coastă, iar cea mai curbată parte a coastei este cea superioară. Dacă încercați să o îndreptați, se va rupe, iar dacă o lăsați așa cum este, va rămâne curbată. Așadar, tratați-le pe femei în cel mai bun mod cu putință!” (Muslim)

Atunci când apar probleme în viața conjugală (din cauza faptului că unul dintre soți nu își îndeplinește îndatoririle în mod corespunzător), soțului i se cere să îndure cu răbdare greșelile soției sale, cu scopul de a salva căsnicia. Este recomandat ca, de fiecare dată când îi menționează defectele, să îi amintească și calitățile. Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus:

„Credinciosul nu trebuie să urască femeia credincioasă (soția), dacă îi displace una dintre caracteristicile ei, va fi mulțumit de alta.” (Muslim)

Soțul trebuie să fie blând, afectuos și tandru față de soția lui. Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus:

„Cel mai bun dintre credincioși în ceea ce privește credința lui este acela care are cel mai bun comportament, iar cei mai buni dintre voi sunt cei care sunt cei mai buni cu soțiile lor.” (At-Tirmidhi)

De asemenea, soțul trebuie să se joace cu ea, să o dezmierde, să glumească și să o facă să râdă. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat:

„M-am întrecut cu el (Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) și l-am întrecut. După ce m-am mai îngrășat (după câțiva ani), m-am întrecut (din nou) cu el (cu Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) și m-a întrecut. El

(صلى الله عليه وسلم) a spus: «Aceasta este pentru aceea (întrecere).»”
(Abu Dawud și Ibn Majah)

Mai mult decât atât, acest fapt este considerat a fi unul deosebit de important în islam, după cum putem observa în următorul *hadith*:

„Tot ceea ce nu este pomenirea lui Allah (dhikr Allah) este laghw (vorbe deșarte), joacă și pierdere de timp, în afară de patru lucruri: a merge între două obiective (pentru sport sau pentru a alerga într-o întrecere), a își dresa calul, a se juca cu soția și a învăța să înoate.” (An-Nasa’i, clasificat *sahih* de către Albani)

Soțul trebuie să îi protejeze bunurile personale și să nu dispună de ele decât cu consimțământul și știrea ei. Allah Preaînaltul spune:

„Nu vă luați unii altora averile pe nedrept [...]”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:188]

Soțul trebuie să îi ceară părerea soției în ceea ce privește chestiunile referitoare la cămin, copii și probleme comune. Nu este deloc acceptabil ca bărbatul să își impună părerea, fără să țină cont de soția sa, dacă ea are dreptate. Consultarea face parte dintre lucrurile care întăresc dragostea dintre ei. Allah Preaînaltul spune:

„[...] iar pentru treburile lor [țin] sfat laolaltă [...]”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:38]

De asemenea, bărbatul trebuie să contribuie la treburile casnice fără să se arate semeț, pentru că Profetul (صلى الله عليه وسلم) își cosea hainele, își repara pantofii și își ajuta familia la sarcinile gospodărești. Atunci când a fost întrebată ce făcea Profetul (صلى الله عليه وسلم) când era acasă, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a răspuns:

„El obișnuia să își facă de lucru ajutându-i pe membrii familiei sale și, atunci când venea timpul rugăciunii, mergea să se roage.” (Al-Bukhari)

Avem în Mesagerul lui Allah (ﷺ) cel mai bun exemplu.

Soțul trebuie să respecte intimitatea soției și să nu îi caute greșeli. Profetul (ﷺ) a spus:

„Când unul dintre voi este departe de casă pentru un timp îndelungat, să nu se întoarcă la familia sa în timpul nopții.” (Al-Bukhari)

Aceasta face referire la întoarcerea soțului pe neașteptate dintr-o călătorie pe timpul nopții, fără a o anunța pe soție în prealabil, deoarece el o poate găsi într-o stare neplăcută, care îl poate face să o deteste.

El trebuie să evite a-i face rău prin folosirea unor cuvinte care îi rănesc sentimentele și o întristează.

Soția are dreptul să divorțeze în cazul în care simte repulsie față de soțul ei, cu condiția de a îi înapoia zestrea, excepție făcând cazul în care el renunță la aceasta. Ibn 'Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că:

„Jamilah bint Salul a venit la Profet (ﷺ) și i-a spus: «(Jur) Pe Allah, nu-i găsesc nicio vină lui Thabit în ceea ce privește religia sau comportamentul lui, dar urăsc necredința după ce am devenit musulmană (nu vreau să mă comport cu el într-un mod neadecvat pentru o musulmană) și nu îl mai pot suporta (îl urăsc).» Profetul (ﷺ) i-a spus: «Îi vei înapoia grădina?» Ea a răspuns: «Da.» Așa că Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus lui să-și ia înapoi grădina și nu mai mult decât atât.” (Ibn Majah)

Soțul trebuie să își protejeze soția de orice îi poate afecta onoarea sau reputația. Profetul (ﷺ) a spus:

„Trei persoane nu vor intra în Paradis: cel care este neascultător față de părinții săi, cel care nu este gelos pe familia sa și femeia care imită bărbații.” (Al-Hakim în cartea lui - *Al-Mustadrak*)

Soțul trebuie să fie gelos pe soția sa și să o țină departe de locurile pline de *fitnah* (tentații), de depravare morală, desfrâu și corupție. Profetul (ﷺ) a spus:

„Allah devine Gelos și credinciosul devine gelos. Allah devine Gelos atunci când un credincios face ceea ce El i-a interzis să facă.” (At-Tirmidhi)

Totuși, această gelozie trebuie să fie moderată, deoarece Profetul (ﷺ) a spus:

„Există un tip de gelozie protectivă pe care Allah îl iubește și altul pe care Allah îl urăște. Cu privire la cel pe care Allah îl iubește, este vorba de gelozia protectivă atunci când există motive de suspiciune, și cel pe care El îl urăște este gelozia atunci când nu există motive de suspiciune.” (Ibn Majah)

Dreptul ca mamă în islam

Islamul îi îndeamnă pe musulmani să aibă grijă de părinții lor în multe versete din Nobilul Coran și a făcut ca drepturile lor să fie conectate cu cele ale lui Allah asupra oamenilor. Aceasta pentru a arăta cât de mărețe sunt meritele lor și drepturile lor asupra copiilor. Allah Preaînaltul spune:

„Și Domnul vostru a orânduit să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri, iar dacă bătrânețile

Îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le zice lor «Of!» și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase. ~ Și din îndurare coboară pentru ei aripa smereniei și îndurării și spune: «Domnul meu, fii îndurător cu ei, căci ei m-au crescut [când am fost] mic!»»
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:23-24]

A fi bun față de mamă, a o asculta, a nu o maltrata, a fi umil în fața ei și a îi dedica dragostea sunt comportamente prezentate de Allah ca fiind dintre motivele care permit accesul în Paradis. Jahimah (Allah să fie mulțumit de el!) a venit la Profet (صلی اللہ علیہ وسلم) și i-a spus:

„«O, Mesager al lui Allah, vreau să plec la luptă (în *jihad*) și am venit să îți cer sfatul.» El (صلی اللہ علیہ وسلم) l-a întrebat: «Ai o mamă?» El a răspuns: «Da.» Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) i-a spus: «Atunci stai cu ea, pentru că Paradisul se află la picioarele ei.»» (An-Nasa’i)

Având în vedere că femeia este adesea considerată partea slabă a societății și că mulți încearcă să îi încalce drepturile, islamul i-a oferit mamei întâietate în fața tatălui în ceea ce privește compania bună, binefacerea, bunătatea, tandrețea și bunul tratament, pentru a îi garanta drepturile. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că un om a venit la Profet (صلی اللہ علیہ وسلم) și l-a întrebat:

„«O, Mesager al lui Allah, față de cine trebuie să arăt cel mai bun comportament?» Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a răspuns: «Mama ta.» Omul a întrebat: «Și apoi cine?» Mesagerul lui Allah (صلی اللہ علیہ وسلم) i-a spus: «Mama ta.» Omul a întrebat iar: «Și apoi cine?» Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) i-a spus: «Mama ta.» Omul a întrebat iar: «Și apoi cine?» Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) i-a spus: «Tatăl tău.»» (Al-Bukhari)

După unii comentatori, acest *hadith* indică faptul că mama are dreptul la de trei ori mai multă bunătațe decât are tatăl și aceasta din cauza durerilor îndurate în timpul sarcinii, la naștere și apoi la alăptare. Aceste experiențe sunt specifice mamelor și la ele se adaugă responsabilitatea educației pe care o împart cu tatăl. Mama te poartă în pânțelele său și crești dependent de ea timp de 9 luni, după care ești alăptat pe o perioadă de doi ani, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Noi l-am povățuit pe om [să facă bine] părinților săi, mama lui l-a purtat, [suportând pentru el] slăbiciune după slăbiciune, iar înțărirea lui a fost după doi ani, [așadar]: «Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 31:14]

Islamul a interzis răul tratament, neascultarea mamelor și încălcarea drepturilor lor. Profetul (ﷺ) a spus:

„Cu adevărat, Allah v-a interzis neascultarea mamelor, să rețineți (ceea ce ar trebui să dați din *zakāh* și cheltuielile obligatorii), să cereți (ceva la care nu aveți dreptul), să vă îngropați fiicele de vii. Și Allah a făcut *makrūh* (neplăcut) să vorbiți prea mult despre alții, să puneți prea multe întrebări (în legătură cu lucruri care nu vă aduc niciun beneficiu sau care nu au nicio legătură cu voi) și să vă risipiți averea.” (Al-Bukhari)

Așadar, trebuie să o ascultăm pe mamă, să îi îndeplinim cererile și să i ne supunem, atât timp cât nu ne îndeamnă să facem un păcat, deoarece mulțumirea lui Allah are prioritate față de mulțumirea ei, la fel cum ascultarea lui Allah este superioară ascultării mamei. Însă acest lucru nu înseamnă că trebuie să ne comportăm urât față de ea, muștrând-o sau maltratând-o, ci trebuie să ne purtăm cu blândețe și afecțiune și să îi explicăm greșeala cu amabilitate și bunătațe. Allah Preaînaltul spune:

„Dar dacă se străduiesc pentru ca tu să-Mi faci mie ca asociat altceva, despre care tu nu ai cunoștință, atunci nu te supune lor! Rămâi împreună cu ei în această lume, după cuviință, dar urmează calea aceluia care se întorc către Mine, căci apoi la Mine este întoarcerea și Eu vă voi vesti ceea ce ați făcut!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 31:15]

Pentru a sublinia importanța drepturilor părinților, Allah a legat Mulțumirea Sa de mulțumirea părinților și Mânia Sa de mânia părinților, deoarece copiii trebuie să se poarte drept cu ei și să trăiască în bună înțelegere alături de ei, fără a le provoca prejudicii. Profetul (ﷺ) a spus:

„Mulțumirea lui Allah se află în mulțumirea părintelui și Mânia lui Allah se află în mânia părintelui.” (Al-Bukhari și At-Tirmidhi)

El a făcut, de asemenea, din mulțumirea lor și bunăvoința față de ei un mijloc de a intra în Paradis, așa cum a făcut din nemulțumirea și nerecunoștința față de ei un motiv de a fi condamnat. Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Atunci când Profetul (ﷺ) a fost întrebat despre cele mai mari păcate, el (ﷺ) a răspuns că acestea sunt: «A Îi asocia pe cineva în adorare lui Allah, a fi neascultător față de părinți, a ucide pe cineva și a da mărturie falsă.»” (Al-Bukhari)

De asemenea, Abu Darda (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„(Onorarea) tatălui poate conduce pe cineva să intre prin cea mai bună dintre porțile Paradisului. Așadar, aveți grijă de părinții voștri (dacă vreți să intrați prin cea mai bună dintre porțile Paradisului) sau nu.” (Ibn Majah)

Islamul pune grija față de părinți și comportamentul bun față de ei mai presus decât actele de adorare voluntare, așa cum sunt rugăciunea și altele. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (ﷺ) a spus:

„Nimeni nu a vorbit din leagăn în afară de trei (persoane): (primul a fost) Isus, fiul lui Mariam (Maria, pacea fie asupra lor!). Era un bărbat din Banu Israel (evreii dinainte de venirea lui Isus, pacea fie asupra sa!) pe nume Juraij, care își petrecea mult timp în adorare într-o cameră mică (pe care o folosea drept loc de rugăciune). În timp ce se ruga, mama sa a venit la el și l-a strigat: «O, Juraij!» El a spus: «O, Domnul meu, mama mea (mă strigă în timp ce mă aflu) în rugăciunea mea!» și și-a continuat rugăciunea. Ea a plecat și s-a întors în ziua următoare, în timp ce el se afla în rugăciune și i-a spus: «O, Juraij!» El a spus: «O, Domnul meu, mama mea (mă strigă în timp ce mă aflu) în rugăciunea mea!» și și-a continuat rugăciunea. Ea a plecat și s-a întors în ziua următoare, în timp ce el se afla în rugăciune și i-a spus: «O, Juraij!» El a spus: «O, Domnul meu, mama mea (mă strigă în timp ce mă aflu) în rugăciunea mea!» și și-a continuat rugăciunea. Atunci ea a spus: «O, Domnul meu, nu-l lăsa să moară până când nu vede fețele prostituatelor!» Oamenii din Banu Israel vorbeau despre Juraij și cât de mărețe erau actele sale de adorare. Printre ei, se afla o prostituată, care era frumusețea întruchipată. Ea le-a spus (oamenilor): «Dacă doriți, eu pot să îl ispitesc.» Ea a mers la el ca să încerce să îl ispitească, însă el nu i-a dat atenție. Așa că ea s-a dus la un păstor, care trăia alături de locul în care se ruga Juraij, și i s-a oferit, pentru a comite un act sexual interzis, rămânând însărcinată. Mai târziu, ea a dat naștere unui copil și a pretins că este al lui Juraij. Drept urmare, oamenii au venit și au distrus locul de rugăciune, l-au scos

afară și l-au lovit. Juraij i-a întrebat: «Ce se întâmplă?» Ei au răspuns: «Ai comis adulter cu prostituata, iar ea a dat naștere unui copil dintre coapsele tale!» El a întrebat unde este acest copil. Ei l-au adus (copilul) și el a spus: «Lăsați-mă să mă rog mai întâi.» Așa că a făcut rugăciunea, iar atunci când a terminat, a venit la copil. Juraij l-a împuns cu degetul în stomac și l-a întrebat: «O, copile, cine este tatăl tău?» Copilul a răspuns: «Este păstorul cutare.» Așadar, oamenii s-au întors către Juraij, l-au sărutat și l-au atins (pentru a căuta binecuvântarea sa) și i-au spus: «Suntem gata să construim un templu din aur pentru tine.» El le-a spus: «Nu, doar reconstruiți-l din pământ, așa cum a fost.» Așa că ei l-au construit.» (...)" (Al-Bukhari)

Mai mult decât atât, islamul a pus bunătatea față de părinți mai presus decât lupta pentru cauza lui Allah, atunci când aceasta este *fard kifāia* (adică, nu este o obligație la nivel individual). 'Abd Allah ibn 'Amr ibn Al-'Ās (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că:

„Un bărbat a venit la Mesagerul lui Allah (ﷺ) și i-a spus: «Îți jur loialitate pentru emigrare și *jihād*, căutând răsplata lui Allah.» El (ﷺ) l-a întrebat: «Este vreunul dintre părinții tăi în viață?» Bărbatul a răspuns: «Da, amândoi sunt în viață.» Profetul (ﷺ) l-a întrebat apoi: «Cauți răsplata de la Allah?» El a răspuns afirmativ. Atunci Profetul (ﷺ) i-a spus: «Întoarce-te la părinții tăi, oferă-le o companie bună și tratează-i cu bunătate.»" (Al-Bukhari și Muslim)

Deoarece islamul a venit pentru a întări relațiile și a consolida legăturile între ființele umane și nu pentru a le rupe, a impus bunătatea față de părinți, care se poate observa prin devotament și generozitate, prin folosirea de cuvinte bune și prin oferirea

unui bun tratament, chiar dacă părinții nu sunt musulmani. Asma bint Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„Mama mea a venit la mine pe când era politeistă, așa că l-am întrebat pe Mesagerul lui Allah (ﷺ): «Mama mea a venit să mă viziteze și își dorește să păstreze relațiile (de rudenie) cu mine. Ar trebui să mențin relațiile cu ea?» El (ﷺ) a răspuns: «Da, menține relațiile cu mama ta.»» (Al-Bukhari)

Pentru a-i încuraja pe musulmani să le ofere părinților atenția cuvenită, Profetul (ﷺ) a spus că bunăvoința și bunătatea față de aceștia sunt motivul pentru care suplicațiile sunt acceptate.

El (ﷺ) a spus:

„Trei bărbați dintre cei dinaintea voastră au călătorit împreună până a venit noaptea și au ajuns la o peșteră, în care au intrat. O stâncă mare s-a rostogolit de pe munte și a închis intrarea peșterii. Ei și-au spus (unul altuia): «Nimic nu ne poate salva de această piatră în afară de invocarea lui Allah, pomenind faptele bune pe care le-am făcut (numai de dragul Lui).» Așa că unul dintre ei a spus: «O, Allah! Părinții mei erau în vârstă și niciodată nu i-am dat familiei mele (soție, copii etc.) lapte înaintea lor. Într-o zi, ceva m-a ținut ocupat și m-a făcut să întârzii și ei deja adormiseră. Am muls oaia pentru ei și le-am dus laptele, însă i-am găsit dormind. Nu am vrut să dau familiei mele lapte înaintea lor. I-am așteptat să se trezească cu vasul de lapte în mână, până când zorii s-au ivit. Atunci ei s-au trezit și au băut laptele. O, Allah, dacă am făcut aceea numai de dragul Tău, salvează-ne pe noi din această situație gravă cauzată de această stâncă!» Atunci, stânca s-a mișcat puțin, dar nu au putut ieși.

Profetul (ﷺ) a adăugat: «Cel de al doilea bărbat, a spus: „O, Allah, aveam o verișoară care îmi era mai dragă decât oricine pe lume. Mi-am dorit să am relații intime cu ea, însă a refuzat. Mai târziu, ea a trecut printr-o perioadă grea într-un an de foamete și a venit la mine și i-am dat 120 de dinari, cu condiția de a nu se opune dorinței mele, iar ea a acceptat. Când eram pe punctul de a-mi îndeplini dorința, ea a spus: „Nu îți este permis să îmi iei fecioria decât printr-o căsătorie legitimă.” Așadar, m-am rușinat și am lăsat-o, chiar dacă îmi era cea mai dragă dintre toți pe lume și i-am lăsat și dinarii pe care i-i dădusem. O, Allah, dacă am făcut aceea numai de dragul Tău, salvează-ne pe noi de această nenorocire!” Așa că stânca s-a mai deplasat puțin, dar nu au putut ieși.»

Profetul (ﷺ) a adăugat: «Cel de al treilea bărbat a spus: „O, Allah, am angajat câțiva muncitori și le-am plătit tuturor salariul, în afară de unul dintre ei, care nu și-a primit simbria și a plecat. Am investit simbria lui și am strâns multă avere de pe urma ei. (Apoi, după un timp) el a venit și mi-a spus: «O, rob al lui Allah! Plătește-mi simbria!» Iar eu i-am spus: «Toate cămilele, vacile, oile și sclavii pe care îi vezi sunt ale tale.» El a spus: «O, rob al lui Allah! Nu îți bate joc de mine!» Iar eu i-am spus: «Nu îmi bat joc de tine.» Așa că el a luat totul și nu a lăsat nimic. O, Allah, dacă am făcut aceea numai de dragul Tău, salvează-ne pe noi de această nenorocire!” Atunci, stânca s-a deplasat complet și au putut să plece.»» (Al-Bukhari)

Islamul a făcut din ascultarea și bunătatea față de părinți o formă de ispășire a faptelor rele. ‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că:

„Un bărbat a venit la Profet (ﷺ) și i-a spus: «O, Mesager al lui Allah, am comis un păcat îngrozitor de mare.

Există căință pentru mine?» El (ﷺ) a întrebat: «Ai părinți?», iar bărbatul a răspuns: «Nu.» Atunci, el (ﷺ) l-a întrebat: «Ai vreo mătușă maternă?» Bărbatul a răspuns: «Da.» Atunci, Profetul (ﷺ) i-a spus: «Atunci, oferă-i o bună companie și trateaz-o în cel mai bun mod cu putință!»»

Într-adevăr, în islam, mătușă maternă este văzută asemeni mamei, așa cum putem observa din relatarea Profetului (ﷺ):

„Mătușă maternă are același statut ca mama.” (At-Tirmidhi)

Islamul a făcut ca drepturile părinților să continue chiar și după moartea lor. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Când un om moare, faptele sale bune se termină, în afară de trei: caritatea continuă, cunoașterea (de care oamenii beneficiază) sau un copil pios, care se roagă pentru el.” (Muslim)

Drepturile generale ale femeii în islam

Islamul le-a impus musulmanilor să fie binevoitori față de femei, după cum a spus Profetul (ﷺ):

„«Un dreptcredincios este asemeni cărămizilor unui zid pentru alt dreptcredincios, întărindu-se unul pe altul.», spunând aceasta, Profetul (ﷺ) și-a împreunat mâinile, încrucișându-și degetele.” (Al-Bukhari)

Atunci când este mătușă sau rudă, femeia face parte dintre rudele apropiate cu care Allah ne-a poruncit să menținem

legăturile. Allah Preaînaltul spune, amenințându-i sever pe cei care nu respectă aceasta:

„Și dacă vă întoarceți voi, nu s-ar putea să semănați voi stricăciune pe pământ și să rupeți legăturile voastre de rudenie?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 47:22]

Profetul (ﷺ) a spus:

„Cel care rupe legăturile sale de rudenie nu va intra în Jannah (Paradis).” (Muslim)

Islamul oferă o recompensă dublă musulmanului care le face un bine rudelor sale, după cum a spus Profetul (ﷺ):

„Caritatea dată unui sărac este caritate, iar cea dată unei rude sărace este dublă, fiind atât caritate, cât și menținerea legăturilor (de rudenie).” (At-Tirmidhi și Ibn Majah)

Dacă o femeie este vecină, atunci ea are două drepturi: dreptul islamului și dreptul vecinului. Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Nobil:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat și cu vecinul străin, cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu robii voștri, căci Allah nu-l iubește pe cel trufaș și plin de el!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:36]

Astfel, vecinii săi trebuie să o trateze bine și să se intereseze de starea ei, să se preocupe de problemele ei și să îi ofere tot sprijinul de care are nevoie. Profetul (ﷺ) a spus:

„Jibril (îngerul Gavril) a continuat să mă îndemne să am foarte mare grijă de vecini și să mă comport cu bunătate față de ei, până am crezut că (îmi) va porunci să îi fac moștenitorii (mei).” (Al-Bukhari)

De asemenea, ei trebuie să evite să îi aducă prejudicii prin cuvinte sau comportament. Profetul (ﷺ) a spus:

„«(Jur) Pe Allah, el nu este un credincios! (Jur) Pe Allah, el nu este un credincios! (Jur) Pe Allah, el nu este un credincios!» Ei au întrebat: «Cine, o, Mesager al lui Allah?» El (ﷺ) a spus: «Cel al cărui vecin nu se simte în siguranță de răul lui.»» (Al-Bukhari și Muslim)

Pentru a îi asigura drepturile sale ca femeie și pentru a-i încuraja pe musulmani să se întreacă în eforturile lor de a se pune la dispoziția ei și de a-i rezolva problemele, islamul consideră eforturile depuse în favoarea femeilor ca fiind dintre cele mai virtuozitate fapte. Profetul (ﷺ) a spus:

„Cel care are grijă de o văduvă sau de un sărac este precum un *mujahid* (luptător) care luptă pentru Cauza lui Allah sau precum cel care se roagă toată noaptea și postește toată ziua.” (Al-Bukhari)

Companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) obișnuiau să întrebe despre starea vecinilor lor și, în special, despre cea a nevoiașilor dintre ei și a femeilor. Abu Talhah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a ieșit într-o noapte, atunci când era comandantul credincioșilor, și eu l-am urmărit. A intrat într-o casă și apoi în alta. Dimineața, am mers la una dintre acele case și am găsit o bătrână oarbă și cu handicap, pe care am întrebat-o: «Ce a făcut aici bărbatul care a venit azi-noapte?»

Ea a spus: «Acest om are grijă de mine de ceva timp, se ocupă de nevoile mele, face curățenie și aruncă gunoiul.»

Talhah și-a spus: «De ce ar trebui să îl urmăresc pe ‘Omar (ce așteptam să găsec)?!»»

Cele de mai sus reprezintă doar un rezumat al drepturilor și obligațiilor femeii musulmane. La acestea ar putea fi adăugate altele, însă spațiul nu ne permite acest lucru. Am vrut doar să îi oferim cititorului posibilitatea de a aprecia, prin aceste exemple, respectul și onoarea pe care islamul i le-a oferit femeii, într-o măsură care nu a fost niciodată egalată nici în trecut, nici în prezent.

Concepții greșite despre femei în islam

Deoarece discutăm despre femei, este fără îndoială necesar să menționăm, de asemenea, anumite concepții greșite pe care unii oameni le aduc în discuție cu privire la drepturile femeii în islam. Făcând aceasta, ei încearcă să discrediteze islamul și să denatureze această imagine frumoasă și strălucitoare, care, încă de la începuturile sale, i-a garantat femeii musulmane demnitatea, onoarea, mândria și apărarea castității sale.

Aceste concepții greșite sunt răspândite prin intermediul unor diverse conferințe și seminarii, ale căror motivații secrete depășesc simpla lor pretindere a emancipării femeii. Nu știu de ce aceștia nu se interesează în egală măsură de drepturile copiilor, ale oamenilor cu handicap, ale șomerilor și ale tuturor celor care, indiferent de sex, sunt persecutați în religia lor și în viața lor și țările lor sunt invadate, determinându-i să își părăsească locuințele. Mai mult decât atât, de ce nu organizează conferințe și seminarii pentru a le cere dictatorilor să înceteze să își jefuiască popoarele?

Vă propunem lista de mai jos, care cuprinde o prezentare succintă a unora dintre aceste motive:

- dorința de a devia opinia publică musulmană și nemusulmană de la intrigile adversarilor islamului, al căror interes este de a supune masele, de a le secătui de energie și de

a le lăsa fără capacități, deviindu-le atenția către problemele care sunt prezentate ca fiind importante, în timp ce există altele mult mai importante. Contrar acestora, noi, ca musulmani, suntem convinși și afirmăm cu tărie că toate aceste pretinse probleme nu merită tot acest vuiet mediatic, deoarece islamul a trasat în mod clar linii directe cu privire la aceste subiecte. Acești dușmani ai religiei pretind că sunt niște buni sfătuitori, care caută adevărul și apără drepturile femeii. Însă, în realitate, ei nu doresc decât să câștige încrederea femeilor și să le transforme în pioni pe care să îi manipuleze după propria voință, folosindu-le drept momeală pentru cei pe care îi vor de partea lor.

- dorința de a răspândi corupția și imoralitatea în societate, deoarece comunitatea care suferă de acestea este ușor de invadat și de jefuit de comorile sale. Într-adevăr, se poate vedea că întregul potențial uman al unei astfel de societăți este irosit prin distracție și plăceri individuale interzise, fiind îndepărtat de la îndatoririle financiare și sociale. Profesorul Henry Makow a spus:

„Războiul dus de Occident împotriva lumii arabo-islamice are dimensiuni politice, culturale și morale, scopul acestuia fiind să monopolizeze bogățiile și rezervele acelei națiuni și să o lipsească de ce are mai prețios: religia și comorile sale morale și culturale; iar în ceea ce privește femeile, să înlocuiască vâlul cu bikini și cu toate concepțiile pe care le implică.”²⁴

- dacă acești prețiși feminiști ar fi fost cu adevărat sinceri, grija lor pentru femei nu ar fi trebuit să se limiteze doar la drepturile ei la o anumită vârstă, ci ar fi trebuit să cuprindă toate perioadele de viață ale femeii, inclusiv atunci când devine mamă și îmbătrânește, acestea fiind intervalele în care are

²⁴ Revista „Al-Mustaqbal Al-Islami”, nr. 146 din 6/1424 H: The Debauchery of American Womanhood vs. Burka.

nevoie de cea mai multă grijă și protecție. Însă islamul consideră îndurarea arătată față de un vârstnic drept un mijloc de a se apropia de Allah, în timp ce, în țările care susțin că luptă pentru libertatea și drepturile femeilor, observăm existența unui număr ridicat de cămine și azile pentru bătrâni. Cât de mare este diferența dintre acele drepturi care sunt respectate de către cineva doar de dragul lui Allah, căutând răsplata și mulțumirea Lui și temându-se de pedeapsa Lui, și acele drepturi care sunt impuse de puterea legii și care sunt neglijate în absența acesteia! Mă întreb de ce aceste reviste, care publică doar imagini ale unor femei frumoase și atractive pe copertile lor, refuză să publice poze cu cele care sunt mai puțin frumoase sau care au îmbătrânit. Nu sunt toate femeii sau pentru ei este pur și simplu o afacere?

- ura profundă a extremiștilor din alte religii față de islam și de adepții săi. Samuel Zouemer, președintele Asociației Evanghelice, a ținut un discurs în cadrul Conferinței Evangheliștilor din Ierusalim, din anul 1935, în care propunea:

„Misiunea evanghelizării țărilor musulmane pe care ați încredințat-o statelor creștine nu are ca scop convertirea musulmanilor la creștinism, deoarece aceasta ar fi o călăuzire și o onoare pentru ei, ci misiunea voastră constă în a-i face pe musulmani să lase islamul și să piardă legătura cu Dumnezeu, astfel încât să nu existe nimic care să-i lege de manierele pe care se bazează națiunile pentru supraviețuirea lor... Pentru acest lucru, va trebui să pregătiți terenul pentru cucerirea colonială în regatele islamice.”²⁵

Altceva a spus: *„Dacă am putea să scoatem femeia din mediul său și să o avem de partea noastră, ar însemna că ne-am atins obiectivul!”*

²⁵ Extras din cartea *Liderii Occidentului au spus: Distrugeți islamul, exterminați-i pe adepții săi pentru gloria lumii*

Care este scopul lor? Nimic altceva decât răspândirea corupției și a imoralității pentru a coloniza țările și oamenii. Prin aceste concepții greșite pe care le susțin, ei își doresc să deformeze imaginea islamului și esența sa, însă ei nu pot face aceasta decât în mințile lor. Astfel de campanii ostile nu le găsim decât împotriva islamului și a adeptilor săi, fapt pentru care Allah Preaînaltul a spus:

„Nu se vor învoi cu tine iudeii și nici creștinii până ce nu le vei urma credința lor. Spune: «Călăuzirea lui Allah [islamul] este singura Călăuzire adevărată!» Dacă vei urma dorințele lor, după Știința pe care ai primit-o, nu vei avea nici ocrotitor, nici ajutor [care să te apere de pedeapsa lui Allah]!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:120]

- aceste prejudecăți menținute în mod constant în jurul drepturilor femeii în islam nu au alt scop decât de a-i distruge castitatea și demnitatea și de a o face să alunece în adâncurile depravării, transformând femeia occidentală într-un model de urmat pentru ea. Propun ca fiecare femeie care citește această carte, musulmană sau nemusulmană, să se întrebe dacă situația femeilor occidentale din zilele noastre este una care onorează ființa umană sau, din păcate, o degradează. Profesorul Henry Makow a spus:

„Tânăra americană trăiește o viață imorală în care cunoaște intim zeci de băieți înainte de căsătorie. Ea își pierde astfel puritatea, care este o parte a farmecului ei, și devine dură, perfidă, incapabilă să iubească. Femeia din societatea americană se vede obligată să adopte atitudini masculine, ceea ce o face să devină agresivă și dezechilibrată, deoarece nu mai poate fi o soție sau o mamă. Ea există numai pentru satisfacerea sexuală și nu pentru dragoste sau procreare. Ori maternitatea este punctul culminant al evoluției umane... Atunci începe o educație și o viață nouă, în timp ce noua ordine

mondială refuză ca noi să atingem acest nivel elevat și dorește să fim individuali, singuratici și avizi de plăceri sexuale, fapt pentru care ne prezintă aceste imagini infame în locul căsătoriei.”²⁶

Orice persoană înzestrată cu rațiune este conștientă de exploatarea suferită de femei: atâta timp cât sunt frumoase și tinere, acestea au toate ușile deschise, iar când aceste atuuri dispar, femeia nu este altceva decât o cochilie goală care este aruncată. Acest sistem își dorește să transforme femeia într-un bun care este vândut și cumpărat în diverse medii, un obiect al bucuriei și al plăcerii. Din această cauză, bărbații își neglijează fiicele, își înșeală soțiile, își maltratează mamele și își denigreză vecinele. Aceștia încalcă drepturile femeii, îi fură libertatea și o propulsează în abisul infamiei. Cât de departe sunt ei de cuvintele Mesagerului lui Allah (ﷺ): **„Fiți buni cu femeile!”** (Al-Bukhari și Muslim)

Imoralitatea în care cade femeia occidentală în mijlocul societății sale este reacția în fața opresiunii și a denigrării care au predominat împreună cu Biserica în Evul Mediu, atunci când i-a fost negată femeii până și natura sa umană. Gurile rele au exploatat această situație pentru a izola societatea de reperatele ei religioase, astfel încât să pregătească apariția unei noi generații lipsite de orice valori și virtuți, care să poată fi ușor supusă dorințelor inamicilor săi. Însă, în islam nu există nici asuprire, nici nedreptate și nici încălcarea drepturilor femeii, ci, din contră, această religie susține egalitatea dintre cele două sexe în toate aspectele, cu excepția celor în care Allah i-a acordat bărbatului întâietate, datorită diferențelor fizice și psihologice dintre cei doi. Nimeni nu poate nega existența acestor diferențe.

²⁶ Revista „Al-Mustaqbal Al-Islami”, nr. 146 din 6/1424 H: *The Debauchery of American Womanhood vs. Burka.*

Gustave Le Bon a spus în cartea sa, *Civilizația arabă*:

„Dacă vrem să cunoaștem impactul pe care Coranul îl are asupra statutului femeilor, trebuie să observăm situația lor în epoca de aur a civilizației arabe. Istoricii au stabilit că femeile musulmane aveau un statut foarte înalt, având drepturi pe care femeile europene le-au obținut abia astăzi. Europeanii au învățat de la arabi principiile spiritului cavaleresc și ceea ce implică respectul față de femei. A fost islamul și nu creștinismul cel care a scos femeia din inferioritatea în care se afla, contrar impresiei predominante. Dacă observăm creștinii din prima parte a Evului Mediu, realizăm că aceștia nu aveau nicio stimă pentru femeie. Când parcurgem cărțile de istorie din acele epoci realizăm, fără îndoială, adevărul acestei afirmații și vedem că oamenii din timpurile feudale erau cruzi cu femeile, până în ziua în care au învățat de la musulmani modul corect de a le trata.”

Orice om rezonabil și dotat cu o minte sănătoasă nu poate accepta ca demnitatea și onoarea sa să fie ca niște bunuri disputate de oameni preocupați exclusiv de dorințele lor instinctuale. De asemenea, nicio femeie rezonabilă și cu o minte sănătoasă nu poate accepta să fie tratată ca un simplu bun ce urmează să fie cumpărat sau vândut sau ca o floare al cărui parfum poate fi adulmecat de oricine și apoi este aruncată, o dată ce mirosul a dispărut. Învățăturile islamului sunt clare, logice și potrivite cu natura înăscută a omului în ceea ce privește protecția adeptilor săi, sunt învățături derivate din autocontrol și bazate pe dorirea binelui tuturor. Islamul îi educă pe adepții săi în spiritul castității, purității și a dragostei de demnitate și le oferă o orientare sănătoasă și bazată, așa cum am spus, pe autocontrol, care, prin Harul lui Allah, va asigura reformarea comportamentului lor. Priviți exemplul tânărului companion care a mers la Mesagerul lui Allah (ﷺ) și i-a spus:

„O, Mesager al lui Allah, permite-mi (dă-mi voie) să comit adulter.» Oamenii au început să îl mustre aspru, spunându-i: «Oprește-te! Oprește-te!», dar Profetul (ﷺ) i-a spus: «Apropie-te!» El s-a apropiat de Profet (ﷺ), care i-a spus: «Ți-ar plăcea acest lucru pentru mama ta?» El a răspuns: «Nu, (jur) pe Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Nici oamenilor nu le-ar plăcea acest lucru pentru mamele lor.» și a continuat: «Ți-ar plăcea acest lucru pentru fiica ta?» El a răspuns: «Nu, (jur) pe Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Nici oamenilor nu le-ar plăcea acest lucru pentru fiicele lor.» și a continuat «Ți-ar plăcea acest lucru pentru sora ta?» El a răspuns: «Nu, (jur) pe Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Nici oamenilor nu le-ar plăcea acest lucru pentru surorile lor.» Apoi a întrebat: «Ți-ar plăcea acest lucru pentru mătușa ta paternă?» Tânărul a răspuns: «Nu, (jur) pe Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Nici oamenilor nu le-ar plăcea aceasta pentru mătușile lor paterne.» și a continuat: «Ți-ar plăcea acest lucru pentru mătușa ta maternă?» Tânărul a răspuns: «Nu, (jur) pe Allah!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Nici oamenilor nu le-ar plăcea acest lucru pentru mătușile lor materne.» Apoi, Profetul (ﷺ) a pus mâna pe el și a spus: «O, Allah iartă-i păcatele, purifică-i inima și apără-i castitatea!» După aceasta, tânărul și-a pierdut acea înclinare ascunsă.” (Ahmad, clasificat ca *sahih* de către Albani)

În continuare, vom discuta câteva dintre principalele concepții greșite:

1. Poligamia

Poligamia a fost permisă prin Decret Divin și nu poate fi negată sau respinsă de cel care crede în Allah. Aceasta există în islam, la fel cum a existat și în celelalte religii divine anterioare. Nu este o particularitate a islamului, ci a existat în toate religiile precedente, după cum putem vedea și în Vechiul Testament. Mulți dintre Profetii lui Allah (Pacea fie asupra lor!) de dinaintea Profetului Mohammed (ﷺ) au fost poligami. Profetul Avraam (Pacea fie asupra sa!) a avut două soții, Profetul Iacob (Pacea fie asupra sa!) a avut patru soții, iar Profetul Solomon (Pacea fie asupra sa!) a avut mult mai multe. Așadar, poligamia nu este o noutate, ci ea este veche precum omenirea.

În Vechiul Testament, găsim că o femeie nu poate fi luată împreună cu sora ei drept co-soții. Astfel, el nu a interzis poligamia, ci doar căsătoria cu două surori în același timp.

De asemenea, în Cartea lui Samuel este menționat că Profetul David (Pacea fie asupra sa!) avea mai multe soții, în afară de sclave, iar în Cartea Regilor găsim că Profetul Solomon (Pacea fie asupra sa!) avea 700 de soții și 300 de sclave.

Atunci când Moise (Pacea fie asupra sa!) a fost trimis, el a confirmat poligamia fără a stabili un număr precis de soții, până când oamenii din Banu Israel l-au stabilit la Ierusalim. Printre învățații evrei, sunt unii care au interzis poligamia și alții care au permis-o, în cazul în care prima soție are o boală cronică sau este infertilă.

În Noul Testament: Isus (Pacea fie asupra lui!) a fost însărcinat să respecte și să completeze legile lui Moise (Pacea fie asupra lui!) și nu există niciun text în Evanghelie care să interzică poligamia.

Regele Irlandei²⁷, Ditharmet, a avut două soții și regele Frederick al II-lea a avut, de asemenea, două soții, cu acordul Bisericii. Deci, permisiunea și interzicerea poligamiei nu este responsabilitatea Bisericii în sine, ci a oamenilor Bisericii.

Germanul Martin Luther, fondatorul religiei protestante, a considerat că poligamia nu era contrară legilor creștine și a promovat-o cu orice ocazie. El a spus despre poligamie:

*„Cu siguranță, Dumnezeu a permis-o oamenilor din Vechiul Testament în circumstanțe speciale, dar creștinii care vor să le urmeze exemplul au dreptul să o facă atunci când sunt siguri că se află în circumstanțe similare. În orice caz, poligamia este mai bună decât divorțul.”*²⁸

Interzicerea poligamiei în religia creștină este rezultatul legilor făcute de oamenii Bisericii și nu al religiei creștine în sine. Astfel, Biserica în sine a interzis poligamia, ca spre exemplu:

- Biserica ortodoxă nu-i permite niciunui dintre soți să se mai căsătorească atât timp cât este căsătorit;
- Biserica ortodoxă armeană nu permite a doua căsătorie decât după desfacerea primei căsătorii;
- Biserica ortodoxă greacă consideră că mariajul în vigoare este un obstacol pentru unul nou.

Arabii din perioadă preislamică (*Jahiliyyah*): în perioada preislamică, poligamia era foarte răspândită în cadrul triburilor arabe, fără nicio limită. Bărbatul se putea căsători cu oricât de multe neveste dorea. Poligamia era de asemenea cunoscută de mult timp la egipteni, perși, asirieni, japonezi și hinduși, ea exista la ruși, germani și a fost practică de unii regi greci.

²⁷ *Istoria căsătoriei*, Wester Mark

²⁸ *Femeia în Coran*, ‘Abbas Mahmud Al-Aqad

Din acestea reiese că poligamia nu este o practică nouă a islamului, ea existând și la națiunile precedente. Însă în islam ea este reglementată de condiții și norme.

Printre condițiile fundamentale ale poligamiei în islam se numără următoarele:

- a nu depăși numărul de patru soții, pentru că Profetul (ﷺ) i-a spus lui Ghailan ibn Salama ath-Thaqafi (Allah să fie mulțumit de el!) care, atunci când a îmbrățișat islamul, avea zece soții:

„Alege patru dintre ele.” (Ibn Majah)

- dreptatea și egalitatea: atunci când a permis poligamia, Allah Preaînaltul a desemnat, printre alte condiții: nepărtinirea, egalitatea, absența nedreptății și a opresiunii. Profetul (ﷺ) a spus:

„Cel care are două soții și o favorizează pe una dintre ele va veni în Ziua Judecății cu jumătate (partea dreaptă sau stângă) din corpul său înclinată și paralizată.” (An-Nasa’i, Ahmad și Ibn Majah)

Dreptatea și egalitatea în cauză sunt legate de lucrurile materiale, așa cum sunt cheltuielile și relațiile conjugale. În ceea ce privește lucrurile ce țin de sentimente, precum dragostea și preferința emoțională pentru una dintre soții, nu există niciun păcat în acestea, atât timp cât nu constituie un motiv pentru a le nedreptăți pe celelalte, deoarece ele nu țin de voia bărbatului, așa cum a indicat ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), care a spus:

„Profetul lui Allah (ﷺ) își împărțea timpul (zilele) în mod egal între soțiile sale, apoi spunea: «O, Allah! Astfel am împărțit ceea ce era în mâna mea (referindu-se la zile), așadar nu mă învinui pentru cele ce se află în Mâna Ta și

nu în mea (referindu-se la faptul că sentimentele nu pot fi controlate).»” (An-Nasa’i)

- capacitatea de a întreține o a doua soție și pe copiii ei: dacă bărbatul știe că nu este capabil să întrețină o a doua soție și pe copiii acesteia, nu îi este permis să se căsătorească de mai multe ori.

Cred că este potrivit să aducem în discuție unele situații comune și să vedem pentru fiecare în parte dacă poligamia este un bine sau un rău pentru societate și pentru femeile implicate:

1. dacă o femeie este infertilă și soțul își dorește copii, ce este de preferat: să divorțeze de aceasta fără ca ea să aibă vină și să se căsătorească cu altă femeie sau să își continue căsătoria cu aceasta și să își ia o a doua soție pentru a avea urmași?

2. dacă o femeie suferă de o boală cronică, ce nu îi permite să își îndeplinească obligațiile conjugale, ce este de preferat: ca soțul să își ia o a doua soție pentru a salva onoarea primei soții sau să o părăsească? Sau să aibă amante?

3. dacă unii bărbați au o dorință sexuală atât de mare încât o singură femeie nu îi poate satisface sau dacă perioada menstruală a femeii este excesiv de mare, ce este de preferat: să își ia o a doua soție sau să își satisfacă dorința într-un mod ilegal?

4. nu există nicio îndoială că războaiele și problemele interne din fiecare societate fac mai multe victime în rândul bărbaților. Avem ca dovadă în acest sens cele două Războaie Mondiale, în care și-au pierdut viața mai mult de zece milioane de bărbați. Dacă fiecare bărbat s-ar fi căsătorit doar cu o singură femeie, care ar fi fost soarta celorlalte femei? Ar fi trebuit să își satisfacă dorințele într-un mod interzis sau într-un cadru legal, care le garanta onoarea și demnitatea, păstrându-le drepturile, prin acceptarea poligamiei? Este clar că existența unui număr

mare de femei necăsătorite le facilitează bărbaților calea spre imoralitate.

5. numărul foarte mare de văduve, femei divorțate sau celibatate. Ce este de preferat pentru aceste femei, să rămână singure sau să trăiască alături de un bărbat care să le apercă onoarea și castitatea, în calitate de co-soții?

Poligamia există în toate societățile contemporane, însă în societățile neislamice aceasta capătă forma de adulter, iar în altele este nelimitată și nu este reglementată de nicio formă juridică. Ea nu îi impune bărbatului nicio obligație financiară față de femeile cu care coabitează, el doar satisfăcându-și dorințele și încălcând demnitatea celei cu care a avut o relație, lăsând-o să suporte de una singură durerea unei posibile sarcini și consecințele sale. În același fel, bărbatul nu este obligat să îi recunoască pe copiii care rezultă din aceste relații. În societatea islamică, poligamia este limitată la patru soții și oficializată printr-un act legal, care îl obligă pe bărbat să ofere zestrea femeii. Copiii care se nasc din această uniune sunt recunoscuți de bărbat ca fiind copii legitimi, iar acesta are obligații financiare față de femeie și copiii săi.

Ne putem întreba: dacă le permitem bărbaților să ia mai multe soții, de ce nu le permitem și femeilor să ia mai mulți bărbați?

Răspunsul la această întrebare este că revendicarea egalității dintre bărbați și femei în ceea ce privește poligamia este imposibilă din motive naturale și evidente.

Pe de o parte, este imposibilă din cauză că bărbatul, în toate societățile, exercită autoritate asupra familiei sale, deoarece el este „sexul puternic” (lăsând deoparte, bineînțeles, femeile mai puternice decât bărbații, care fac excepție de la regulă). Dacă femeia ar avea mai mulți soți, cui i-ar reveni autoritatea asupra familiei? Cui se va dăruia ea pentru satisfacerea dorințelor: tuturor soților? Acest lucru este imposibil din cauza diferențelor

de personalitate, iar aceasta nu ar face decât să le stârneasă mânia.

Pe de altă parte, este imposibilă deoarece femeia, în mod natural, poate naște doar o singură dată pe an, copilul unui singur bărbat, ceea ce nu este cazul bărbatului, care poate avea un număr mai mare de copii de la mai multe femei în același timp. Dacă poliandria ar fi permisă, cărui soț i-ar fi atribuită paternitatea copilului?

Unii gânditori occidentali cer poligamia

Este interesant de observat că unii gânditori occidentali au cerut legalizarea poligamiei și o consideră singura soluție pentru multe dintre problemele cu care se confruntă societățile lor.

Gustave Le Bon spunea în cartea sa, *Civilizația arabilor*:

„Poligamia permite societății să evite o eventuală criză socială, previne problema amantelor și vindecă societatea de copii ilegitiți.”

Annie Besant, spune în cartea sa, *Religiile Indiei*:

„Am citit în Vechiul Testament că Avraam era poligam. Pe de altă parte, am citit că Noul Testament nu le interzice poligamia decât episcopilor și diaconilor, cărora li se prescrie o singură soție. Putem găsi, de asemenea, poligamia în cărțile vechi religioase indiene. Occidentalii acuză islamul de poligamie doar pentru că este mai ușor pentru orice persoană să critice religia altora și nu propria religie. Însă, cum îndrăznesc ei să se revolte împotriva poligamiei în islam, din moment ce prostituția este atât de larg răspândită în țările lor? Cel care observă puțin cum stau lucrurile, va constata că monogamia nu este respectată cu adevărat decât de un număr foarte restrâns de bărbați integri. Astfel, nu este corect să spunem despre o

societate că bărbații din interiorul acesteia sunt monogami, când în afara soției legitime mai au câteva amante. Judecând lucrurile în mod corect, reiese că poligamia islamică, fiind cea care protejează, salvează, hrănește și îmbracă femeile, este un statut mai demn decât prostituția occidentalilor, care îi permite bărbatului să profite de o femeie doar pentru a își satisface dorințele și să o arunce în stradă odată ce și-a satisfăcut nevoile.”

2. Femeia și mărturia

Allah Preaînaltul spune: „[...] **Și luați drept martori doi dintre bărbații voștri, iar dacă nu sunt doi bărbați, [luați] un bărbat și două femei, dintre aceia pe care îi acceptați ca martori, așa încât, dacă va greși una dintre ele, să-și amintească una celeilalte! [...]**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:282]

În acest verset, Allah Preaînaltul afirmă că mărturia în cazurile care au de a face cu demonstrarea unor drepturi (ca, spre exemplu, tranzacții financiare, etc.) necesită prezența a doi bărbați sau a unui bărbat și două femei.

Înțelepciunea Divină a vrut ca sensibilitatea să fie principala caracteristică a psihologiei feminine, pentru ca ea să își asume funcțiile sale naturale în ceea ce privește sarcina, alăptarea și educația.

Dat fiind că femeia este sensibilă în mod natural și acționează în conformitate cu impulsurile ei care, pe bună dreptate, pot influența felul în care vede lucrurile, circumstanțele evenimentelor la care ia parte îi pot afecta mărturia. De aceea, Dreptatea Divină a vrut să ia toate măsurile de precauție în ceea ce privește mărturia ei, pentru a o proteja, și, din această cauză, ea (mărturia) nu este acceptată atunci când este vorba despre

chestiuni grave, precum crimele. Și aceasta pentru că, atunci când femeia asistă la o ceartă care se termină cu o moarte sau un delict, de cele mai multe ori ea nu se poate concentra și nu poate rămâne calmă (va face tot posibilul să scape sau va îndepărta privirea pentru a nu vedea oroarea faptelor). Acestea vor influența în mod natural mărturia ei.

Deși islamul i-a permis femeii să efectueze toate tranzacțiile financiare, la fel ca bărbatul, fără nicio diferență, nu este mai puțin adevărat că statutul natural al femeii și misiunea ei socială nobilă implică faptul că ea trebuie să rămână în casa ei, pentru administrarea chestiunilor sale și îndeplinirea îndatoririlor de familie, care îi ocupă mult timp și o fac să stea departe de spațiile cu activitate comercială, unde au loc adesea conflicte și litigii de ordin financiar. Chiar dacă se poate întâmpla ca femeia să asiste la asemenea scene, aceasta se petrece foarte rar și, dat fiind că nu sunt lucruri care o privesc, ea nu le acordă o atenție deosebită pentru a își aduce aminte mai târziu. De aceea, dacă i se cere mărturia, este posibil ca ea să fi uitat sau să omită o mare parte dintre detalii. Însă, dacă o altă femeie depune mărturie alături de ea în același timp, probabilitatea de a uita sau de a greși scade. Motivul pentru care este cerută mărturia a două femei este exprimat în următorul verset: **„[...] dacă va greși una dintre ele, să-și amintească una celeilalte [...]”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:282]

Adică, dacă una dintre ele greșește sau uită, își poate aminti din mărturia celeilalte. Iată motivul acestei dispoziții Divine! Nu mai există un altul, așa cum susțin unii, care văd în ea o subestimare a demnității femeii și o denigrare a ei. Dacă ar fi adevărat ceea ce pretind ei, atunci de ce mărturia femeii, chiar și singură, este acceptată atunci când este vorba despre lucruri specifice femeilor, pe care ele le cunosc atât de bine, așa cum sunt, de exemplu, cazurile în care trebuie dovedită fecioria, nașterea, defectele și altele asemenea, în timp ce mărturia unui

singur bărbat nu este acceptată nici măcar în cazul tranzacțiilor financiare cele mai ne semnificative? Putem spune chiar că ea este superioară bărbatului, pentru că poate depune singură mărturie în aceste domenii care sunt mai delicate decât tranzacțiile financiare. Așadar, problema este pur și simplu aceea de a se asigura și de a avea certitudinea în domeniul juridic.

În plus, dreptul la mărturie nu este unul pe care oamenii îl revendică cu ardoare, ci este mai degrabă o povară pe care oamenii o evită, motiv pentru care Allah Preaînaltul a poruncit să nu fugim de răspunderea mărturiei. El spune:

„[...] Martorii nu au voie să se împotrivescă, dacă sunt chemați [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:282]

Această chemare se adresează atât bărbatului, cât și femeii. Știm bine că mărturia este o povară grea, pe care oamenii o evită, din cauza tuturor consecințelor care decurg din aceasta, așa cum sunt prezența la audieri, care poate dura mult timp, sau greutățile fizice și financiare. Însă, viziunea islamului asupra femeii tinde pe cât posibil să ușureze greutățile vieții ei. El chiar o scutește de unele sarcini, așa cum sunt autoritatea și responsabilitatea satisfacerii nevoilor familiei, astfel încât ea să se poată concentra doar asupra mării responsabilități care i-a fost acordată. Prin urmare, este o onoare acordată femeii și nu o scădere a demnității sale.

Pe de altă parte, islamul oferă aceeași valoare mărturiei bărbatului și a femeii, permițând anularea mărturiei soțului atunci când o acuză pe soție de adulter fără a avea nicio dovadă. Allah Preaînaltul spune:

„Aceia care le defăimează pe soțiile lor și nu au martori afară de ei înșiși, fiecare dintre ei trebuie să facă patru mărturii [cu jurământ] pe Allah că el este dintre cei care

spun adevărul ~ Și o a cincea [mărturie cu jurământ] ca blestemul lui Allah să cadă asupra lui, dacă el este dintre cei care mint. ~ Însă osânda va fi îndepărtată de la ea, dacă ea face patru mărturii [cu jurământ] pe Allah că el este dintre cei care mint ~ Și o a cincea [mărturie cu jurământ] ca mânia lui Allah să se abată asupra ei, dacă el este dintre cei care spun adevărul.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:6-9]

3. Responsabilitatea (bărbatului față de familie)

Allah Preaînaltul spune:

„Bărbații sunt responsabili față de femei, datorită a ceea ce Allah le-a dăruit lor în plus [caracterul bărbatului, putere etc.] față de alții, și datorită cheltuielilor pe care le fac din mijloacele lor [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:34]

Este o responsabilitate încredințată în mod exclusiv bărbaților, deoarece constituția fizică și psihică a lor îi predispune la asumarea autorității. Acesta este atât un lucru înnăscut, cât și câștigat, datorită responsabilităților pe care bărbatul le are față de femeie, în special protecția și îngrijirea ei. El este păzitorul familiei sale și este responsabil pentru aceasta, după cum a spus Profetul Mohammed (ﷺ).

În ceea ce o privește pe femeie, din punct de vedere al constituției sale fizice, aceasta este mai fragilă decât bărbatul din cauza numeroaselor procese biologice și al evenimentelor care îi marchează existența, precum menstruația, sarcina, nașterea, alăptarea și îngrijirea permanentă a copiilor, atunci când aceștia se află la o vârstă fragedă. Astfel, ea nu își poate

asuma autoritatea așa cum trebuie. Să examinăm îndeaproape aceste motive:

- menstruația are un efect vizibil asupra psihicului și stării de spirit a femeilor și o slăbește, din cauza sângelui pierdut în fiecare lună;

- în timpul sarcinii, femeia se confruntă cu dureri fizice puternice din cauza dezvoltării fătului în uter, care absoarbe o mare cantitate din substanțele nutritive. Din această cauză, ea este mereu obosită și orice efort o afectează. În plus, poate fi afectată din punct de vedere psihologic, din cauza grijii pentru făt și a fricii pentru ceea ce s-ar putea întâmpla în momentul nașterii. Toate acestea au un efect negativ asupra psihicului său și, prin urmare, asupra comportamentului și a acțiunilor sale;

- nașterea este însoțită de dureri chinuitoare, care o forțează să stea liniștită și să evite eforturile pentru o perioadă care variază de la o femeie la alta;

- când femeia își alăptează copilul, o parte din nutrienții săi trec la acesta, fapt care îi afectează sănătatea. Astfel, putem constata la anumite femei care alăptează probleme de calviție, ten mat și amețeli frecvente;

- copilul de vârstă fragedă are nevoie de o atenție permanentă, zi și noapte.

‘Abbas Mahmud al-Akkad, un binecunoscut scriitor egiptean, scrie:

„Femeia are o constituție specială, care nu se aseamănă cu cea a bărbatului, deoarece, pentru a putea sta în permanență cu nou-născutul, trebuie să existe o armonie totală între ea și copilul ei, astfel încât să se înțeleagă și să comunice între ei, folosind limbajul corporal și pe cel al sensibilității. Acestea sunt fundamentele esenței feminine, care explică faptul că femeile sunt predispuse să reacționeze din instinct și pe baza

sentimentelor, ceea ce face să fie dificile pentru ea lucruri care sunt ușoare pentru bărbat, așa cum sunt controlul rațiunii, echilibrul judecății și fermitatea determinării.”²⁹

Dr. Alexis Carrel, premiul Nobel pentru psihologie și medicină, spune, explicând diferențele dintre un bărbat și o femeie:

„Elementele care diferențiază un bărbat de o femeie nu se limitează numai la forma particulară a organelor lor genitale, la prezența uterului sau la capacitatea de a purta o sarcină. Ele nu se limitează nici la diferențele de metodologie folosite pentru unii sau pentru alții. Diferența dintre cele două sexe are o dimensiune fundamentală, ea fiind deja prezentă în natura țesuturilor care compun organismul respectiv și în cea a hormonilor secretați de corp. Hormonii feminini secretați de ovare fac din femeie o ființă total diferită de bărbat. Cei care revendică egalitatea între sexul slab și bărbat ignoră existența tuturor acestor diferențe fundamentale și pretind că femeile au nevoie de același tip de educație, de responsabilități și de funcții. Dar femeia este, în realitate, mult diferită de bărbat, deoarece fiecare celulă din organismul său poartă o amprentă feminină, la fel ca toate organele sale, și aceasta se extinde până la sistemul său nervos. Legile care guvernează funcțiile organelor sunt la fel de fixe și rigide precum legile astronomiei, până într-acolo încât nu putem face nicio schimbare pe baza simplelor dorințe umane. În schimb, trebuie să le acceptăm așa cum sunt și să evităm să intervenim în ceea ce este împotriva naturii. Femeile trebuie să își dezvolte atuurile lor în conformitate cu natura lor înăscută și să evite să îi mai imite pe bărbați.”³⁰

²⁹ Femeia în Nobilul Coran, de ‘Abbas Mahmud al-Akkad

³⁰ Islamul pus la încercare, Wahid ad-Din Khan, p. 168, Bărbatul, Necunoscutul, p.93

În mod similar, sistemul muscular masculin este mai puternic decât cel feminin și acest lucru se vede și se simte, deoarece bărbații îndeplinesc munci obositoare pe care femeile, de cele mai multe ori, sunt incapabile să le efectueze. Având în vedere cele de mai sus, este de înțeles de ce bărbații merită să aibă responsabilitatea față de femei.

4. Dreptul femeii la moștenire

Islamul i-a dat femeii dreptul la moștenire de care fusese privată și care aparținea exclusiv bărbaților, deoarece aceștia apărau și protejau tribul de agresori. În plus, femeile în sine erau moștenite ca și cum ar fi fost obiecte. Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus, explicând acest verset:

„O, voi cei care credeți! Nu vă este îngăduit să moșteniți femei în pofida voinței lor și nici să le opriți să se căsătorească [din nou] cu alții, ca să le luați o parte din ce le-ați dat [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19], că:

„(Înainte de revelarea versetului) atunci când murea un bărbat, rudele lui aveau dreptul de a-i moșteni soția, iar unul dintre ei se putea căsători cu aceasta dacă dorea, o puteau căsători cu oricine doreau sau, dacă voiau, aceștia nu o căsătoreau deloc și aveau mai mult drept asupra ei decât propriile rude. Așadar, versetul de mai sus a fost revelat cu privire la acest subiect.” (Al-Bukhari)

În concluzie, islamul a interzis această practică, după cum ne spune Allah Preaînaltul:

„O, voi cei care credeți! Nu vă este îngăduit să moșteniți femei în pofida voinței lor și nici să le opriți să se căsătorească [din nou] cu alții, ca să le luați o parte din ce

le-ați dat [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

Islamul i-a acordat femeii dreptul la moștenire și i-a desemnat cota. Allah Preaînaltul spune:

„Bărbaților le revine o parte din ceea ce au lăsat în urmă părinții și rudele; asemenea le revine și femeilor o parte din ceea ce au lăsat în urmă părinții și rudele, de va fi puțin ori mult, partea este hotărâtă.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:7]

Comentând acest verset, Sayyid Qutb a spus:

„Acesta este principiul general pe baza căruia islamul i-a acordat femeii dreptul la moștenire în același fel ca și bărbaților, acum mai bine de 14 secole. De asemenea, prin acest verset, islamul a apărut drepturile copiilor, care erau încălcate și uzurpate în perioada ignoranței (Jahiliyyah). În acea perioadă, indivizii erau evaluați în funcție de abilitățile lor militare și de productivitate. Însă, islamul a venit cu o Legislație Divină, care judecă omul în funcție de valoarea sa umană, o valoare fundamentală care nu dispare niciodată, indiferent de situație, și din perspectiva obligațiilor efective pe care acesta le are în cadrul familiei și al societății.”

Allah Preaînaltul spune:

„Allah vă poruncește în privința [moștenirii] copiilor voștri: un fiu are [o parte] cu partea a două fiice [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:11]

La o primă privire, cel care nu a înțeles înțelepciunea islamului ar putea crede, citind acest verset, că drepturile femeii sunt încălcate, pentru că, nu-i așa, cum este posibil ca fiica să moștenească jumătate din partea fiului?

Allah Preaînaltul a detaliat în mod complet sistemul de moștenire a femeii, specificând trei condiții:

- cota ei de moștenire este egală cu cea a bărbatului;
- cota ei de moștenire este egală cu cea a bărbatului sau este puțin mai mică;
- cota ei de moștenire este jumătate din cea a bărbatului, acesta fiind cazul cel mai des întâlnit.

Cel care dorește mai multe informații în legătură cu acest subiect, le poate găsi în literatura de specialitate despre moștenire.

Înainte de a judeca islamul și a spune că încalcă în mod efectiv drepturile femeii la moștenire, să luăm un exemplu clar care arată înțelepciunea din spatele faptului că ea are dreptul la o cotă egală cu jumătate din cea a bărbatului. Un bărbat care are un băiat și o fată moare, lăsând moștenire 3000 de RON. Partea ce îi revine băiatului în urma împărțirii este de 2000 de RON, iar cea a fetei este de 1000 de RON.

Să observăm acum ce se întâmplă cu moștenirea fiecăruia după un timp. Bani lăsați băiatului vor scădea în mod sigur, deoarece el trebuie să plătească zestrea femeii cu care se căsătorește, să-și mobilizeze casa și să se ocupe de nevoile locuinței, ale soției și ale copiilor, dat fiind că soția nu are obligația de a contribui în niciun fel la cheltuielile familiei, chiar dacă este bogată. De asemenea, dacă el este capabil, trebuie să aibă grijă de mama, frații și rudele sale apropiate, dacă aceștia sunt săraci.

În ceea ce privește femeia, ea este prețuită și onorată, înconjurată de dragoste, iar nevoile sale financiare sunt complet satisfăcute. Aceasta nu este obligată să cheltuiască nici măcar pentru ea însăși. Astfel, suma pe care a moștenit-o va crește, având în vedere că ea primește și o zestre de la soțul său în

momentul căsătoriei, iar, în caz de divorț, soțul are obligația juridică de a continua să satisfacă nevoile copiilor săi. De asemenea, femeia poate să investească banii în orice domeniu și să îi fructifice.

Este clar din cele de mai sus că partea femeii va rămâne la ea, în timp ce moștenirea bărbatului se va termina foarte repede din cauza tuturor obligațiilor sale.

Legislația islamică (*Shari'ah*) este diferită de toate celelalte sisteme ale lumii, în care tatăl nu își mai asumă responsabilitatea pentru fiica sa după o anumită vârstă, până la punctul în care acesta o obligă să se întrețină singură, prin orice mijloc. În islam, fiica este întreținută de tată până în momentul căsătoriei, atunci când grija ei este transferată soțului și apoi copiilor ei, cărora le va reveni această sarcină după moartea tatălui.

Legile care împart moștenirea în mod egal bărbatului și femeii le conferă, în același timp, responsabilități financiare egale. Dar a susține că femeia trebuie să aibă aceeași cotă de moștenire ca bărbatul, fără a cere ca ea să aibă aceleași obligații financiare, este o nedreptate față de bărbat nepermisă de Legislația islamică (*Shari'ah*).

Astfel, putem observa că este drept ca femeia să fie scutită de responsabilitățile financiare ale casei, atunci când bărbatul primește o parte mai mare de moștenire. Acesta este un semn al măreției islamului, care onorează femeia și care, deși o ușurează de toate obligațiile financiare și de responsabilitățile casei, nu o privează de moștenire, ci îi oferă jumătate din partea bărbatului. Nu este acesta un semn al dreptății și al corectitudinii?!

De asemenea, trebuie menționat că, în *Shari'ah*, toate persoanele, bărbați sau femei, au dreptul la partea lor de moștenire, care nu poate fi negat. Din acest motiv, cota de

moștenire de care cineva poate dispune liber în testament este limitată la cel mult o treime din avere și nu poate trece dincolo de acest prag, pentru a nu-i priva pe moștenitori de dreptul lor.

Āmir ibn Sa'ad ibn Abu Waqqas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că tatăl lui i-a spus:

„În anul Pelerinajului de Adio, m-am îmbolnăvit grav, iar Profetul (ﷺ) obișnuia să mă viziteze și să mă întrebe despre sănătatea mea. I-am spus: «Am ajuns în starea aceasta din cauza bolii și sunt bogat și nu am alți moștenitori decât o fiică. Să dau caritate două treimi din averea mea?» El (ﷺ) a spus: «Nu.» Am întrebat: «Jumătate?» El (ﷺ) a răspuns: «Nu.», apoi el (ﷺ) a adăugat: «O treime și chiar și o treime este mult. Ar fi mai bine să-ți lași moștenitorii bogați și nu săraci, cerșind la alții. Vei primi o răsplată pentru orice cheltuiești de dragul lui Allah, chiar și pentru ce pui în gura soției (...).»” (Al-Bukhari)

Astfel, nobilul Mesager (ﷺ) a apărut prin învățăturile și recomandările sale drepturile femeii, pentru a îi asigura o viață onorabilă.

5. Prețul sângelui

În legislația islamică (*Shari'ah*), prețul sângelui femeii este jumătate din cel al bărbatului într-un singur caz: în cel al omorului prin imprudență. În acest caz nu se aplică legea talionului, dar plata prețului sângelui este obligatorie. Însă în cazul uciderii din culpă, în care se aplică legea talionului (dacă familia victimei nu iartă), verdictul este același, fie că victima este un bărbat sau o femeie, dat fiind că sunt considerați egali ca ființe umane.

În cazul crimei prin imprudență, faptul că prețul sângelui femeii este jumătate din cel al bărbatului se explică prin gradul în care este afectată familia celui care a murit.

Dacă tatăl a fost ucis prin imprudență, familia lui a fost privată de principalul ei sprijin financiar și material, cel care îi asigura cele necesare și care o proteja. Este de asemenea o mare pierdere morală, deși tandrețea și compasiunea unui tată sunt în general mult mai puțin evidente decât ale mamei.

Dacă mama este cea care a fost ucisă prin imprudență, pierderea este mai ales de natură morală: familia o pierde pe cea care era o sursă de compasiune, blândețe, tandrețe și care își revărsa asupra ei toată dragostea și atenția pe care doar o femeie le poate oferi. Chiar dacă ar fi plătite sume colosale, acestea nu ar putea compensa un asemenea prejudiciu moral.

Prețul sângelui în sine nu este o compensare a valorii victimei, ci o evaluare a prejudiciului material suferit de familie. Odată evaluat acesta, putem înțelege mult mai bine de ce prețul sângelui pentru o femeie este jumătate din cel pentru un bărbat.

6. Dreptul femeii de a lucra

Allah Preaînaltul a creat omul dintr-un bărbat și o femeie și a pus între ei afecțiunea și bunătatea necesare pentru ca ei să coopereze și să se răspândească pe Pământ. De asemenea, pe de o parte, Allah i-a acordat bărbatului forța și capacitatea necesare pentru a căuta mijloacele de subzistență, iar, pe de altă parte, i-a oferit femeii tot ceea ce este necesar pentru a putea purta o sarcină, a da naștere, a alăpta și a avea grijă de copil cu tandrețe, compasiune, bunătate, blândețe și afecțiune. Ținând cont de această distribuție, starea naturală a bărbatului este aceea de a munci în afara casei, în timp ce starea naturală a femeii este aceea de a munci în interiorul casei.

Islamul nu i-a interzis femeii să muncească, ci mai degrabă contrariul. I-a permis să efectueze tranzacții financiare și comerciale, care sunt valabile chiar și fără consimțământul tutorelui sau al soțului său. Pur și simplu, a organizat, specificat și a stabilit principiile și condițiile pe care trebuie să le respecte și care, dacă sunt încălcate, munca în afara casei devine interzisă. Iată unele dintre aceste condiții:

- nu trebuie să existe incompatibilitate între munca desfășurată de femeie și obligațiile casnice, până în punctul în care locul său de muncă afectează drepturile pe care soțul și copiii săi le au asupra sa și responsabilitatea casei sale, pentru că în islam, așa cum femeia are drepturi asupra soțului, și soțul are drepturi asupra ei, și copiii la fel. Profetul (ﷺ) a spus:

„(...) soția este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta (...)” (Al-Bukhari)

- ea trebuie să muncească alături de femeie, departe de amestecul cu bărbații și promiscuitatea care decurge din acesta. Profetul (ﷺ) a spus:

„(...) Nu este un bărbat singur cu o femeie fără ca Șeitan să fie al treilea (...)” (At-Tirmidhi)

Scriitoarea engleză, lady Cook, a scris în jurnalul *Eco*:

„Bărbații sunt obișnuiți cu amestecul cu femeile și, de aceea, femeia râvnește la ceea ce este împotriva naturii sale. Cu cât amestecul este mai răspândit, cu atât mai mulți copii nelegitimi sunt, iar aceasta este o mare nenorocire.”³¹

Să vedem, de asemenea, ce a scris Sayyid Qutb:

„Bărbatul și femeia au dreptul, fiecare, să își găsească liniștea alături de partenerul lor și să nu se expună seducției care, în

³¹ Munca femeii pusă în balanță, ‘Abd Allah ibn Wakil ash-Sheikh

cel mai bun caz, îi poate face să piardă sentimentele față de partenerul lor și, în cel mai rău caz, poate duce la deviere și păcat, punând în pericol această legătură sacră și făcând să dispară încrederea și liniștea. Aceste pericole sunt comune în societățile în care predomină amestecul dintre bărbați și femei și în care femeile își expun farmecul și atracțiile în afara casei lor, fiind însoțite de demonii tentației și ai seducției. Realitatea contrazice ceea ce a fost repetat la nesfârșit de către cei care susțin că amestecul dintre bărbați și femei calmează instinctele animalice, expulzează energiile reprimite, le învață pe cele două sexe regulile de conversație și de bună cuviință și le oferă experiență (chiar dacă păcătuiesc) și posibilitatea de a-și alege în mod liber partenerul, ceea ce garantează atașamentul de durată al unuia față de celălalt. Eu spun că acest punct de vedere este contrazis de realitate, care este construită pe abateri permanente, pe fluctuații continue de sentimente, pe cămine distruse de divorț și alte calamități și pe infidelități conjugale reciproce, care sunt în continuă creștere în aceste societăți. În ceea ce privește fantezia îndulcirii (bunelor moravuri) și expulzarea (de energii) sănătoasă prin întâlniri și conversație, propun să fie întrebată în legătură cu acest subiect elevele însărcinate din liceele americane, al căror procentaj a ajuns, într-o singură instituție, la 48%.

În ceea ce le privește pe familiile fericite pentru că au cunoscut acest amestec absolut dintre sexe și libertatea deplină de alegere, propun ca acestea să se intereseze despre procentajul de familii distruse de divorț din America, aflat în continuă creștere, pe măsură ce cresc diversitatea și libertatea de alegere.”³²

- este necesar ca munca să fie una licită și compatibilă cu natura femeii. Ea nu trebuie să lucreze în domenii incompatibile cu

³² *Pacea mondială și islamul*, p. 56.

natura sa, așa cum sunt industriile grele, activitățile militare și cele denigratoare.

Apare însă o întrebare recurentă: de ce să muncească femeia?

Dacă răspunsul este că femeia muncește pentru a supraviețui și pentru a se întreține, atunci trebuie să știm că islamul a decretat că întreținerea ei înainte de căsătorie este responsabilitatea tatălui și, după aceasta, a soțului. Dacă el moare, această sarcină îi revine din nou tatălui, iar dacă acesta nu este în viață, responsabilitatea îi revine copiilor ei. Dacă ei nu au vârsta necesară, îngrijirea femeii revine fraților ei sau rudelor celor mai apropiate de sex masculin. Astfel, ea este întreținută de la naștere până la moarte și nu are nevoie să muncească pentru a mânca și a trăi, fiindu-i acordate toate acestea pentru ca ea să se poată dedica în totalitate misiunii importante a îngrijirii casei și a educării copiilor, care cere un efort imens, mult timp și multă suferință.

Învățatul englez, Samuel Smiles, a spus:

„Sistemul care îi impune femeii să lucreze în fabrici și uzine, indiferent de aportul pe care aceasta îl poate aduce țării, are ca rezultat distrugerea căminului, deoarece atacă structura casei, demolează stâlpii familiei și taie legăturile sociale. A îl priva pe soț de soția lui și pe copii de apropierea acesteia are ca rezultat doar degradarea valorilor morale ale femeii, deoarece munca ei reală constă în asumarea obligațiilor din sânul familiei, așa cum sunt întreținerea casei, educarea copiilor și gestionarea bugetului familial. Fabricile și uzinele au îndepărtat femeia de aceste responsabilități până într-acolo încât căminele au devenit doar o umbră a ceea ce au fost, copiii, lăsați singuri, cresc fără educație, dragostea conjugală se stinge, iar femeia încetează să mai fie soția binevoitoare și partenera amabilă a soțului ei, pentru a deveni un coleg de la locul de muncă. Ea este acum expusă influențelor care, de cele

mai multe ori, fac să dispară modestia intelectuală și morală, baza păstrării virtuții.”³³

7. Decizia divorțului îi aparține exclusiv soțului

În perioada preislamică, divorțul nu era reglementat, iar bărbatul putea să o divorțeze pe soția sa și să o ia înapoi în viața maritală de câte ori dorea. Islamul este cel care a introdus norme care protejează femeia împotriva nedreptății, a cărei victimă era.

Astfel, bărbatul putea să divorțeze de soția sa și să o ia înapoi în căsătorie de câte ori își dorea, chiar dacă făcea aceasta de o sută de ori. Putem observa acest lucru mult mai clar din discuția unui bărbat din acea perioadă, care i-a spus soției sale: „*Jur în numele lui Allah că nici nu te voi divorța, pentru ca tu să te poți căsători cu un alt bărbat, nici nu te voi lua înapoi în căsătorie (aceasta însemnând ca și atârnată: nici căsătorită, nici divorțată).*” Atunci ea l-a întrebat: „*Și cum vei face aceasta?*” El i-a răspuns: „*Te voi divorța și, de fiecare dată când ‘iddah (perioada de așteptare prescrisă pentru femeie după divorț) se va apropia de final, te voi lua înapoi în căsătorie (făcând acest lucru de nenumărate ori).*” Islamul interzice această practică, după cum Allah Preaînaltul spune în următorul verset:

„Divorțul [este îngăduit doar] de două ori, după care [trebuie] sau ținerea [soției] într-un mod bun, sau divorțul [de ea] într-un mod bun [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:229]

³³ Opinii cu privire la cartea vâlului, Mustafa al-Guilani, pp. 94-95

Islamul a permis divorțul pentru că viața reală cunoaște multe cazuri în care acesta este necesar.

Shari'ah (Legislația islamică) a stabilit soluțiile pentru a rezolva diferențele conjugale și pentru a evita divorțul. Allah Preaînaltul spune:

„Dacă o femeie se teme de nepăsarea sau îndepărtarea bărbatului ei, atunci nicio vină nu va fi asupra lor dacă ajung la o împăcare, căci împăcarea este mai bună [...]”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:128]

Însă, de ce divorțul se află în mâinile bărbatului? În mod natural și logic, divorțul ar trebui să fie responsabilitatea exclusivă a bărbatului și nu a femeii din cauza obligațiilor sale financiare față de soție și de casă. Atât timp cât el este cel care oferă zestrea, suportă cheltuielile de construcție și de mobilare a casei, precum și de întreținere a acesteia, el are dreptul de a avea în mâinile sale decizia de reziliere a contractului de căsătorie și tot el decide dacă este dispus să își asume toate daunele financiare și morale care decurg din aceasta. În plus, bărbatul știe că zestrea pe care a oferit-o la momentul căsătoriei se pierde, că va trebui să plătească o pensie de întreținere pentru soție după divorț și că trebuie să își asume cheltuielile aferente unei noi căsătorii.

Pe de altă parte, bărbatul este de obicei capabil să-și ascundă furia și să aibă control de sine în cazul diferențelor de opinii și a disputelor cu soția sa. De cele mai multe ori, bărbatul recurge la divorț doar ca ultimă soluție, apelând la acesta doar dacă a pierdut orice speranță de a mai regăsi bunăstarea conjugală alături de soția sa.

Chiar dacă decizia divorțului îi aparține soțului, islamul nu i-a negat femeii acest drept, dacă menționează acest lucru în prealabil în contractul de căsătorie, iar soțul acceptă această condiție.

Legislația islamică (*Shari'ah*) cunoaște la perfecțiune realitatea sufletului uman și preocupările sale, precum și sensibilitatea, sentimentele și afinitățile sale. Astfel, așa cum i-a oferit bărbatului dreptul de a divorța de soția sa, tot astfel i-a dat și femeii acest drept, dacă soțul ei o repugnă prin atitudinea lui, este violent, suferă de vreun defect precum impotența, dacă refuză să aibă relații intime cu ea sau dacă se îmbolnăvește de o boală periculoasă după căsătorie. Astfel, dacă soția suferă de pe urma acestora, ea are dreptul să ceară divorțul, acțiune numită *khula*. În acest caz, ea trebuie să îi plătească soțului contravaloarea zestrei și celelalte cheltuieli legate de căsătorie. Această prevedere este culmea dreptății, dat fiind că ea este cea care a vrut să întrerupă legătura de căsătorie, iar dacă soțul refuză *khula*, ea are dreptul de a merge la tribunal pentru a își cere drepturile.

8. Femeia și bărbatul nu sunt egali în momentul semnării contractului de căsătorie

Pentru un bărbat, alegerea soției potrivite este o misiune dificilă, însă nu atât de mult precum este pentru o femeie alegerea soțului potrivit, deoarece, atunci când un bărbat se căsătorește cu o femeie nepotrivită pentru el, poate divorța cu ușurință de ea. Femeia este elementul fragil din societatea umană, fapt pentru care islamul își dorește să o protejeze, luând toate măsurile necesare pentru alegerea unui soț bun, astfel încât ea să nu fie victima unei căsătorii nereușite, de pe urma căreia va avea de pierdut. Acesta este motivul pentru care islamul a introdus, printre alte condiții pentru validitatea căsătoriei, prezența obligatorie a unui tutore sau a unui înlocuitor, după cum a spus Profetul (ﷺ):

„Nu există căsătorie (validă) decât în prezența tutorelui (femeii) și a doi martori demni de încredere. Orice căsătorie încheiată fără aceștia este nulă. În cazul în care tutorele lipsește, guvernatorul (orice reprezentant al statului) este tutorele femeii.” (Ibn Hibban)

Astfel, islamul a stabilit drept condiție pentru validitatea căsătoriei prezența tutorelui, însă, de asemenea, femeia trebuie să își ofere consimțământul pentru ca aceasta să poată încheia actul de căsătorie. În cazul în care este constrânsă să accepte un anumit soț, femeia are dreptul de a înainta o plângere legală pentru anularea căsătoriei, după cum reiese din următorul *hadith* relatat de Khansa' bint Judham al-Ansariya (Allah să fie mulțumit de ea!), care a spus că:

„Tatăl ei a dat-o în căsătorie după ce fusese deja căsătorită și ea nu a fost de acord cu aceasta. De aceea, ea a mers și s-a plâns Profetului (ﷺ), iar el (ﷺ) a anulat acea căsătorie.” (Al-Bukhari)

Într-adevăr, tutorele este în mod normal foarte preocupat de interesele celei pe care o are în grijă. Celui care susține că există o restricție în ceea ce privește libertatea femeii de a își alege soțul i se va răspunde că islamul le-a dat femeilor dreptul de a accepta sau de a respinge pe oricine vine să le ceară în căsătorie și nu îi permite tutorelui să exercite asupra ei nicio presiune materială sau psihologică, pentru a o împinge să accepte un soț pe care ea nu îl dorește. Profetul (ﷺ) a spus:

„Condiția pentru validitatea căsătoriei unei femei care a mai fost căsătorită este aceea de a auzi acceptul ei; și condiția pentru validitatea căsătoriei unei fecioare este aceea de a primi permisiunea ei. Oamenii au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, cum putem ști că ea și-a dat permisiunea?» El (ﷺ) le-a răspuns: «Tăcerea ei (din cauza timidității).»” (Al-Bukhari)

Prin invitarea la căsătorie și încurajarea acesteia, islamul a interzis satisfacerea instinctelor sau a dorințelor în afara unei legături durabile și continue. Deoarece femeia este cealaltă parte din această legătură, Legislația islamică a făcut obligatoriu consimțământul ei. Însă, ținând cont de faptul că ea este în mod natural sentimentală și ușor influențabilă, acționând de multe ori impulsiv și lăsându-se înșelată de aparențe, islamul i-a acordat tutorelui dreptul de a respinge pretendenții care nu sunt demni de ea, deoarece, în general, bărbatul cunoaște un bărbat mai bine decât femeia. Însă, dacă se prezintă un bărbat potrivit și femeia îl acceptă, în timp ce tutorele îl refuză pur și simplu din cauza tiraniei, lui îi este luată tutela, iar aceasta se transmite rudelor celor mai apropiate ale femeii, iar dacă nu are rude, judecătorul devine tutorele ei.

Pur și simplu, islamul interzice numai căsătoria femeii cu un bărbat care nu este demn de ea și de familia ei, deoarece soția și familia acesteia suferă din cauza unui soț nedemn și sunt supuși umilinței și rușinii. Căsătoria femeii cu bărbatul pe care tutorele și rudele femeii îl refuză va aduce cu sine ruperea legăturilor de rudenie pe care Allah ne-a poruncit să le respectăm. Adevăratul test al soțului potrivit este indicat de următorul *hadith*:

„Dacă vine cineva la voi pentru căsătorie și voi acceptați caracterul și religia lui, atunci acceptați-l de soț. Dacă nu faceți aceasta, atunci va fi *fitnah* (tentație, încercare) pe Pământ și discordie (...)” (At-Tirmidhi și Ibn Majah)

Și aceasta pentru că soțul credincios și educat onorează femeia atunci când o iubește și evită înjosirea ei atunci când nu o iubește, având teamă de Allah în ceea ce o privește.

9. Călătoria femeii fără a fi însoțită de un mahram

Femeia în islam este o perlă și o bijuterie scumpă, fapt pentru care ea nu trebuie să fie abordată de către oricine. Astfel, islamul aplică metoda prevenirii în locul tratării (prevenirea este mai eficientă decât tratarea). Din această cauză, femeii îi este interzis să călătorească singură, fără a fi însoțită de o rudă apropiată, precum tatăl, soțul, fratele sau altă rudă de sex masculin cu care nu îi este permisă căsătoria, deoarece Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus:

„«O femeie nu trebuie să călătorească singură fără un mahram și niciun bărbat nu poate să o viziteze decât în prezența unui mahram.» Un bărbat s-a ridicat și l-a întrebat pe Profetul lui Allah (صلی اللہ علیہ وسلم): «O, Mesager al lui Allah! Intenționez să merg cu cutare și cutare armată, iar soția mea vrea să efectueze Hajj (pelerinaj).» Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus: «Mergi cu ea (la Hajj).»” (Al-Bukhari)

Este posibil ca cineva să se opună, spunând că această interdicție este o limitare a libertății femeii și o încălcare a drepturilor sale! Oamenii pot fi de acord cu asta, dar dacă ar cunoaște înțelepciunea și motivul acestei interdicții, teama lor s-ar risipi și ar înțelege că, prin acest fapt, islamul nu își dorește altceva decât protejarea libertății femeii și nu disprețuirea ei și limitarea libertăților sale. Deseori, călătoria presupune multe dificultăți și femeia este firavă din cauza a tot ceea ce suferă, așa cum sunt menstruația, sarcina sau alăptarea și, de asemenea, ea este slabă din punct de vedere psihologic, deoarece ascultă cu ușurință de sentimentele sale, este irascibilă în acțiunile ei și ușor influențabilă. Dar acesta nu este un defect, deoarece Mesagerul lui Allah (صلی اللہ علیہ وسلم) le-a numit pe femei „**vase de sticlă**”, făcând referire la delicatețea lor, la finețea lor și la sensibilitatea lor. În timpul uneia dintre călătoriile sale, când un băiat pe nume Anjașa a pornit caravana de cămile prin cântecele lui (din cauza aceasta, cămilele mergeau foarte

repede, iar pe spatele lor se aflau femei), Profetul (صلی اللہ علیہ وسلم) a spus:

„O, Anjaşa, mână încet (cămilele), căci ceea ce transportă sunt vase de sticlă (referindu-se la femei)!” (Al-Bukhari)

În timpul călătoriei, femeia are nevoie de cineva care să o protejeze împotriva răufăcătorilor, o amenințare la adresa bunurilor și a onoarei ei, fiind știut faptul că, din cauza slăbiciunii ei fizice, ea nu se poate apăra. De asemenea, femeia are nevoie să i se asigure cele necesare și să îi fie satisfăcute nevoile, precum și de cineva care să se ocupe de problemele ei și care să îi ofere un confort total. În islam, toate aceste sarcini îi sunt atribuite *mahram*-ului femeii, astfel încât ea să nu aibă nevoie de un bărbat străin.

În realitate, *mahram*-ul este considerat ca un servitor care îi oferă serviciile sale fără nicio pretenție și un protector împotriva răufăcătorilor care îi doresc răul.

Cum poate fi acest lucru considerat o denigrare a femeii?! Mai degrabă, este o onoare și un respect față de ea.

10. În Islam, lovirea femeii este interzisă

de Ahmed Al-Amir și Vivian Tsekoura

Acest capitol a fost scris ca răspuns la acuzațiile multor oameni, care sunt înșelați și induși în eroare de către Șeytan. Subiectul lovirii femeii în islam a fost discutat în cadrul mai multor întruniri și pe diferite pagini de internet care abordează această chestiune, fără a o înțelege și cunoaște și, mai mult decât atât, există dușmani ai islamului care inventează minciuni în această privință. Ei născocesc texte care nu au nicio bază,

fiind complet nefondate. Prin urmare, dorim să îi prezentăm nobilului cititor poziția islamului cu privire la lovirea femeii și diferențele de opinie existente față de alte religii, întrucât islamul este singura religie care interzice lovirea femeilor, fie ele tinere sau mai în vârstă. Astfel, dorim să vă prezentăm detaliile problemei, iar după ce ați obținut cunoaștere și înțelegere în această privință, puteți judeca!

- **Clasificarea acțiunilor, bazată pe Legislația islamică (Shari'ah)**

În conformitate cu Legislația islamică, acțiunile umane sunt împărțite în următoarele categorii:

1. obligatorii (*fard*): acestea sunt acțiuni impuse omului de Legislația islamică, precum obligația de a face rugăciunea, de a ține post sau de a oferi *zakāh* (dania anuală obligatorie pe care cei bogați o dau celor săraci). Aceste acțiuni sunt obligatorii, iar cel care le îndeplinește va fi răsplătit, în timp ce cel care le neglijează va fi pedepsit.

2. recomandate (*mustahab*): acestea sunt acțiuni încurajate de Legislația islamică, fără a fi obligatorii. Cel care le îndeplinește va fi răsplătit, însă cel care le neglijează nu va fi pedepsit, deoarece nu se consideră că a comis un păcat. Printre astfel de acțiuni se numără și curățarea dinților cu *as-siwak* (o bucată mică de lemn specială, folosită ca o periuță) înainte de rugăciune.

3. permise (*mubah*): acestea sunt acțiunile care nici nu sunt răsplătite dacă sunt îndeplinite, nici nu sunt pedepsite dacă sunt neglijate, precum: mersul, folosirea mașinii sau a avionului sau orice altă acțiune zilnică.

4. nerecomandate (*makrūh*): acestea sunt acțiuni de la care Legislația islamică încurajează abținerea, dar care nu sunt

interzise. Astfel, oricine se abține de la ele va fi răsplătit, însă cel care le face nu este considerat a fi comis un păcat, fapt pentru care nu va fi pedepsit. Este de preferat abținerea de la aceste acțiuni și de la tot ceea ce poate conduce la ele, chiar dacă cel care le efectuează nu a păcătuit. Însă, repetarea acestor acțiuni poate deveni un obicei care conduce la încălcarea limitelor stabilite de către Allah și la comiterea unor fapte interzise de El, Preaînaltul. Motivul pentru care, deși nu sunt recomandate, ele nu sunt considerate păcate, este că, uneori, poate fi necesară comiterea lor. De exemplu: Allah Preaînaltul urăște divorțul, însă nu l-a interzis din Milă pentru robii Săi, pentru a îi elibera în cazul în care circumstanțele impun acest lucru.

5. interzise (*haram*): acestea sunt acțiunile pe care Legislația islamică le interzice cu desăvârșire. Astfel, cel care le îndeplinește este considerat a fi comis un păcat și va fi pedepsit, în timp ce acela care se abține de la efectuarea lor va fi răsplătit. Astfel de fapte includ consumul de alcool sau adulterul.

◆ **Deosebirea dintre permis și interzis**

Cunoașterea diferenței dintre permis și interzis reprezintă temelia islamului și dovada credinței, iar aceasta este conectată la acțiunile inimii, la fel cum este conectată la acțiunile corpului.

Regula de bază este aceea că fiecare act este permis și nu există niciun act nepermis, cu excepția celor menționate ca fiind interzise în mod expres în Coran și în *Sunnah* Profetului Mohammed (ﷺ). Acțiunile permise sunt pure și bune, în timp ce acelea interzise sunt rele și obscene. Acesta este Dreptul lui Allah, deoarece El este Creatorul, Făcătorul de bine, Cel care are grijă de chestiunile robilor Săi, Care îngăduie ceea

ce dorește pentru robii Săi și le interzice ceea ce dorește. Însă Allah, prin Mila Sa față de robii Săi, a făcut ca permiterea și interzicerea acțiunilor să fie bazate pe motive logice, spre beneficiul oamenilor. Prin urmare, Allah a permis numai ceea ce este bun și a interzis numai ceea ce este rău, dăunător.

◆ Transferarea acțiunilor de la o categorie la alta

1. Transferarea acțiunilor de la permise la interzise și invers

O acțiune permisă poate fi transferată la categoria celor interzise, dacă există un motiv care transformă o acțiune bună și plăcută pentru suflet într-una rea și dăunătoare pentru acesta. Spre exemplu, mersul pe stradă este o acțiune permisă, dar poate fi interzisă dacă președintele unei țări stabilește starea de asediu pentru siguranța cetățenilor.

De asemenea, o acțiune interzisă poate fi transferată în categoria celor permise, dacă există un motiv care face ca această acțiune să fie necesară pentru ca viața omului să fie protejată. Spre exemplu, a consuma carne de porc este interzis însă, în cazul în care cineva se rătăcește în deșert și riscă să moară de foame, dacă nu are altceva de mâncat în afară de carnea de porc, atunci el poate mânca doar acea cantitate care să-i asigure supraviețuirea, fără încălcarea acestei limite.

2. Transferarea acțiunilor de la obligatorii la interzise și invers

O acțiune obligatorie poate fi transferată la categoria celor interzise și, de asemenea, o acțiune interzisă poate fi transferată la categoria celor obligatorii. Spre exemplu, rugăciunea este un act obligatoriu, însă poate deveni interzis atunci când un om vrea să se roage în casa lui în timpul unui cutremur și este sigur că va muri dacă rămâne acolo și nu iese

afară repede. Pe de altă parte, a ataca pe cineva și a-i tăia piciorul este interzis, însă dacă un medic trebuie să-i amputeze piciorul unui pacient pentru a-i salva viața, această acțiune devine obligatorie pentru el, iar dacă nu o face, se consideră că a comis un păcat și o fărâdelege pentru care el trebuie să fie pedepsit.

3. Transferarea acțiunilor de la nerecomandate la categoria celor preferabile sau de la preferabile la categoria celor interzise

O acțiune nerecomandată poate fi transferată la categoria celor preferabile sau chiar obligatorii. Spre exemplu, în esență, divorțul este o acțiune nerecomandată, detestată de Allah, însă, în unele cazuri, a nu îi oferi soției divorțul poate conduce la fapte interzise, pe care soțul nu le poate preveni, ca atunci când ea este imorală și el nu o poate aduce înapoi pe calea cea dreaptă. În acest caz, este preferabil ca soțul să-i ofere unei astfel de femei divorțul. Astfel, o acțiune nerecomandată devine preferabilă.

De asemenea, o acțiune preferabilă poate fi transferată în categoria acțiunilor interzise. Spre exemplu, a îți curăța dinții cu *as-siwak* este o acțiune preferabilă, însă poate deveni nerecomandată sau chiar interzisă dacă dantura cuiva este slăbită și se teme că, prin folosirea *siwak*-ului, dinții pot cădea. În acest caz, curățarea dinților cu *as-siwak* este în contradicție cu regula islamică: „*Să nu faci rău sau să nu cauzezi cuiva rău, nici chiar ție însuși.*”

◆ Concluzii:

Bazat pe ceea ce am explicat mai sus, putem conchide că islamul nu este o religie oarbă, care nu vede și nu evaluează circumstanțele problemelor zilnice ale oamenilor. Orbirea este

de fapt în inimile dușmanilor islamului, care nu au alt scop decât să inventeze minciuni împotriva islamului și să stingă Lumina lui Allah cu gurile lor însă, cu adevărat, Allah va completa Lumina Sa, chiar dacă necredincioșilor nu le place acest lucru.

Dragă cititorule, cred că ai înțeles că islamul nu este o religie a nedreptății, ci o religie a dreptății și, ținând cont de faptul că Unul dintre Numele lui Allah este „Al-‘Adl – Cel Drept”, evaluarea unei acțiuni ca fiind permisă sau interzisă în islam este bazată pe dreptate și nu pe o judecată oarbă, pentru că orice formă de nedreptate este interzisă în islam.

● Comportamentul față de soții în lumina Coranului cel Nobil și al Sunnei

În lumina versetelor coranice, putem observa că Allah Preaînaltul a poruncit un comportament excelent față de soții, generozitate față de ele și cea mai bună coabitare alături de ele, chiar dacă nu există o iubire din inimă. Allah Preînțeleptul spune:

„[...] purtați-vă cu ele în cel mai bun mod! Iar dacă ceva nu vă este pe plac, se poate să nu vă fie pe plac un lucru pe care Allah l-a pregătit [să vă aducă] un mare bine.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Credinciosul nu trebuie să urască femeia credincioasă (soția), dacă îi displace una dintre caracteristicile ei, va fi mulțumit de alta.” (Muslim)

De asemenea, Allah Preaînaltul a clarificat faptul că femeia are anumite drepturi asupra soțului ei, la fel cum soțul are anumite drepturi asupra ei. Allah Preaînaltul spune:

„[...] Și ele [femeile] au drepturi egale cu obligațiile lor, după cuviință [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:228]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus în ultima sa predică din cadrul Pelerinajului de Adio că bărbații trebuie să aibă grijă de soțiile lor, să le onoreze și să nu le trateze în mod nedrept sau să le încalce drepturile. Profetul (ﷺ) a spus:

„Tratați-le pe femei în cel mai bun mod cu putință (...)” (Muslim)

De asemenea, Profetul (ﷺ) le-a poruncit bărbaților să se comporte frumos cu soțiile lor și să fie generoși cu ele. În plus, el (ﷺ) a subliniat că cel mai bun om este cel care se poartă cel mai bine față de soția sa. El (ﷺ) a spus:

„Cel mai bun dintre credincioși în ceea ce privește credința lui este acela care are cel mai bun comportament, iar cei mai buni dintre voi sunt cei care sunt cei mai buni cu soțiile lor.” (At-Tirmidhi)

Trimisul lui Allah (ﷺ) a mai spus:

„Cel mai bun dintre voi este cel care este cel mai bun cu soția lui, iar eu sunt cel mai bun dintre voi cu soțiile mele.” (Ibn Majah)

De asemenea, Profetul Mohammed (ﷺ) le-a poruncit companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!) să tolereze greșelile soțiilor lor, descriind natura femeii și felul în care Allah a creat-o. Mesagerul (ﷺ) a spus:

„Tratați-le pe femei în cel mai bun mod cu putință, pentru că ele au fost create dintr-o coastă, iar cea mai

curbată parte a coastei este cea superioară. Dacă încercați să o îndreptați, se va rupe, iar dacă o lăsați așa cum este, va rămâne curbată. Așadar, tratați-le pe femei în cel mai bun mod cu putință!” (Al-Bukhari)

Trimisul lui Allah (ﷺ) a mai spus:

„Cu adevărat, femeia a fost creată dintr-o coastă și nu va putea fi nicicum îndreptată (adică ea nu se va purta exact cum își dorește bărbatul). Astfel, dacă vă bucurați de ea, vă veți bucura și de curbura. Însă, dacă încercați să o îndreptați, o veți frânge, iar frântura înseamnă divorțul de ea.” (Muslim)

Versetele coranice și relatările profetice (*ahadith*) care arată că bărbatul trebuie să se comporte cu soția lui în cel mai bun mod cu putință sunt nenumărate și oricine dorește să le studieze, poate face aceasta.

● **A lovit-o vreodată Mesagerul lui Allah (ﷺ) pe vreuna dintre soțiile lui?**

Profetul lui Allah (ﷺ) este cel mai bun exemplu, pe care toți musulmanii ar trebui să-l urmeze, după cum Allah Preaînaltul a poruncit în Coranul cel Nobil:

„Cu adevărat, ați avut voi în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă, pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și Îl pomeneste pe Allah mereu.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:21]

Allah Preaînaltul a descris, de asemenea, caracterul moral nobil al Mesagerului Său (ﷺ), spunând în Nobilul Coran:

„Și cu adevărat tu [o, Mohammed] ai un înalt caracter moral!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 68:4]

Profetul Mohammed (ﷺ) și-a pus mereu în practică principiile etice, de la care oamenii au învățat cum să-i trateze pe ceilalți. El (ﷺ) a spus:

„Cu adevărat, nu am fost trimis decât pentru a perfecționa bunul comportament.” (Al-Bukhari)

Putem noi citi în biografia Profetului Mohammed (ﷺ) sau în cuvintele sale (*ahadith*) orice faptă care să arate că el a lovit vreodată vreo femeie sau vreun copil? Sau putem măcar să găsim acest lucru în cuvintele dușmanilor săi, care au trăit alături de el, l-au văzut și l-au auzit? Există vreo afirmație care-l învinovățește de așa ceva?

Să privim la ceea ce a spus ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), soția Profetului (ﷺ), după moartea lui, ca să ne dăm seama ce fel de soț a fost:

„Caracterul lui a fost Coranul.” (Ahmad)

„Profetul (ﷺ) nu a lovit niciodată cu mâna lui vreo femeie sau vreun copil.” (Muslim)

De asemenea, să urmărim cuvintele servitorului său, Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!):

„L-am slujit pe Trimisul lui Allah (ﷺ) vreme de zece ani și nu mi-a spus niciodată «Of!» și nu mi-a spus pentru un lucru pe care l-am făcut «De ce l-ai făcut?» și nici pentru un lucru pe care nu l-am făcut «De ce nu l-ai făcut?». Și Trimisul lui Allah (ﷺ) avea cel mai bun

caracter dintre toți oamenii (și cele mai bune trăsături). N-am atins nicio mătase și nimic altceva care să fie mai catifelat decât palma (mâinii) Trimisului lui Allah (ﷺ) și nu am mirosit nici mosc și nici alt parfum care să fie mai plăcut decât sudoarea Trimisului lui Allah (ﷺ).” (Muslim și At-Tirmidhi)

● **Concepția islamului cu privire la lovirea femeii: este acest lucru permis sau interzis în islam?**

Sursele Legislației islamice sunt versetele Coranului cel Nobil și *Sunnah* Profetului Mohammed (ﷺ), iar noi, bazându-ne pe acestea două, vom observa care este concepția islamului cu privire la lovirea femeii și, în lumina lor, tu, dragă cititorule, vei decide în care categorie de acțiuni trebuie plasată această faptă, dacă în cea obligatorie, preferabilă, permisă sau în categoria celor nerecomandate sau interzise.

Iyas ibn ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„«Nu le loviți pe femei» Apoi (la ceva timp, după ce Profetul (ﷺ) a interzis lovirea femeilor) ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a venit la Profet (ﷺ) să se plângă, spunând că: «Femeile nu mai ascultă pe soții lor și îi tratează cu aroganță și într-un mod nepotrivit.», el (ﷺ) le-a dat permisiunea să le lovească (făcând o excepție pentru astfel de cazuri). Apoi, mai multe femei au mers la soțiile Mesagerului lui Allah (ﷺ) plângându-se de soții lor, iar el (ﷺ) a spus: «Mai multe femei au venit la soțiile lui Mohammed plângându-se de soții lor. Acei bărbați nu sunt cei mai buni dintre voi.»” (Abu Dawud, clasificat *sahih* de către Albani)

Analizând acest hadith putem trage următoarele concluzii:

Acest *hadith* conține trei afirmații diferite ale Profetului Mohammed (ﷺ), pe care le-a rostit în trei împrejurări diferite și nu doar o singură dată.

• Prima ocazie:

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus: „**Nu le loviți pe femei!**” Prin urmare, oricine a auzit aceste cuvinte de la Mesagerul lui Allah (ﷺ) a aflat cu certitudine punctul de vedere al islamului cu privire la lovirea femeii și anume că este un lucru interzis și că oricine face aceasta este un păcătos, deoarece a încălcat porunca Profetului Mohammed (ﷺ).

În conformitate cu cele afirmate mai sus, te întreb, dragă cititorule: dacă te-ai fi aflat acolo, în acea perioadă, și l-ai fi auzit pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) spunând: „**Nu le loviți pe femei!**” ai fi considerat că lovirea femeii, conform Legislației islamice, este obligatorie, preferabilă, permisă, nerecomandată sau interzisă? Consideri că acela care face acest lucru este recompensat sau că este considerat un păcătos? Și ai spune că islamul le asuprește pe femei și că permite lovirea lor?

• A doua ocazie:

Acum, să trecem la cea de a doua parte a *hadith*-ului, în care ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a venit la Profet (ﷺ), însemnând că aceasta s-a întâmplat cu o altă ocazie decât cea în care Profetul Mohammed (ﷺ) a spus: „**Nu le loviți pe femei!**” și s-a plâns de femei, spunând: „**(...) Femeile nu mai ascultă pe soții lor și îi tratează cu aroganță și într-un mod nepotrivit.**” În acest caz și numai în acest caz,

ca o excepție, Profetul Mohammed (ﷺ), luând în considerare circumstanțele reale ale vieții, le-a dat bărbaților permisiunea de a-și lovi soția, însă NUMAI în aceste circumstanțe. Dar cum ar trebui să fie această lovitură? Acest lucru va fi explicat în paginile următoare.

● A treia ocazie:

Acum, să trecem la cea de a treia parte a *hadith*-ului:

„(...) Apoi, mai multe femei au mers la soțiile Mesagerului lui Allah (ﷺ) plângându-se de soții lor, iar el (ﷺ) a spus: «Mai multe femei au venit la soțiile lui Mohammed plângându-se de soții lor. Acei bărbați nu sunt cei mai buni dintre voi.»»

Aici găsim hotărârea finală cu privire la lovirea femeii în islam, și anume că este o acțiune nerecomandată sau interzisă dacă soțul încalcă limitele stabilite de Allah, pe care le vom explica în paginile următoare.

Înțelegi din acest *hadith* că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a poruncit în vreun fel lovirea femeilor sau că a încurajat acest lucru? Sau că i-a muștrat pe cei care-și lovesc soțiile?!?!

Companionii Profetului (Allah să fie mulțumit de ei!) se grăbeau să îi fie mereu pe plac Mesagerului lui Allah (ﷺ) și, de aceea, ei știau foarte bine că acela care-și lovește soția nu va fi pe placul Mesagerului lui Allah (ﷺ), ci, din contră. Cel care îi iartă greșelile soției și nu ridică mâna asupra ei va fi pe placul lui. Și, fără nicio îndoială, orice faptă pe care Profetul Mohammed (ﷺ) o urăște se încadrează în categoria acțiunilor nerecomandate sau chiar a celor interzise.

● **Se poate ca lovirea femeii să fie transferată din categoria acțiunilor nerecomandate în categoria celor interzise?**

Am văzut că, în islam, prima hotărâre cu privire la lovirea femeii stipulează că aceasta este o acțiune interzisă. Apoi, ea a fost transferată, din anumite motive, în categoria celor permise, pentru ca mai apoi să fie mutată în categoria celor nerecomandate. Însă, când devine lovirea femeii interzisă? Ea devine o faptă interzisă atunci când este o nedreptate comisă fără niciun motiv, din moment ce orice formă de nedreptate este interzisă în islam. Allah Preaînaltul spune în Cartea Sa cea plină de înțelepciune, avertizând împotriva oricărei forme de nedreptate:

„[...] Iar aceluia dintre voi care comite nedreptate îi vom da Noi să guste chin mare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:19]

De asemenea, Allah Preaînaltul spune:

„[...] Iar cel nedrept nu va avea *wali* (protector) și nici ajutor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:8]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Temeți-vă și abțineți-vă de la nedreptate (și asuprire). Cu adevărat, nedreptatea se va transforma într-un întuneric adânc în Ziua Judecății.” (Muslim)

De asemenea, Profetul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Temeți-vă de suplicația celor asupriți, deoarece nu există paravan între aceasta și Allah.” (Al-Bukhari)

Profetul (ﷺ) a mai spus:

„Temeți-vă de suplicația celui asuprit, chiar dacă acesta este un necredincios, deoarece nu există paravan pentru aceasta (între suplicație) și Allah.” (Ahmad, clasificat *sahih* de către Albani)

În plus, islamul nu numai că a interzis agresarea fizică a femeii, ci și pe cea verbală. Allah Preaînaltul spune:

„Cu adevărat, aceia care defăimează femei evlavioase, preacurate și dreptcredincioase vor fi blestemați atât în această viață, cât și în Viața de Apoi și vor avea parte de chin mare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:23]

De asemenea, mai găsim în Coranul cel Nobil:

„Iar aceia care îi vor necăji pe dreptcredincioși și pe dreptcredincioase, fără ca ei să fi agonisit [ceva pentru care să merite aceasta], aceia vor avea parte de pungere și de păcat învederat.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:58]

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus, de asemenea:

„Musulmanul este cel de a cărui limbă și mână oamenii sunt în siguranță, iar credinciosul este cel de care viața și averea oamenilor sunt în siguranță.” (An-Nasa’i)

Trebuie observat că în *hadith*-ul menționat anterior, Profetul (ﷺ) a spus că **oamenii** sunt în siguranță de mâna și limba musulmanului. El (ﷺ) nu a spus că **musulmanii** sunt în siguranță.

Prin urmare, cel care pretinde că islamul încurajează nedreptatea sau lovirea femeii inventează o minciună enormă și aduce o calomnie.

- **Hotărârea unei Instanțe islamice cu privire la lovirea femeii**

Acum, să trecem mai departe la punerea în practică a acestui subiect în viața cotidiană de către Instanța islamică, pentru a vedea ce hotărăște aceasta în legătură cu lovirea femeii. Instanța islamică abordează acest subiect cu multă seriozitate, protejând drepturile femeilor și judecând împotriva bărbaților care-și lovesc soțiile. Avem mai jos este un exemplu în acest sens:

Ziarul „Riyadh” a publicat pe pagina sa de internet, pe data de 12 decembrie 2012, următoarea știre:

„Instanța din orașul Al-Katif din Arabia Saudită a condamnat un bărbat care și-a bătut soția la 30 de lovituri de bici în fața oamenilor, pentru ca el să fie un exemplu pentru oricine va face același lucru în viitor. De asemenea, Instanța l-a condamnat pe bărbat să participe la un seminar de zece zile într-un institut specializat în arta tratării femeilor și a problemelor familiale, iar la final să dea un examen scris care va fi atașat la dosar.”

În mod similar, toate instanțele din toate țările islamice condamnă orice bărbat care-și lovește soția. Partea amuzantă este că unele femei profită de acest lucru și-și intimidează sau chiar își amenință soții. Atunci când doresc să se răzbune pentru ceva, ele se rănesc ușor, apoi fac un denunț fals împotriva soților lor, cu toate că bărbații sunt nevinovați!

Concluzia celor de mai sus este că niciun musulman rațional și care urmează învățăturile islamului nu va accepta nici cea mai mică nedreptate față de soția lui, și că islamul, religia noastră, nici nu ne-a învățat, nici nu ne-a poruncit să facem așa ceva. Din contră, islamul a interzis toate formele de

nedreptate și a poruncit iertarea, răbdarea, toleranța și înfruntarea răului cu bine. Trebuie să știm că islamul nu a făcut din lovirea femeii un act permis, ci o excepție pentru unele cazuri individuale, atunci când nu există altă soluție. Mai mult decât atât, pentru ca acest lucru să fie permis, trebuie să fie îndeplinite o serie de condiții precise, astfel încât să se întâmple foarte rar și doar pentru atingerea un scop bine determinat, cum ar fi protejarea căminului și, în general, a moralității în societate.

● Soluția islamică cu privire la cazul soției imorale

Cineva poate întreba:

„Nu este mai bine ca bărbatul să își mustre soția, în loc să o lovească?”

Bineînțeles! Și, cu adevărat, aceasta este Hotărârea lui Allah Preaînțeleptul, Care a spus în Cartea Sa:

„Pe acelea de a căror neascultare vă temeți, povățuiți-le, părăsiți-le în paturi și loviți-le [loviți-le, dar nu violent, ci ușor, pentru a le readuce la ascultare]! Dar dacă ele [revin și] ascultă de voi, atunci nu mai căutați pricină împotriva lor. Allah este *Al-‘Aliyy* [Preaînaltul], *Al-Kabīr* [Preamărețul].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:34]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus în cadrul Pelerinajului de Adio:

„Tratați-le pe soțiile voastre în cel mai bun mod cu putință, ele sunt (slabe și au nevoie de grijă) ca niște prizonieri în mâinile voastre; voi nu aveți dreptul să le tratați altfel decât dacă se fac vinovate de indecență fățișă; și dacă fac aceasta, întoarceți-vă cu spatele la ele în pat și

loviți-le ușor, imperceptibil, dar dacă ele se întorc la ascultare, nu le faceți rău în niciun fel. Cu adevărat, voi aveți drepturi asupra soțiilor voastre, iar ele au drepturi asupra voastră (...)" (At-Tirmidhi, clasificat *hasan* de către Albani)

Așadar, după cum am putut observa, Allah Preaînțeleptul și Atoatecunoscătorul a poruncit rezolvarea problemei unei soții imorale în trei etape, după cum urmează:

1. Prima etapă: muștrarea și sfătuirea

Dacă a văzut semnele imoralității în comportamentul soției sale, este obligatoriu ca bărbatul să urmeze calea muștrării și a sfătuirii pentru rezolvarea problemei înainte de a-i întoarce spatele în pat. Această etapă este obligatorie în conformitate cu opinia majorității savanților. Astfel, bărbatul trebuie să încerce să ajungă la inima soției sale prin cuvinte frumoase, făcând-o să simtă cât este de importantă pentru el și arătându-i că o muștră numai pentru că dorește binele ei și al întregii familii.

Bărbatul trebuie să epuizeze toate căile în încercarea de a-și îndruma soția, în vederea corectării comportamentului ei. Trebuie să ținem cont de faptul că muștrarea nu vine dintr-o inimă rece sau într-o manieră crudă, ci, cu adevărat, aceasta trebuie făcută cu bunătațe în conversație și în comportament, în încercarea de a atinge inima persoanei sfătuite. De exemplu, atunci când soțul îi aduce un cadou soției sale, ea acceptă cuvintele sale cu inima încântată și mintea deschisă. De asemenea, este obligatoriu ca femeile inteligente, care, în general, au principii morale, să accepte sfatul soțului, pentru binele căminului lor și al copiilor. Însă dacă femeia continuă să fie imorală și încăpățânată, iar încercarea soțului de îndrumare prin muștrare și sfătuire nu este eficientă, atunci el poate

recurge la a doua etapă, după cum Allah Preaînaltul ne-a poruncit.

2. Etapa a doua: întoarcerea spatelui în pat

După cum am explicat deja, dacă sfătuirea nu are niciun rezultat și soția nu acceptă mustrarea sau îndrumarea lui, atunci soțului îi este permis să-i întoarcă spatele în pat, refuzând să aibă relații intime cu ea pentru cel mult trei zile, deoarece, dacă el continuă mai mult de trei zile, aceasta înseamnă un abuz emoțional și nu îndreptarea ei. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Nu îi este permis unui musulman să se îndepărteze (să nu îi vorbească) de fratele său mai mult de trei nopți, întorcându-și unul altuia spatele atunci când se întâlnesc, iar cel mai bun dintre cei doi este cel care îl salută primul pe celălalt.” (Al-Bukhari)

Scopul întoarcerii spatelui soției este acela ca ea să simtă că soțul ei este cu adevărat trist din cauza comportamentului ei. Această soluție funcționează, de asemenea, ca o a doua șansă oferită soției, pentru ca ea să cugete asupra problemei sub toate aspectele.

Însă, dacă soția a cugetat și a hotărât să abandoneze comportamentul imoral, revenind la bunele maniere, atunci este obligatoriu pentru soț să o ierte și să se comporte cu ea frumos. Însă, dacă ea insistă în încăpățânarea și aroganța ei, nepăsându-i de îndrumarea soțului, iar acesta nu găsește altă soluție, atunci lui i se permite să ia această măsură finală.

3. Etapa a treia: lovirea imperceptibilă cu *siwak*-ul

Dacă soțul a încercat toate metodele de a corecta comportamentul imoral al soției prin îndrumare, cuvinte

frumoase și cadouri, însă niciuna dintre acestea nu a avut vreun efect, apoi a încercat întorcându-i spatele în pat, iar acest lucru, de asemenea, nu a avut efect asupra ei, atunci și numai atunci, i se permite soțului să o lovească în mod imperceptibil, folosind *siwak*-ul.

‘Atā’ (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„*«L-am întrebat pe Ibn ‘Abbas cum este o lovire imperceptibilă.» El a răspuns: «Folosind siwak-ul sau orice asemănător lui.»»*”

Mai mult decât atât, Al-Hasan al-Basri (Allah să aibă milă de el!) a spus: „*Să fie imperceptibilă.*”

Pe Allah, câtă durere poate provoca acest *siwak*, dragă cititorule? Poate considera cineva această lovire a soției cu *siwak*-ul drept violență domestică? Iată o poză a *siwak*-ului (care este de mărimea unui creion) pentru a înțelege sensul termenului de „lovire” în islam.

Dacă tu, dragă cititorule, consideri că lovirea imperceptibilă a soției cu *siwak*-ul este violență domestică, îți recomand să vezi filmele hollywoodiene care înfățișează neînțelegerile dintre bărbați, sau dintre bărbați și femei, sau dintre angajatori și angajați, prin punerea degetului arătător pe pieptul celuilalt, avertizându-l sau chiar lovindu-l cu un pix pe care îl ține în mână. Și în multe alte cazuri, aceștia chiar se lovesc între ei. Mai mult decât atât, în foarte multe filme, se ajunge ca, în timpul conversației dintre cei doi soți, ea să-l lovească dur cu o palmă peste față sau conversația să se termine cu o palmă primită de către soție de la soțul ei, după care el să o

părăsească. Occidentalii nu consideră niciunul dintre aceste cazuri drept violență domestică, ci cred că intensitatea emoțiilor a condus la lovirea soției de către soț sau invers. De asemenea, ei consideră că cei doi, soția și soțul, sunt oameni civilizați.

În acest moment, noi trebuie să ținem cont de faptul că pâlmuirea feței cuiva este interzisă în islam. Însă unii atacă islamul, acuzându-l în mod fals că încurajează violența. De asemenea, trebuie să ținem cont de faptul că etapele de muștrare și sfătuire a soției, întoarcerea spatelui în pat de către soț și, în cele din urmă, lovirea ei în mod imperceptibil, nu sunt o soluție pentru problemele maritale de zi cu zi, ci ele funcționează ca soluție doar în cazul comportamentului imoral și arogant al soției.

Spre exemplu, dacă soțul îi cere soției să-i gătească orez și pește, iar ea uită și gătește orez cu pui, atunci putem noi să spunem că cele trei etape menționate mai sus, sfătuirea, întoarcerea spatelui și lovirea imperceptibilă pot fi aplicate în acest caz?!!!

Bineînțeles că nu! Acestea sunt lucruri mărunte, peste care trebuie să se treacă în mod pașnic, fără muștrări. Însă, dacă soția este imorală și se încapățânează în acest lucru, iar soțul observă semnele imoralității, neascultării și aroganței ei, adică lucruri foarte serioase, atunci noi avem în față o femeie care chiar are nevoie de o corectare de comportament și îndrumare din partea soțului pentru soluționarea acestei probleme. Imaginează-ți-o, dragă cititorule, pe această femeie care insistă cu încapățânare în aroganța și în comportamentul ei imoral, care, în cele din urmă, vor duce la destrămarea căminului și la divorț. Și aceasta în timp ce soțul a făcut tot ceea ce era posibil pentru salvarea căsniciei și a căminului pentru o lungă perioadă de timp, trecând prin toate etapele, de la muștrare și îndrumare, la întoarcerea spatelui, dar fără niciun rezultat. Care este cea

mai bună soluție în acest caz, divorțul sau lovirea imperceptibilă?! Dacă lovirea ar fi reprezentată ca orbirea unui singur ochi, iar divorțul ar însemna orbirea totală, atunci, desigur, un singur ochi este mai bun decât orbirea!!

Însă, cu adevărat, dacă soția continuă cu comportamentul imoral, divorțul este ultima soluție, deoarece o soție cu un astfel de comportament va duce cu siguranță la distrugerea întregii familii și, drept consecință, la distrugerea întregii societăți.

• Semnificația termenului de „lovire” în islam

Înainte ca organizațiile mondiale de apărare a drepturilor omului să fi condamnat violența domestică, islamul a condamnat-o deja, promițându-i celui care comite acest act pedeapsa atât în această viață, cât și în Viața de Apoi. Mai mult decât atât, interzicerea acestui act nu se limitează doar la violența fizică, ci și la violența verbală. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Un adevărat musulman este acela de a cărui limbă și mână musulmanii sunt în siguranță și un credincios este cel de care viața și averea oamenilor sunt în siguranță.” (An-Nasa’i)

Profetul (ﷺ) a spus de asemenea:

„Adevăratul credincios nu este un lingușitor, nici unul care-i blesteamă pe alții, nu este nici imoral și nici unul care folosește cuvinte indecente.” (Al-Bukhari, clasificat *sahih* de către Albani)

Cineva se poate întreba: „Cum poate islamul condamna violența dacă îi permite bărbatului, chiar și ca soluție finală,

să-și lovească soția atunci când vede că are un comportament imoral?!”

Pentru a răspunde la această întrebare, în primul rând trebuie să explicăm diferența dintre semnificația termenului de „lovire” în viața noastră de zi cu zi și semnificația acestuia în islam. Spre exemplu, astăzi, dacă cineva aude că un bărbat și-a lovit soția, în mintea lui imediat apare imaginea unui bărbat violent și nedrept, care se năpustește asupra soției cu o ploaie de lovituri și de pumni. În afară de această imagine, în mintea omului mai apare și cea a soției slabe și abuzate, al cărei corp este plin de răni, vânătăi și fracturi. Acesta este sensul cuvântului „a lovi” în zilele noastre, dobândit prin experiența de zi cu zi și prin numeroasele exemple de bărbați barbari care-și lovesc soțiile. Însă, în același timp, dacă spun că „am bătut un ou” sau „am bătut toba” ai înțelege că am bătut oul sau toba cu pumnii și cu picioarele?!

Prin urmare, sensul cuvântului „a bate” se modifică total în funcție de contextul lingvistic în care este folosit și, de asemenea, în funcție de scopul, caracterul și morala vorbitorului. Din toate acestea, înțelegem la ce se referă atunci când rostește cuvântul „a bate”. Acesta este motivul pentru care cuvântul „a bate” în islam are cu totul și cu totul altă conotație decât cea pe care o percepem astăzi, pentru că „bătaia” așa cum este percepută astăzi este strict interzisă în islam.

Astfel, nu există absolut nicio șansă ca aceste două sensuri să coincidă, atât timp cât ele sunt în totală contradicție. Dacă vrem să fim imparțiali, trebuie să spunem că în islam nu există lovirea femeii și nimic asemenea care să fie permis. Din contră, islamul a interzis acest lucru, după cum i-a interzis bărbatului să-și dezonoreze sau să-și jignească soția ori să îi vorbească într-un limbaj obscen.

Cu adevărat, sensul cuvântului „a lovi” în islam înseamnă mai degrabă „a înghionti”, cu scopul de a-i atrage atenția femeii și a o face să înțeleagă că greșește față de drepturile soțului ei și că el are dreptul să îi corecteze comportamentul.

Islamul a stabilit, de asemenea, anumite etape care o precedă pe cea din urmă a lovirii, pentru ca soțul să rezolve problema soției lui, atunci când observă un comportament imoral la ea, și aceasta numai după ce toate etapele anterioare au eșuat. Islamul îi impune bărbatului multe prescripții pe care, dacă le încalcă, devine un păcătos care a depășit limitele impuse de Allah Preaînaltul, meritând pedeapsa atât în această lume, cât și în Viața de Apoi. Acestea sunt:

1. Încercarea de a rezolva problemele în mod gradual

Bărbatul trebuie să se străduiască să rezolve problema în etapa muștrării și, dacă acest lucru a fost zadarnic, atunci trebuie să recurgă la a doua etapă a întoarcerii spatelui și, dacă nici această etapă nu dă rezultat, atunci el poate apela la ultima etapă și anume lovirea imperceptibilă.

2. Lovirea trebuie să fie cu siwak-ul și imperceptibilă

Siwak-ul, după cum se vede în fotografia de mai sus, este de mărimea unui creion.

3. El nu trebuie să-i lovească niciodată fața și nicio altă parte sensibilă a corpului ei

Dacă soțul nu găsește nicio altă soluție în afară de recurgerea la lovirea soției lui, atunci el trebuie să fie foarte atent să nu încalce limitele impuse de Allah, deoarece El a interzis lovirea cuiva peste față. Mai mult decât atât, a interzis să se lovească părțile sensibile ale corpului, iar oricine face așa

ceva este un păcătos. Dacă bărbatului i-a fost permis să-și lovească soția cu *siwak-ul*, aceasta înseamnă că bătaia nu are loc cu scopul de a provoca durere sau lezare, deci chiar și cu *siwak-ul* este interzisă lovirea feței sau a părților sensibile ale corpului.

4. El nu trebuie să-și jignească sau să-și dezonoreze soția

Profetul (ﷺ) a spus:

„Adevăratul credincios nu este un lingușitor, nici unul care-i blesteamă pe alții, nu este nici imoral și nici unul care folosește cuvinte indecente.” (Al-Bukhari, clasificat *sahih* de către Albani)

După cum am menționat în mai multe locuri, scopul celor trei etape este de a corecta comportamentul soției și nu de a o ofensa, deoarece ofensarea niciodată nu are rol de corectare, ci, din contră, poate adânci problema în loc să o rezolve.

5. Lovirea nu trebuie să aibă loc în fața copiilor sau a altor persoane

Bărbatului nu îi este permis să-și lovească soția sau să o corecteze în fața altora, în special în fața copiilor, deoarece aceasta este o problemă care îi privește numai pe cei doi soți și pe nimeni altcineva. Dacă aceasta ar avea loc în fața copiilor, în primul rând ar fi jignitor pentru soție și, în al doilea rând, ar afecta educația copiilor. Ce fel de exemplu le poate oferi un bărbat copiilor săi, dacă o lovește pe mamă în fața lor?

6. Lovirea nu trebuie să lase urme pe corpul ei

Se consideră că soțul a comis un păcat dacă încalcă limitele impuse de Allah și își lovește soția lăsând urme pe

corpul ei sau dacă îi provoacă o sângerare sau îi rupe un os. Oricine face aceste lucruri este un om violent sau chiar barbar, care, de fapt, nu vrea să corecteze comportamentul soției sale, ci doar să se răzbune lăsând urme pe corpul ei. Un astfel de om trebuie să fie condamnat și pedepsit legal pentru fapta lui.

● Problema lovirii femeii în celelalte religii

Problema lovirii femeilor nu este caracteristică unui moment sau unui loc specific. Astfel, nu este legată de o anumită epocă sau societate, ci există în toate societățile și epocile, fără nicio excepție. Oricine dorește să afle mai multe despre statutul femeilor în societățile antice poate găsi informații referitoare la acest subiect în această carte, putând afla care era statutul femeii în societatea greacă, romană, chineză, indiană etc.

Cum au tratat iudaismul și creștinismul fenomenul lovirii femeii, care a fost larg răspândit în societățile antice, chiar și pe vremea lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!)? A vorbit vreodată el (Pacea fie asupra sa!) despre interdicția lovirii femeii? Există texte în Biblie, în Vechiul sau în Noul Testament, care interzic lovirea femeii sau care măcar să facă referire la aceasta ca fiind un act nerecomandat? Din studiile de specialitate, se pare că nu există nicio referire la acest subiect.

Comite astfel bărbatul evreu sau creștin un păcat dacă-și lovește soția, în conformitate cu religia sa? Și care este pedeapsa lui în conformitate cu versetele din Biblie? Evident, el nu comite niciun păcat, deoarece nu există niciun verset din Vechiul sau Noul Testament care să sugereze ceva de genul acesta. Mai mult decât atât, soțul nu este nici măcar condamnat conform legilor statului și nici pedepsit, exceptând cazul în care există semne de violență pe corpul soției sale, așa cum sunt fracturile, vânătăile sau rănilor. Dar dacă nu există semne

evidente de violență pe corpul ei, cum poate dovedi că a fost victima unei agresiuni? Cu alte cuvinte, o bătaie imperceptibilă nu este condamnată de creștini sau evrei nici din punct de vedere religios, nici legal.

Să aruncăm, de asemenea, o privire către budism și alte religii din Orientul Îndepărtat. Există vreo referire în textele lor sacre care să condamne lovirea femeii?

Desigur, nu există niciun text religios în nicio religie care să interzică lovirea femeii, cu excepția islamului! Chiar și după transferarea faptei din categoria actelor interzise în categoria celor nerecomandate, islamul este singura religie care descrie în mod clar lovirea femeii ca fiind un act nerecomandat! Însă, niciuna dintre celelalte religii nu face referire la acest subiect ca la ceva interzis și nici măcar nerecomandat. Mai mult decât atât, nu există nicio religie în afară de islam care să stabilească limite pentru bărbat în ceea ce privește permisiunea lovirii soției. Cu alte cuvinte, dacă un evreu, creștin sau budist își pierde autocontrolul într-o clipă de mânie și își lovește soția, care sunt limitele pe care acesta nu trebuie să le încalce? Impun aceste religii limite pentru soțul care și-a pierdut temperamentul și-și lovește soția, cum ar fi să nu lase urme pe corpul ei, să nu-i lovească fața, etc.? Desigur că nu.

Cel care observă realitatea vieții noastre zilnice își va da seama de procentajul mare de evrei, creștini sau budiști care-și lovesc soțiile. Aruncă o privire, dragă cititorule, la procesele care au loc în secțiile de poliție și instanțele judecătorești din Europa și America și vei vedea numărul uriaș de bărbați care au comis violență domestică împotriva soțiilor și a copiilor lor.

Chiar și în societatea arabă de dinainte de islam, bărbații obișnuiau să-și lovească soțiile cu biciul, ca și cum ar fi fost sclave, iar acest lucru era ceva obișnuit, nefiind interzis. Însă,

atunci când Profetul Mohammed (ﷺ) a venit, el (ﷺ) a condamnat cu asprime acest act. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

**„Unii dintre voi își biciuiesc soțiile ca pe niște sclave, apoi își doresc să aibă relații intime cu ele la sfârșitul zilei”
(Al-Bukhari)**

În acest *hadith*, Profetul Mohammed (ﷺ) îi mustră și-i condamnă pe cei care-și lovesc soțiile în timpul zilei și își doresc ca noaptea să aibă relații intime cu ele!! Cu alte cuvinte, cum poate cineva să fie violent și dur cu soția sa ziua și apoi noaptea să se aștepte la compania și tandrețea ei?!

● Citate din Biblie cu privire la statutul femeii

Unii creștini susțin în mod constant că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) a fost primul apărător al drepturilor femeilor, oferindu-le drepturi pe care nicio altă religie nu le-a dat și că Biblia tratează femeile în mod imparțial și le înalță statutul! Corespund însă aceste cuvinte realității?!

Cu toții știm că Biblia le-a interzis femeilor, indiferent de vârstă, să intre în sanctuarul sfânt al Bisericii, unde se află altarul. Acest lucru nu este legat de vârstă, ci de gen. Nici în Vechiul și nici în Noul Testament, Biblia nu include nicio mențiune a faptului că femeii îi este permis să intre în altar. De asemenea, hirotonisirea nu îi este permisă femeii. Mai mult decât atât, unei femei nu îi este permis să vorbească sau să învețe pe altcineva în interiorul Bisericii. Ea nu poate primi funcții ecleziastice, ci doar de diacon, care este un funcționar și nu un preot!

Biblia ne prezintă tot felul de funcții ecleziastice care sunt doar pentru bărbați, așa cum sunt preoția primilor

Patriarhi, precum Noe, Iov, Avraam, Isaac și Iacob (Pacea fie asupra lor!), preoția aaronică, preoția lui Melchisedec, sau preoția apostolilor și a succesorilor lor, episcopii. Toate acestea sunt rezervate pentru bărbați, iar dacă vreo femeie ar fi fost demnă să primească o funcție ecleziastică, aceasta ar fi fost Fecioara Maria (Pacea fie asupra sa!!), însă, conform învățăturilor creștine, o femeie este lipsită de toate acestea.

Să vedem câteva versete din Biblie care se referă la statutul femeii:

1. Femeia este pedepsită pentru păcatul soțului ei:

„Și pe proorocul, pe preotul sau pe acela din popor care va zice: «O amenințare a Domnului» îl voi pedepsi, pe el și casa lui (soția și copii)!” (Biblia, Ieremia, 23:34)

2. Arderea femeii adulterine:

„Dacă fata unui preot se necinstește curvind, necinstește pe tatăl ei: să fie arsă în foc.” (Biblia, Leviticul, 21:9)

3. Tăierea mâinii femeii din motive iraționale:

„Când doi oameni se vor certa unul cu altul, și nevasta unuia se va apropia să scoată pe bărbatul său din mâna celui ce-l lovește, dacă întinde mâna și apucă pe acesta din urmă de părțile rușinoase, ~ Să-i tai mâna: să n-ai nicio milă de ea.” (Biblia, Deuteronomul, 25:11-12)

4. Femeia divorțată, cea văduvă și adulterină sunt egale:

„Preotul care este mare preot între frații lui, (...) ~ Femeia pe care o va lua el de nevastă să fie fecioară. ~ Să nu ia nicio văduvă, nicio femeie despărțită de bărbat, nicio

femeie spurcată sau curvă; ci femeia pe care o va lua de nevestă din poporul său să fie fecioară. ~ Să nu-și necinstească sămânța în poporul lui; căci Eu sunt Domnul, care-l sfințesc.” (Biblia, Leviticul, 21:10;13-15)

5. Supunerea totală a femeii în fața soțului ei:

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului; ~ Căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. ~ Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.” (Biblia, Efeseni, 5:22-24)

6. Femeia trebuie să fie tăcută în Biserică:

„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea. ~ Dacă voiesc să capete învățătură asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă; căci este rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică.” (Biblia, 1 Corinteni, 14:34-35)

7. Femeia este cauza tentațiilor:

„Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. ~ Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere. ~ Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. ~ Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. ~ Totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.” (Biblia, 1 Timotei, 2:11-15)

8. Bărbații hotărâsc asupra femeilor:

„Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, ~ Când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere. ~ Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ~ Ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. ~ Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu și erau supuse bărbaților lor; ~ Ca Sara, care asculta pe Avraam și-l numea «domnul ei». ” (Biblia, 1 Petru, 3:1-6)

„Femeii i-a zis: «Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.»” (Biblia, Geneza, 3:16)

9. Uciderea adulterinelor prin lapidare:

„Dacă un om care și-a luat o nevastă și s-a împreunat cu ea, o urăște ~ Apoi, o învinuiește de lucruri nelegiuite și-i scoate nume rău, zicând: «Am luat pe femeia aceasta, m-am apropiat de ea și n-am găsit-o fecioară» ~ atunci tatăl și mama fetei să ia semnele fecioriei ei și să le aducă înaintea bătrânilor cetății, la poartă. ~ Tatăl fetei să spună bătrânilor: «Am dat pe fiica mea de nevastă omului acestuia, și el a început s-o urască; ~ acum o învinuiește de lucruri nelegiuite, zicând: „N-am găsit fecioară pe fiica ta.” Dar iată semnele fecioriei fetei mele.» Și să desfacă haina ei înaintea bătrânilor cetății. ~ Bătrânii cetății să ia atunci pe omul acela și să-l pedepsească; ~ Și, pentru că a scos nume rău unei fecioare din Israel, să-l osândească la o gloabă de o sută sicli de argint, pe care să-i dea tatălui fetei. Ea să rămână nevasta lui, și el nu va putea s-o gonească, toată

viața lui.~ Dar dacă faptul este adevărat, dacă fata nu s-a găsit fecioară, ~ Să scoată pe fată la ușa casei tatălui ei; să fie ucisă cu pietre de oamenii din cetate și să moară, pentru că a săvârșit o mișelie în Israel, curvind în casa tatălui ei. Să cureți astfel răul din mijlocul tău.” (Biblia, Deuteronomul, 22:13-21)

„Dacă se va găsi un bărbat culcat cu o femeie măritată, să moară amândoi: și bărbatul care s-a culcat cu femeia, și femeia. Să cureți astfel răul din mijlocul lui Israel.” (Biblia, Deuteronomul 22:22)

„Dacă o fată fecioară este logodită și o întâlnește un om în cetate și se culcă cu ea, ~ Să-i aduceți pe amândoi la poarta cetății, să-i uciideți cu pietre și să moară amândoi: fata, pentru că n-a țipat în cetate și omul, pentru că a necinstit pe nevasta aproapelui său. Să cureți astfel răul din mijlocul tău.” (Biblia, Deuteronomul, 22:23-24)

10. Femeile sunt inferioare bărbaților:

„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos. ~ Orice bărbat care se roagă sau proorocește cu capul acoperit își necinstește capul său. ~ Dimpotrivă, orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul dezvelit își necinstește capul ei, pentru că este ca una care ar fi rasă. ~ Dacă o femeie nu se învelește, să se și tundă! Iar, dacă este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se învelească. ~ Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. ~ În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; ~ Și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. ~ De

aceea, femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei.” (Biblia, 1 Corinteni, 11:3-10)

11. Didascalìa Apostolorum³⁴ despre femei:

În capitolul III din *Didascalìa Apostolorum* găsim, sub titlul „*Femeile ar trebui să fie supuse soților lor*”:

„Și o femeie ar trebui să fie supusă soțului ei, deoarece capul femeii este soțul ei... Teme-te, o, femeie, de soțul tău. Și fii timidă în fața lui. Și mulțumește-i numai lui, după Dumnezeu. Și așa cum am spus, oferă-i lui mângâiere cu serviciile tale, astfel ca soțul tău să te cuprindă... Dacă vrei să fii credincioasă și Dumnezeu să fie mulțumit de tine, nu te împodobi pentru ca să plăci străinilor și nu-ți dori să porți haine ușoare care se potrivesc adulterinelor, astfel ca pe tine să nu te urmeze cei care urmează astfel de femei. Dacă tu nu le porți pentru a preacurvi, totuși vei fi pedepsită numai pentru podoabele tale, deoarece astfel îi obligi pe cei care te văd să te urmeze și să te dorească. De ce nu ești reținută, astfel încât să nu cadă în păcat și să nu cadă în dubii (sau gelozie) spre binele tău?! Și dacă păcătuiești numai pentru aceasta, vei cădea și tu, pentru că ești motivul distrugerii sufletului aceluia om. Dacă tu conduci pe cineva spre păcat, el va fi cauza păcatului și, mai mult, după cum este scris în Sfânta Scriptură: **«Când vine cel rău, vine și disprețul; și odată cu rușinea, vine și ocara.»** (Biblia, Pildele sau Proverbele lui Solomon, 18:3) Oricine face asta va distruge prin păcat și va urma sufletele celor ignoranți cu nelegiuire. Lăsați-o să știe ce spune Sfânta Scriptură despre oricine atribuie minciuni bărbaților: **«Femeia**

³⁴ Primele lucrări în care se vorbește explicit despre diaconese provin din regiunile Siriei orientale (posibil din Celesiria, spre Edessa și Mesopotamia, locul păstrării marilor tratate iudeo-creștine în liturghie), prima fiind *Didascalìa Apostolorum*, numită și actul de naștere al diaconeselor

rea este mai dezgustătoare decât moartea, cea care este o capcană pentru ignoranți.», «La fel cum viermele mănâncă lemnul, la fel și femeia rea își distruge bărbatul.» Nu fi, o, femeie creștină, ca și acele femei, dacă vrei să fii credincioasă! Ai grijă de soțul tău pentru a-l mulțumi numai pe el. **Iar atunci când mergi pe stradă, acoperă-ți capul cu veșmântul tău,** pentru că dacă ești acoperită cu respect vei fi în siguranță de ochii celor răutăcioși. Nu-ți înfrumuseța fața, pe care Dumnezeu a creat-o, pentru că nu are nevoie de înfrumusețare, deoarece ceea ce Dumnezeu a creat este foarte frumos și nu are nevoie de înfrumusețare. Și ceea ce arăți mai mult din frumusețea ta schimbă Îndurarea Creatorului. **Plecați-vă privirile în pământ și fiți acoperite în întregime.** Stați departe de îmbăierea cu bărbații, deoarece capcanele nelegiurii sunt numeroase. O femeie credincioasă nu se îmbăiază alături de bărbați. **Iar atunci când își acoperă fața,** las-o să o acopere de frica ochilor străini... Și dacă tu ești un credincios, stai departe de curiozitate și de priviri insistente. «A trăi în deșert este mai bine decât a trăi cu o femeie cu limba lungă.»”

● Lovirea femeilor în societățile creștine occidentale

Mulți fanatici au încercat să răspândească niște concepții greșite despre islam, dintre care una este *lovirea femeii*, folosindu-se de obicei de foarfecele lor magice cu care „taie” din versetele Coranului cel Nobil și din vorbele Profetului Mohammed (صلی اللہ علیہ وسلم), toate cuvintele care preced cuvântul „a lovi” și toate cuvintele care îl succed, lăsând doar cuvântul „a lovi”. Astfel, ei au tăiat cuvintele care contrazic concepțiile lor greșite, lăsându-le doar pe cele care le confirmă ideea, încercând prin trucuri murdare să răspândească unele concepții false despre islam, distanțându-se total de adevăr și obiectivitate. Ei nu prezintă subiectul sub forma sa completă, ci trunchiată, cu scopul de a provoca neînțelegere și confuzie

printre oameni. De asemenea, ei pretind ca sunt cei civilizați, care își tratează soțiile în cel mai bun mod cu putință, în timp ce, de fapt, ignoră următoarele:

1. cei mai mulți dintre cei care pretind că soțiile lor sunt tratate în cel mai bun mod cu putință, se dovedesc a fi mincinoși și prefăcuți.

2. islamul este singura religie care menționează importanța relației afectuoase și pline de îndurare dintre cei doi soți și, de asemenea, îl previne pe cel care își rănește soția, verbal sau fizic. Allah Preaînaltul spune:

„Și printre Semnele Lui [este acela] că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt cu adevărat semne pentru un neam [de oameni] care chibzuiesc.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:21]

3. islamul este singura religie care, de mai bine de 1400 de ani, îl condamnă pe cel care-și insultă și-și lovește soția sau o privește cu aroganță, de parcă statutul ei ar fi inferior în comparație cu statutul lui.

4. islamul încurajează cel mai bun comportament față de soție, din moment ce toate versetele din Coran și toate învățăturile Profetului Mohammed (ﷺ) cu privire la relația dintre cei doi soți încurajează la cel mai bun comportament între ei. Allah Preaînaltul spune:

„[...] Ele (femeile) au drepturi egale cu obligațiile lor, după cuviință [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:228]

5. islamul a stabilit o serie de recompense pentru comportamentul bun între oameni și, în special, între cei doi soți. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

**„(...)Vei primi o răsplată pentru orice cheltuiești de dragul lui Allah, chiar și pentru ce pui în gura soției (...)»”
(Al-Bukhari)**

6. islamul a făcut din lovirea femeii o excepție și nu o regulă, permisă doar în circumstanțe care îl împiedică pe soț să recurgă la lovirea ei ca o soluție, ci numai în cazuri speciale și ca soluție finală, pentru a preveni și mai multe nenorociri. Aceasta se întâmplă deoarece femeile nu au același tipar în toate epocile, societățile și familiile, iar ceea ce funcționează într-o societate, este posibil să nu funcționeze în alta. Din contră, aceasta ar putea să adâncească problema existentă, în loc să o corecteze.

7. fenomenul violenței domestice este larg răspândit în țările cele mai civilizate ale secolului nostru. Câți bărbați occidentali nu-și atacă soțiile în fața altor persoane, în aeroporturi, restaurante, baruri sau chiar pe stradă, printre trecători? Acesta nu este un secret, îl puteți observa și în mass-media. În plus, câte femei occidentale din America, Europa sau Australia, merg la poliție pentru a-și denunța soții, deoarece ele sunt supuse violenței? Aceste cauze nu sunt luate în considerare dacă nu există dovezi evidente, așa cum am menționat mai înainte, precum fracturi, vânătăi, sângerări etc. Oricine se uită pe statisticile oficiale ale poliției din America, Europa sau Australia se va convinge de acest lucru.

● Răspândirea fenomenului de lovire a femeilor în societățile occidentale

Vom prezenta următoarele observații pentru a clarifica răspândirea fenomenului de violență domestică în Occident:

1. existența a numeroase organizații guvernamentale și nonguvernamentale care, deși au luptat împotriva fenomenului de violență domestică împotriva femeilor și a copiilor, nu au reușit să-l elimine.

2. existența campaniilor mass-media recurente și în curs de desfășurare, care încurajează apelul direct al autorităților competente în cazul observării fenomenului de violență domestică de către un vecin.

3. adresăm următoarele întrebări cetățenilor occidentali:

Nu vi s-a întâmplat să vă loviți soția, măcar o dată?

Ați văzut sau auzit vreodată că tatăl vostru vă lovește mama?

Ați auzit vreodată despre o rudă că și-ar fi lovit soția?

Ați auzit vreodată că vreun vecin și-ar fi lovit soția?

Scopul acestor întrebări este doar acela de a dovedi existența fenomenului de violență domestică în Europa, America, Australia, etc.

În cele din urmă, este evident pentru orice persoană imparțială că islamul onorează femeia, îi înalță statutul prin faptul că o ferește de orice i-ar putea afecta demnitatea și avertizează cu strictețe împotriva nedreptății ei. Profetului Mohammed (ﷺ) a spus:

„O, Allah, declar inviolabile drepturile a două persoane slabe: orfanul și femeia.” (An-Nasa’i)

Concluzii

Islamul este Mesajul etern pe care Allah l-a trimis întregii omeniri prin intermediul Profetului Mohammed (ﷺ). Încă de la început, acest Mesaj Divin a proclamat întâietatea omului, în fața tuturor celorlalte creaturi ale lui Allah Preaînaltul. El spune:

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:70]

După ce Allah Preaînaltul i-a atribuit omului valoarea sa distinsă și i-a spus că l-a preferat înaintea multor altora dintre cele pe care le-a creat, El a afirmat un alt principiu: acela al egalității oamenilor în ceea ce privește originea și crearea lor. Allah Preaînaltul spune cu privire la aceasta:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:1]

Pornind de la aceasta, omul este egalul fratelui său în ceea ce privește valoarea sa umană, fapt pentru care îi este oferită fiecăruia posibilitatea de a își exprima opinia. Ei sunt de asemenea egali în ceea ce privește binecuvântările pe care Allah le-a revărsat în acest Univers, fapt pentru care posibilitatea de a fi fericit există pentru toți oamenii. Ei sunt egali în fața lui Allah și, dacă există vreo diferență sau distincție între ei, aceasta nu se bazează pe descendență, culoare sau onoare, iar dacă există o diferență la nivelul de trai, aceasta nu este pe baza personalităților umane, deoarece în fața lui Allah diferența nu se bazează pe sex, culoare sau etnie. Toți

sunt egali în fața lui Allah: bărbat sau femeie, bogat sau sărac, nobil sau plebeu.

Diferența dintre oameni se face în funcție de nivelul în care ei pun în aplicare Legea lui Allah Preaînaltul și de eforturile lor de a rămâne pe Calea Lui cea Dreaptă. Allah Preaînaltul se adresează omenirii, căreia îi explică acest principiu sublim:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

Învățăturile islamului consideră toți oamenii egali în ceea ce privește valoarea umană și nu fac nicio diferență între bărbat și femeie, cu excepția cazului în care există motive valide. Allah Preaînaltul spune:

„Dreptcredinșii și dreptcredinșoasele își sunt aliați unii altora [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:71]

„Domnul lor le-a răspuns: «Eu nu las să se piardă nici o faptă plinită de vreunul dintre voi, bărbat sau femeie! [...]»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:195]

Pentru a încheia, am dori să prezentăm câteva gânduri:

- putem să afirmăm fără nicio îndoială că femeia nu s-a putut și nu se va putea bucura de drepturile ei și de o deplină libertate decât în umbra islamului, deoarece aceasta este o religie Divină, venită de la Creatorul ființelor umane, bărbați și femei, și numai El știe ceea ce este mai bine pentru ei în această lume și în Viața de Apoi;

- nu trebuie să judecăm islamul pe baza acțiunilor anumitor musulmani, deoarece mulți dintre cei care pretind că sunt musulmani nu au nimic de a face cu islamul, care nu se

limitează la simpla rostire a mărturisirii de credință, ci este o religie care se reflectă în fapte. De exemplu, putem întâlni unii musulmani care mint, înșeală și care comit acte rele, însă, bineînțeles, aceasta nu înseamnă că islamul recomandă sau aprobă aceste acțiuni;

- islamul este precum un cerc mareț: printre musulmani, sunt unii care aplică toate învățăturile lui, cu câteva excepții și sunt aproape de perfecțiune; și sunt alții care, din contră, le neglijează până la punctul în care comit infracțiuni care le aduc pedeapsă atât în această viață, cât și în Viața de Apoi, însă ei nu ies din limitele islamului; aceștia sunt numiți musulmani păcătoși;

- invităm orice persoană nemusulmană să judece islamul cu o minte deschisă și fără idei preconcepute și să cunoască această religie și sistemul său din cărți de încredere. Din moment ce este religia lui Allah (Dumnezeu), suntem convinși că, *in shaa Allah* (cu Voia lui Allah), cel care o studiază într-un mod obiectiv și caută adevărul, va fi îndrumat pe Calea cea Dreaptă.

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM